

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*A
Beast's
Love*

The
BEAST *of*
DEVON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

EVA DEVON

**KUŞLARI
N
DEvOn**

**BİR CANAVARIN AŞKI
KİTAP 3**

*tarafından
Eva Devon*

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, organizasyonlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Devon Canavarı

Telif Hakkı © 2024 by Máire Creegan
Kindle Edition

Tüm hakları saklıdır. Yeniden dağıtıma izin verilmez.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- herhangi bir elektronik veya mekanik araçla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu, her zaman olduğu gibi, ailem için. Bütün çocuklarımı seviyorum.

Christy ve Louisa, siz ikiniz benim harikalarımsınız!

Lisa, her zaman Öne Çıkıp bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim.

Ve her kitap gibi, senin için. Teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İthaf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

Bölüm 19 Sonsöz

Bölüm 1

Kardeşi Will asıldığından beri hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Bir ay önce, en büyük kardeşi Simon Bu üzücü olay yüzünden akli dengesi bozulmuştu. Bunu ancak bu şekilde ifade edebilirdi. Simon kederinden kudurmuştu. Öfke, mümkün olan her anda saldırmasına neden olmuştu. Onun yanında kimse güvende değildi; ne diğer kardeşleri ne de Tess.

Tess onun viski dolu öfkesinden nasıl uzak duracağını çabucak öğrenmişti. Kaçakçılığa ara vermişti. Genellikle o ve kardeşleri ayda birkaç kez gemileriyle Fransa'ya gidip konyak ve diğer malları geri getirirlerdi ama şimdi değil. Will'in ölümünden beri.

Simon kendinden nefret ediyordu. İri gövdesinin içinde bir şeyler çatlamıştı. İri yarı ağabeyinin içinde bir yara açılmış ve bu yara onun merhametini ve nezaketini çalmıştı.

Oh, o her zaman sertti. Bir kaçakçı olmak ve Manş Denizi'ni geçerek büyümek için öyle olmak gerekirdi ama bu farklı bir sertlikti.

Suçluluk duygusu onu çarpıtmıştı.

Simon daha iyi bir iş çıkarması, küçük kardeşlerini koruması gerektiği konusunda ısrar edip duruyordu. Belki Simon haklıydı ama hiçbir şey polislerin Will'i almasını engelleyemezdi.

Hiçbir şey onları bir ay önce o yolda Will'i pusuya düşürmekten alıkoyamazdı ve kesinlikle hiçbir şey onları sık sık alt eden kaçakçılara karşı duydukları intikam dolu adalet ihtiyacını durduramazdı.

Kaçakçılık için idam orantısız bir ceza gibi görünmüştü ama işler böyleydi. Hırsızlık

neşeli eski İngiltere'de ölüm. Her zaman böyle olmuştu ve şüphesiz her zaman da böyle olacaktı.

Yine de bundan nefret ediyordu. Kızları seven ve her zaman şarkı söyleyen neşeli Will'i alıp astıklarında kendi kalbi de kırılmıştı.

Devon arazisinde gizlice ilerlerken, karanlıkta kardeşlerini takip ederken korkularını bastırdı. Bir şeylerin peşindeydiler. Tehlikeli bir şeyin. Bu kesinlikle kaçakçılık değildi. O da bunun bir parçasıydı. Yıllardır onların gemilerine gidiyordu. Asla geride bırakılmazdı. Hayır, kardeşleri onu her zaman yanlarında sahile götürürdü. Onların gemilerine binip, normal insanların alamayacağı malları geri getirmek için Manş Denizi'ne açıldığı pek çok mutlu gece geçirmişti.

Bu gece mi? Bu gece, kardeşi Simon'ın yıpranmış yüzünde ve diğer kardeşlerinin yüzlerinde bambaşka bir ifade vardı. Savaşta komutanlarının peşinden giden askerler gibi onu takip etmişlerdi. Yaptıkları her neyse her şeyi değiştirecekti.

Bunu iliklerine kadar biliyordu ve bu yüzden onları sessizce takip etmişti.

Onu geride bırakmışlardı ve bu sarsıcı olmuştu. Bu ona, bu gece ona gerçeği söylemeye dayanamadıklarını söylüyordu. Utanç verici bir şey yapacaklardı. Aklına gelen tek şey buydu. Onu dahil etmemelerinin tek nedeni buydu.

Kara gökyüzünün altında fark edilmeden onları takip edebilmek için kendini yeterince geride tuttu ve çok geçmeden tam olarak nereye gittiklerini anladı.

Ana yoldan gitmediler, bunun yerine denize doğru inen vahşi araziden geçtiler. Uzaktan, kıyıya çarpan Kanal sularının sesini duyabiliyordu. Bu, hayatında her zaman var olan bir sestir, Kanal'ın uğultusu ve çekişi.

Bu gece ayın dışarıda olmasını diledi. Gümüşü ışıltısını üzerlerine saçmasını diledi. Ama hayır, karanlıktı. Karanlık.

günah olarak. Ve bu gece günahın gerçekten de onu beklediğinden korkuyordu, çünkü kardeşleri Celladın İpi'ne doğru gidiyorlardı.

Ona göre, eksperlerin biralarını içmeyi tercih ettikleri meyhane için ironik ve oldukça tatsız bir isimdi.

Kardeşleri atlarını meyhaneden çok uzak olmayan bir yere çekip çeşitli çalılık ağaçlara bağladılar ve sonra sessiz meyhaneye doğru süzöldüler.

Etrafta kimse yoktu.

Yutkundu.

Simon aptal değildi. Planladığı şey için iyi bir saat seçmişti. Bunu araştırıyordu, şimdi fark etti. Geçen hafta her gece tek başına dışarı çıkmıştı. Belki de kayalıklarda yürüyüp yas tuttuğunu ya da kırlara doğru gittiğini, hatta belki de küçük bir kayık alıp Manş Denizi'ne açıldığını düşünmüştü.

Ama hayır, fark etti. Yaptığı şey buydu.

Saldırmaya hazırlanıyordu.

Midillisini geride tutarak kardeşlerinin peşinden gizlice gitti. Hayvanı tepenin hemen üzerinde bırakmıştı. Şimdi yere yakın duruyordu. Önceki gece yağan yağmurdan dolayı nemli olan toprağın kokusu zengin ve dolgundu. Toprak genellikle sevdiği bir kokuydu ama bu gece ölüm gibi geliyordu.

Meyhane ısıllı ısıldı. Pencereler sıcak bir kehribar rengine parlıyordu ve dışarıdaki direğe bağlı birkaç güzel at, açıkça eksperlerin hayvanları vardı.

Ne yapacaklardı? Tanrı aşkına, kardeşi ne yapacaktı?

Sonra, dehşet içinde, tam olarak ne yapacaklarını gördü.

Çantalarından cin şişelerini çıkardılar, mantarlarını açtılar ve şişelerin boyunlarına kumaş doldurmaya başladılar.

Sonra çakmaktaşı ve taşın çarpma sesini duydu.

Kırmızı ışık kıvılcımları, bezleri aydınlatmak için alevler oluştururken geceye karşı sarsıldı.

O alevler yaklaşan kıyametin uyarısıydı.

Karanlığın içinden ileriye, kardeşlerinin yanına doğru koştu.

Simon'ın kolunu tutarken, "Hayır," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Burada ne halt ediyorsun, genç kız?" diye tısladı, siyah saçları asık suratını sarmıştı.

"Seni hayatının en kötü kararını vermekten alıkoyuyorum," diye acele etti. "Lütfen, lütfen, bunu yapma."

Diğer eliyle tehlikeli şişelerden birini havada tutarak onu silkelemeye çalıştı ama kadın bırakmadı.

Bir teriyerin fareye sarıldığı gibi sarıldı. "Sana yalvarıyorum Simon, lütfen bunu yapma. Bu geri dönemeyeceğin bir yol."

"Bu yolda olmak istiyorum," diye hırladı. "Will'in ölümünün bedelini ödeyecekler. Onlara acı çektireceğim."

"Bu şekilde değil" diye karşı çıktı, çaresizce. "Eminim yapabileceğin başka bir şey vardır. Peki ya meyhaneci? Masum bir adamı öldürmezsin."

"Meyhaneciyi uyarmıştım," diye ısırdı. "Şimdiye kadar arka taraftan gizlice çıkmıştır. Eksperler yalnız ve tam şu anda harekete geçmezsem şansımızı kaçıracacağız."

Kalbi göğsünde çılgınca çarparken "Özledim," diye ısrar etti. "Böyle olmak zorunda değilsin. Kaçakçılık iyidir. Bu bizim kanımızda var. Nesillerdir burada yapılan şey bu. Ama bu? Bu bir cinayet."

"Will'i öldürdüler," diye hatırlattı ona, acısı yüzünde dans ederken. "O sadece bir çocuktur."

Diğer üç erkek kardeşinin gözlerini üzerinde hissetti. Onları ikna etmek zorundaydı. Simon'ı takip etmemeleri için onları ikna etmeliydi. "Evet, ama bunu yaparsanız hepinizin sonu sallanmak olacak."

"Her birini öldürürsek olmaz. Tanık bulamayız," diye bağırdı. "Meyhaneci bunu kimin yaptığı hakkında kesinlikle konuşmayacaktır. Konuşursa ne olacağını biliyor."

"Böyle bir sırrı saklayamazsın Simon," diye nefes aldı, sanki bu gerçekten olamayacakmış gibi hissediyordu. "Sana yalvarıyorum."

Ama Simon kardeşi Drew'a bir bakış attı, çenesinde bir kas gerildi.

Drew sessiz talimatı anlamış görünüyordu ve şişesini Tim'e uzattı.

Simon, "Al onu," diye emretti.

"Hayır," diye tekrar bağırdı, fikirlerini değiştirmek için söyleyebileceği açık bir şey olmasını diledi, ama sanki bu o kadar imkansızdı ki zihni bunu kabul etmekte zorlandı.

Drew onu yakaladı. Denemesine rağmen, neredeyse iki katı büyüklükte olduğu için ondan kurtulamadı. Onu ısırmaya, pençelemeye, tekmelemeye, tutuşunu kırmak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştı.

Meyhanedeki o adamları uyarmak zorundaydı! Sadece kardeşlerinin kendilerini ölüme götürecek bir suç işlemesini engellemek için bile olsa.

Çığlık atmak için ağzını açtı ama Drew eldivenli elini yüzüne kapattı.

Sonra diğer kardeşleri hep birlikte ilerledi. Gecenin içinde uğursuz gölgeler.

Meyhaneye doğru yürüdüler, sonra da yanan cin şişelerini binaya fırlattılar.

Çok geçmeden çatırdamaya başladı.

Gökyüzü aydınlandı, kıpkırmızı bir dehşet.

"Hayır," diye avazı çıktığı kadar bağırdı ama eldivenli el onun nafiye, basit yalvarışını boğdu.

Gözleri yaşlarla doldu. Kirpiklerinin arasından sızdılar.

Ruhu acı içinde kıvrandı. Çünkü o anda, artık ailesinin yanında güvende olmadığını biliyordu.

Simon bir canavara dönüşmüştü. Artık anne babaları öldükten sonra ona bakan sevgili ağabeyleri değildi. Tıpkı babaları gibiydi, gaddarın tekiydi. Ayrım gözetmeksizin öldürebilen bir adam. Hükmetmek için ne gerektiğini umursamayan bir adam.

Simon'ın kalbinde bunu istediğini biliyordu.

Bu sahili kontrol etmek istiyordu, tıpkı babalarının ekskiserler onu götürmeden önce yaptığı gibi.

Ve sonra boşlukta, kaçakçı Darius Price bu tacı almak için devreye g i r d i .

Simon bu konuda her zaman acı çekmiş, bu rolün kendisine ait olduğunu iddia etmişti.

Her zaman istediği şey buydu.

Şimdi gerçek yüzünü gösteriyordu. Oh, bunun Will'in intikamı olduğunu söyleyebilirdi ama kalbinin derinliklerinde bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu kıyıdakilerin yüreğine korku salacak ve onlara acımasız bir liderin neler yapabileceğini gösterecekti. Ya durup izleyecek ya da buradan kaçıp bir daha dönmeyecekti.

Simon omzunun üzerinden geriye baktı ve Drew'la bakışlarını kilitledi. "Onu kayalıklara götür ve bağla. Kaçmasına ve bunu kimseye anlatmasına izin veremeyiz."

Başını salladı. Yapamazdı. Yapamazdı.

Yine de onun haksız olmadığını fark etti. Yapmak istediği şey buydu.

Elbette bunu rapor etmek onun göreviydi.

Drew başıyla onayladı. Drew onu alçak çalıların arasından uçurumların kayalık kenarlarına, Cellat'ın İpi'nden uzağa doğru çekmeye başladığında onun onayladığını hissetti.

Onu her adımda zorladı, ta ki sonunda yumruğunu geri çekip ona vurana kadar. Kadın afallamıştı. Drew ona daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Kardeşlerinden hiçbiri yapmamıştı. Ama Will'in ölümüyle ilgili bir şey hepsini sarsmış ve değiştirmişti.

Artık farklı bir aileydiler. Aile bile değillerdi. Onlar bir çeteydi ve o açıkça

bunun bir parçası ol.

Yüzündeki zonklamaya ve kırılan kalbine rağmen mutluydu. Çünkü onların barbar çetesine katılamazdı.

Drew onu omzuna attı ve sonraki kilometreleri sessizce geçerek, siyah kıvrımlı patikadan aşağı, Kanal kıyısındaki mağaralara taşıdı. Kaçak mallarını sakladıkları mağaralara.

Onu karanlığa taşırken tek kelime etmedi. Ay bulutların arkasına gizlendiğinde, mağaranın ağzı kara bir delikti.

Onu ıslak, sert zemine bırakana kadar nemli, karanlık, kıvrımlı yoldan daha da geriye doğru yürüdü. Mağara duvarına saplanmış demir bir kazıktan sarkan feneri yaktı.

Dağıtılmayı bekleyen büyük konyak fıçılarının yanındaki yığından ip aldı ve kadının ellerini ve ayaklarını bağladı.

Kadın onunla her fırsatta mücadele etti ama adam onu durduramayacak kadar büyük ve kararlıydı. Bir anlığına özgürlüğüne kavuştu ama adam eteklerinden tutup onu geri çekti.

Aşağı düştü ve dizleri yere çarparak kırıldı. Dudaklarından bir inilti döküldü.

Kadın kendine gelmeye çalışırken, adam diz çöküp ellerini ve ayaklarını bağladı.

Kadın yalvarmaya çalıştı ama adam başını salladı, parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olması gerektiğini gösterdi. "Seni burada bırakacağım," dedi.

İçini korku kapladı. Burada ölecek miydi?

"Seni yalnız bırakacağım," diye devam etti. "Senin için geri geleceğim. Eninde sonunda. Ama sana karar vermek için yeterince zaman vereceğim."

"Karar vermek mi?" diye yineledi, midesi bulanıyordu.

"Evet," diye mırıldandı, yüzü sert bir maskeye dönüşmüştü. "Gerçekten kimin tarafında olduğuna ve ailen için ne yapmaya hazır olduğuna karar vermek için. Çünkü eğer bizi bir daha durdurmaya çalışırsan

Bu gece ne yaptın? Bizim için ölmüş olacaksın." Dudakları kıvrıldı. "Sen bir Drey'sin Tess ve bunu asla unutmamalısın."

Ağabeyi ayağa kalktı, feneri söndürdü ve onu karanlıkta yalnız bıraktı.

Bir Drey olduğunu unutmak mı? Nasıl unutabilirdi, özellikle de bu geceden sonra?

Bölüm 2

Her an işler kötüye gidebilir.

Darius Price hayatı boyunca bu düsturla yaşamıştı. Bunu zor yoldan öğrenmişti. Ne de olsa tüm ailesi nesiller boyunca Manş Denizi boyunca yaşamış, İngiltere ile Fransa arasındaki dalgalı sularda gidip gelmişti.

O kadar tamamen sularda büyümüştü ki, bazen Kanal'ın gerçekten de kanında olduğunu düşünüyordu. Çocukken, damarlarında tuzlu su olduğunu hayal etmişti.

Her rüzgârın esiş yönünü kesinlikle biliyordu. Havanın tadından nereden geldiğini anlayabilirdi. Sadece gökyüzüne bakarak bir fırtınanın yaklaşıp yaklaşmadığını anlayabilirdi. Bunu vücudunda, kanında, kemiklerinde hissedebiliyordu. Ve bu, amcalarının, annesinin, kız kardeşlerinin ve büyükbabalarının ona öğrettiği bir şeydi.

Ve daha önceki nesiller tarafından öğretilmişlerdi.

Şimdi sarp kayalıkların üzerinde dururken, ay tepesinde parlarken, bulutlar su yüzeyinde dans ederken ve tehlikeli bir körfezin bu özel bölgesinin çoğunu gölgede bırakırken, yaptıklarının bilgeliğini merak ediyordu.

Ama bir karar vermişti; bu gece adamlarıyla birlikte mağaralara baskın yapacaktı.

Drey ailesinin yapmaya çalıştıkları gibi yükselmesine izin vermeye devam edemezdi. Onların kaçakçılık çabalarına bir şey dememiş ve müdahale etmeye gerek görmemişti. Ama Celladın İpi'ndeki olay? Bu onun dikkatini çekmişti. Ve böyle şeylerin devam etmesine izin veremezdi.

Kıyıdaki tüm kaçakçılar için çok tehlikeliydi.

Darius bu tür şok edici eylemlere tahammül edemezdi. Devon Kıyısı'ndaki kendi bölgesinde, bir nebze de olsa düzen olmalıydı. İçinde eksperlerin bulunduğu bir tavernayı ateşe vermek bu kuralın ihlaliydi.

Kaçakçıların kanlı olabileceği doğrudu. Kaçakçılığın bir centilmen oyunu ya da bir tür keyifli haydutluk olduğuna inanan bir aptal değildi. Acımasız olabilirdi, tehlikeli olabilirdi ve masumlar zarar görebilirdi.

Ama kimi manipüle ettiğine çok dikkat ediyordu.

Ve bu gece, adamlarıyla birlikte mağaralara doğru dik inişe başladığında, tabancalarını kemerine soktu, mızrağının hazır olduğundan emin oldu ve arkasındaki diğer kaba adamlara sessiz olmalarını işaret etti.

Fenerleri olmadan mağaralara girdiler. Ne de olsa onlara ihtiyaçları olmayacaktı. Gözleri gece için yaratılmıştı.

Ve nemli karanlığa doğru ilerlerken, kokuyu içine çekti.

Orayı severdi. Eski ve kutsal bir yanı vardı. Ona zamanın ötesindeki bir zamanı düşündüren bir şey, sanki bin yıl öncesini düşünebilirmiş gibi.

Hiç şüphe yok ki bu mağaralar binlerce yıldır buradaydı. Belki de dünyanın başlangıcı kadar eskiydiler.

O, zamanın büyük okyanusunda bir kumsaldaki kum zerresinden başka bir şey değildi. Uzun süre hatırlanmayacaktı. Kendi hayatı, İngiliz kıyılarının enginliğiyle kıyaslandığında küçük bir şey olacaktı. Yine de cesurca ve kendi etik kurallarıyla yaşamak için elinden geleni yapacak, yapabildiklerini koruyacaktı.

Amacı sıkı ve iyi yaşamak ve kodunun yok edilmesine izin vermemekti.

Böylece mağaranın karanlığına gömüldüler. Tek ses arkasından gelen dalgalar ve damlayan damlalarmış.

Nemli duvarlarda su izleri vardı. Sonunda adamlardan biri, mağaraların imkansız karanlığını delmek için getirdikleri fenerlerden birini yakana kadar daha da geriye yöneldiler, böylece şüphesiz buraya bırakılmış olan kargoyu yok edebileceklerdi.

Adamlarından birinin ağzından bir alarm çığlığı çıktı ve Darius'un buna neyin sebep olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Bir figür yere yayılmıştı, bir kadın figürü. Yün elbisesi bacaklarına dolanmıştı. Kolları bağlı bir şekilde yan yatıyordu. Başı yere doğru eğikti. Yüzü kızıl bir saç yığınıyla örtülüydü.

Ayakları da bağlıydı. Acı verici bir pozisyon gibi görünüyordu ve hemen ne kadar süredir orada olduğunu merak etti. Sağ kolu Gregory gibi o da ileri atıldı. Darius diz çöktü ve kadının bir tutam saçını nazikçe yüzünden geriye doğru süpürdü. Yüzü solgun, elf yüzüydü ve kir içindeydi.

"Uyan," dedi usulca.

Göz kapakları hafifçe titredi.

"Uyan," diye tekrar ısrar etti, olması gerekenden daha sert bir sesle, ama onun ölmediğinden emin olmak istiyordu. İçinden panik geçiyordu. Ya maruz kaldığı için ölecekse?

Nefesi yavaş yavaş geliyordu ve kanının oraya pompalandığından emin olmak için parmak uçlarını boynuna bastırdı. Ve Tanrı'ya şükür kan akıyordu. Ama bu, kafasına vurulup ölüme terk edilmediği anlamına gelmiyordu.

Burada ne olmuştu? Onu kim terk etmişti?

Kan ya da yara yoktu. Bıçağını çıkardı ve önce bileklerindeki, sonra da ayak bileklerindeki ipleri hızla çözdü. Kadın acı dolu bir inilti çıkardı. Uzuvarlarını hareket ettirmenin acı verici olduğuna şüphe yoktu.

Yavaşça kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve ovmaya başladı. Dreys'in mağaralarında bulmayı umduğu onca şey arasında, yerde bağlı bir kadın bulmayı beklemiyordu.

Bu, kardeşinin ölümüne kadar iyi bir kaçakçı gibi görünen Simon Drey için düşük bir seviyeydi.

Kimdi bu genç kadın?

Gözleri göz kapaklarının ardına daldı. Koyu renk kirpikleri, ağzı hafifçe aralanmadan önce yanakları boyunca titreşti.

"Su," diye fısıldadı. "Su."

Gregory elindeki şişeyi çıkardı ve Darius'a uzattı. Darius başıyla teşekkür ettikten sonra genç kadının başını yavaşça kaldırdı ve şişeyi dudaklarına götürdü.

Önce yavaş yavaş, sonra da doymak bilmeden içti. Gregory onun hasta olmasını istemediği için geri çekti. Yavaşça doğruldu, önce ona, sonra Gregory'ye göz kırptı. İrkildi ve sarsılarak uzaklaştı.

Hemen irkildi. Bağlandıktan sonra, en ufak bir hareketin bile acıya neden olacağına şüphe yoktu.

"Kimsin sen?" diye sordu, gözleri alarmla açılmıştı.

Darius yalvarırcasına bir el kaldırdı. "Biz de sizin için aynı şeyi merak ediyorduk."

"Senin burada işin olmadığı çok açık," diye tersledi. "Kardeşim öğrenirse..."

"Kardeşin," diye yineledi Darius, bu sözler aklına geldikçe şok olmuştu.

Kesinlikle olamaz. O olamaz...

Yutkundu ve bakışları onunkilerden ayrıldı.

Belli ki planladığından daha fazla konuşmuştu, mağaralarda bağlı olduğu için kafası karışmıştı.

"Kardeşin Simon Drey mi?" Darius dikkatini ona vermeden önce Gregory ile hızlı bir bakış alışverişinde bulunarak sordu.

Dehşete düşmüş görünüyordu. Yanağında bir kas çalıştı ama sonra başını salladı.

"Gerçekten de öyle."

Belli ki yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu ve ilişkiden gurur da duymuyordu.

"Seni burada mı bıraktı, yoksa adamlarını mı?" diye sordu, onun buraya nasıl gelebildiğini anlamaya çalışarak. "Ne oldu?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

Darius, "Bunu kendi lanet işim haline getiriyorum," diye karşılık verdi. "Geçen gece onlarla birlikte miydin?"

Yüzünü buruşturdu. Belli ki, bir kaçakçı ailesinde doğmuş olmasına rağmen, pek de iyi bir yalancı sayılmazdı. Adamın neden bahsettiğini biliyordu.

"Olay olduğunda meyhanenin yakınında mıydınız?"

Yüzü solacak olsaydı, solacağından oldukça emindi. Gözlerini kaçırdı ve ağzı bir çizgi halinde gerildi. Sanki bir zamanlar gülümseyip kahkaha atabilecekmiş gibi görünen bir ağız.

"Sen oradaydın," diye nefes aldı.

Gregory'ye sanki çok fazla insanın önünde konuşmaktan korkuyormuş gibi baktı.

Darius Gregory'ye başıyla onay verdi. "Bir süre geride durun. Ve hemen gitmemiz gerekecek. Eğer o buradaysa, Drey her an geri dönebilir."

Gregory hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı, ancak etrafta dolanan diğer dört adama doğru hızla ilerlerken yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Kaba kaçakçıların hepsi gergindi, buldukları şeyden rahatsız oldukları belliydi.

Planladıkları şey hiç de bu değildi. Burada bir kız olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu. Onun varlığı işleri son derece karmaşık hale getirecekti.

"Seni öldürecek miydi?" diye sordu usulca.

"Sanırım bir parçası bunu istedi," diye cevap verdi, yüzü acıyla buruşurken kaşları çatıldı. "Ama ben onun kız kardeşiyim, o yüzden bunu yapamazdı. Henüz değil."

"O zaman bu bir ceza mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı ve geri çekildi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye güvence verdi.

"Bana zarar vermenden korkmuyorum," dedi. "Simon'dan da korkmuyorum. En azından ben korkmuyordum. Ta ki..."

"Yangına kadar mı?" diye meydan okudu. Kadın başını salladı.

"Onu gördün," diye fısıldadı.

Elleri yumruk şeklinde sıkılaştı ve sanki anılar üzerine çöküyormuş gibi hızlı hızlı nefes almaya başladığında göğsü inip kalktı.

Birden, onun acısını dindirmeyi arzuladı. Uzanıp onu kollarının arasına almayı ve teselli etmeyi diledi. Ama kızın sert duruşundan böyle bir şey istemediği anlaşılıyordu.

"Peki neden şimdi burada, mağarada bağlısın?" diye sordu, onun birkaç kelimeden fazlasını söylemesini umarak.

"Çünkü onu durdurmaya çalıştım," dedi dürüstçe.

Hafif bir iç çekti. Kardeşi ona borcunu böyle mi ödemişti? Ruhunu kurtarmaya çalıştığı için mi? Şaşırmamıştı. İntikam, güç ve savaş uğruna barıştan kaçan çok fazla insan vardı.

"O zaman sen çoğundan daha iyisin," dedi nazikçe. "Dreylerin geri kalanından kesinlikle daha iyiyim."

"Sakın ailem hakkında konuşmaya cüret etme," dedi. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ailen hakkında çok şey biliyorum Tess," dedi yumuşak bir sesle.

Kaçakçılarla birlikte çalışan genç kadın Tess'in adını duymuştu. Ama yetenekli, çoğu erkekten daha güçlü ve son derece zeki olduğu dışında pek bir şey söylenmemişti.

Kanlı ya da vahşi olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Ve şimdi ona baktığında, onun da içinde bir kod olduğunu fark etti, kardeşinin intikamında yer almasına izin vermeyen güçlü bir şey.

"Şimdi sana ne yapacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

Yutkundu. "Bilmiyorum. Ama-" diye başladı. "Beni de yanında götüreceksin."

Kadının beyanatı ve güç hissi karşısında ağzı açık kaldı. Birkaç dakika önce bağlanmış olduğu düşünöldüğünde bu şaşırtıcıydı. Ama gücü ve kararlılığı için ona hayranlık duyuyordu. Ayrıca haklıydı da.

"Neden seni götürmemi istiyorsun?" diye sordu çünkü onu buradan götürmeye çoktan karar vermiş olsa bile gerekçesini bilmek zorundaydı.

Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Eğer kardeşimi söylediğin kadar iyi tanıyorsan, ona bir kez karşı geldin mi, ömür boyu düşmanı olacağını bilirsin. Beni asla affetmeyecek. Beni burada bırakırsan... Beni mahkûm edersin."

"Sence bu doğru mu?" diye fısıldadı. "Kız kardeşi için bile mi?"

Yumuşak, karanlık bir kahkaha attı. "Özellikle de kız kardeşi için."

Ve Darius o anda geri adım atamayacağı bir işe bulaştığını anladı. Eğer Drey ile bir savaşa girmek üzere olduğunu düşünüyorsa, artık bundan kaçış yoktu.

Gitmeli. Onu burada bırakmalı.

Yapması gereken tam olarak buydu. Ama onun geniş, araştıran ve onurlu -bir kaçakçı için olabildiğince onurlu-gözlerine baktığında haklı olduğunu anladı.

Tess Drey'in genellikle haklı olduğundan oldukça emindi. Ve onu burada, ona yardım edecek kimse olmadan acımasız bir kaderle yüzleşmesi için bırakmayacaktı.

Bölüm 3

Tess artık ailesiyle kalamazdı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Artık güvenli değildi. Hayat pek de güvenli sayılmazdı ve belki de onu mağaralardan kurtaran bu yabancı da güvenli değildi ama şansını denemek zorundaydı.

Meyhanede olanlar onu dehşete düşürmüş gibiydi. Elbette bu da bir şeydi. Ama kardeşi ve Drey'ler hakkında bu kadar çok şey biliyor olması onu tedirgin etmişti.

Önünde diz çökmüş, bileklerindeki yaralarla nazikçe ilgilenen, onları ovuşturan, kaslara masaj yapan, onları yeniden hissettiren bu güzel yabancı kimdi?

Çok sabırlıydı, ama onda inkâr edilemeyecek bir yoğunluk vardı. Koyu renk saçları alnına dökülüyor, gözlerini gölgeliyordu. Yanakları sert, çenesi güçlüydü. Dudakları sanki öfke dolu sözler söyleyebilir ve aynı zamanda şefkatli okşamalar mırıldanabilirmiş gibi görünüyordu. Omuzları koyu renk paltosunun altında genişti ve kadın adamın belindeki tabancaları ve kalçasındaki mızrağı çoktan görmüştü.

Harekete hazır bir adamdı, savaşta yılmayacağı belliydi ve kadın, ah, onun daha önce öldürdüğünden emindi.

Onda bir şey vardı, hiçbir şeyin onu sarsmadığını gösteren soğukkanlı ve sakin bir şey. Kardeşinin böyle olmasını, ailesinin böyle olmasını ne kadar isterdi. Tutku, tehlike ve belki de delilikle dolu olmamasını.

Kadının ısrar ettiği gibi onu da yanına götürecekti miydi? Bir an orada öylece oturdu, adamın onu reddedip adamlarıyla birlikte gideceğinden korkuyordu. Ama bunun yerine, elini ona uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu, fener ışığında elinin çizgileri zar zor görünüyordu.

"Gel," dedi. "Artık gitmeliyiz."

Parmaklarını onunkilere geçirdi ve ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Acı onu şok etmişti, bacakları da öyle. Kendini yeni doğmuş bir tay gibi hissediyordu.

Yerde ne kadar kaldığını bilmiyordu ama çok ama çok uzun saatler kalmıştı. Buna daha ne kadar katlanmak zorunda kalacağını bilmemek çok üzücüydü.

Şimdi, bacakları hareket etmiyordu.

Tek kelime etmeden ya da tereddüt etmeden onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucakladı, oysa hiçbir ağırlığı yoktu. Hayatının çoğunu bir şeyleri kaldırarak ve sağa sola taşıyarak geçirmiş güçlü bir kadındı.

Onu mağaranın karanlığından çıkardı ve sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi patikaya doğru ilerledi.

Kolay değildi, çünkü yabancıları caydırmak için kayalık, dolambaçlı bir yoldu.

Yine de, o ve adamları kayalıklara doğru ilerlerken, yetenekli ve yırtıcı kediler gibi hareket ediyorlardı. Ayın örtülü olmasına şükrediyordu, umarım kaçışını maskeleyebilirdi. Uzaklarda gök gürlüyor ve şimşekler gökyüzünde hızla çakıyordu. Yakında yağmur buzlu tabakalar halinde üzerlerine yağacaktı. Burada yakalanmak korkunç olurdu ama eğer yakalanırlarsa, üşümesi ve bir süredir üşüyor olması dışında bu onun için yeni bir şey olmayacaktı.

Bu noktada daha fazla soğuk onu korkutuyordu. Daha kötü olan tek şey kışın denize düşmek olurdu.

Onlar yaklaştıkça kışneyen bir grup ata doğru yürüdüler.

Atına binerken onu nazikçe adamına teslim etti, sonra da ona katılması için işaret etti. Adamı onu kolayca atın üzerine kaldırdı ve siyah saçlı adam kollarıyla onu sarıp güvende tuttu.

Güvenli. Bu, yok olduğundan emin olduğu bir kavramdı.

"Gregory," dedi, "çantanda bir battaniye ya da fazladan bir pelerin var mı?"

Gregory cevap vermedi ama isteği hemen yerine getirdi. Hızla atlardan birinin yanına gitti, pelerinini çözdü ve geri getirdi.

Adam onu sardı.

Sıcaklık etrafını sararken bir iç çekti... Ama tek sıcaklık bu değildi. Sırtına bastırđıđı sert göğsü, bildiği soğuşa kıyasla bir fırın gibi hissettiriyordu.

İçinden bir farkındalık ürpertisi geçti. Çünkü onun kollarında olmak herhangi bir pelerinden çok daha fazlasını yapıyor gibiydi.

Dizginlerini çekti, sonra karanlık geceye doğru at sürdüler, mağaralardan, şimdi kâbuslarına neden olacak yerden uzağa.

Bir an için gözlerini kapattı ama tıpkı mağaralarda olduğu gibi, zihninde bir ateş görüntüsü dans etti.

Başını salladı ve bakışlarını açtı.

Tam bir sessizlik içinde, hiç şüphesiz eksperlere ve kardeşlerine dikkat ederek gittiler.

Sonunda, "Sen kimsin?" diye fısıldamaktan kendini alamadı.

"Bilmene gerek yok," diye cevap verdi, sesi gecenin içinde sadece bir nefes gibiydi.

"Ama ben biliyorum," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. "Beni kurtarıyorsun, her ne kadar kurtarılmaya ihtiyaç duymak beni kızdırsa da."

"Kardeşiniz çok zorlu biri," dedi. "Bazen insanların böyle birinden kurtarılması gerekir."

Kendi ailesinden korunmaya ihtiyaç duyması kalbini kırsa da buna karşı çıkamazdı.

Uzakta bir eve rastlayana kadar at sürdüler.

Bir kaleye benziyordu, tahkim edilmişti ve yüksek bir yerdeydi. Sanki her an savunulabilecekmiş gibi görünüyordu.

Atını etkileyici kapıların önünde durdurdu. "Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu, başını geriye doğru eğerek. Giriş ve korkuluklarda yürüyen muhafızları görseniz iyi olur.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Ben burada yaşıyorum," dedi.

"Burada mı yaşıyorsun?"
diye nefes nefese kaldı.
"Burası benim," diye cevap
verdi.

Bununla birlikte, grubundaki diğer adamlar arkaya doğru
at sürdüler.

Dikkatlice kendini aşağı salladı, sonra da onu attan
indirdi. Bir hizmetçi öne çıktı ve aygırı alıp götürdü. Hızla
açılan kapılara doğru yöneldi.

Yanağında yara izi olan yıpranmış bir adam orada
duruyordu. "Bay Price, her şey yolunda mı?"

Nefes nefese kaldı. Price mı? Bu ismi biliyordu.

"Her şey yolunda değil. Nöbetleri arttırın. Ve sıcak çay,
sıcak su şişesi, et suyu ve battaniye gönderin. Bunu
şömineye götüreceğim ve Mollie'ye bakacak biri olduğunu
söyleyeceğim. Buna bayılacaktır."

Ses tonunda alay ya da iğneleme yoktu. Samimiyetle
konuşuyordu.

Tess, bu Mollie denen kişinin kendisine tepeden bakıp
bakmayacağını merak ediyordu.

Çünkü burası büyük bir evdi. Ve eğer o şimdi olmasından
korktuğu Price ise, kendini tam bir balık kazanının içinde
bulmuştu.

Onu duvarlarında goblenler olan uzun fuayeden geçirdi
ve masalar, deri kaplı sandalyeler, kalın dokuma halılar ve
korkutucu büyüklükte bir ocakta çıtırdayan ateşin
bulunduğu uzun bir odaya götürdü.

Onu ateşin önündeki sandalyeye oturttu, sonra
pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Bir elini saçlarının
arasından geçirdi. Bu, kızın gördüğü ilk hayal kırıklığı anıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Dürüst olmam gerekirse, gecenin böyle geçeceğini hiç
hayal etmemiştim."

"Bir bakire güzeli kurtarmayı beklemiyordun," diye alay
etti. Boğazını temizledi. "Her şeyi çalacak mıydın?"

Omuzlarının üzerinden geriye baktı. "Bir kaçakçıyla aynı hizada durmak olur, değil mi?"

"Sen kaçakçı mısın?" diye meydan okudu, eğer o Darius Price ise, o zaman en büyük hırsız olduğunu çok iyi biliyordu.

Dudağı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Göründüğün gibi değilsin. Bu kesin," diye cevap verdi, ellerini ateşe doğru uzattı ve sıcaklığın içine sızmasına izin vermeye çalışırken yavaşça nefes aldı.

"Herhangi birimiz göründüğümüz gibi miyiz?" diye sordu, yavaşça onun yanına geçip çömelerek. "Artık ailenle birlikte olmak istemediğine göre şimdi ne yapacaksın?"

Başını iki yana salladı. "Her şey çok değişti. Artık Simon'a güvenemem." Yüzünü buruşturdu. "Böyle erkeklerle birlikte olan kadınların başına neler geldiğini gördüm."

"Peki böyle erkeklerle kalan kadınlara ne oluyor?" diye sordu usulca.

Adamın zaten bildiğine dair güçlü bir şüphesi vardı.

"Kırıldılar," dedi omuz silkerek, ama bu jest kalbindeki acıyı gizliyordu. "Hem bedenem hem de ruhen. Eminim siz de görmüşsünüzdür. Tekmelenen ama sahiplerini terk etmeyen köpekler? Böyle erkeklerle birlikte olan kadınların başına gelen budur ve ben bunun benim başıma gelmesine izin vermeyeceğim. Ben böyle olamam. Kırıntılar için yalvarmak ve olmamayı ummak..." Sesinin kesilmesine izin verdi.

Bay Price bir iç çekti ve onun elini tuttu. "Eğer istediğin bu değilse, ona geri dönmek istemiyorsan, seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağız."

"Paranız olduğu açık ve şüphesiz gücünüz olduğunu düşünüyorsunuz, ancak kardeşim-"

"Kardeşinin neler yapabileceğini çok iyi biliyorum." "Öyle dedin, ama-"

"Ve belli ki benim neler yapabileceğimi henüz tam olarak bilmiyorsun," diye sessizce araya girdi.

"Price," diye fısıldadı ama sonra başını salladı. "Bu mümkün değil. Senin gibi bir adam kardeşimin mağarasına inmez. Sen çok önemlisin."

"Benim gibi biri liderlik eder."

Gözlerini kırıştırdı. "O zaman sen... Yüce Tanrım, sen Darius Price'sın."

Yavaşça ayağa kalktı ve başını salladı.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı.

Odanın etrafında döndüğünü hissetti. Böyle bir adamın güçlü pençesine düşmesi nasıl mümkün olabilirdi? Darius Price Kanal'ın kıyı şeridinin çoğunu kontrol ediyordu. Devon'daki en güçlü kaçakçıydı ama onun alaşağı edilmesini isteyen aileler vardı.

onu seve seve öldürecek.

Şimdi adamların evi koruduğunu anlıyordu, sadece kardeşi yüzünden değil, Price hayatı boyunca savaşta bulunmuş bir adam olduğu için. Kurtları uzakta tutuyordu. Bu doğrudu, ama biri en güçlü olduğunda, diğerleri her zaman o güçlü adamı yıkmaya çalışırdı.

Shakespeare'in sözünü düşündü. "Taç giyen baş huzursuzdur."

Shakespeare'in oyunlarını ve şiirlerini ne kadar çok severdi. Folio, evindeki tek kitaplardan biriydi. Evet, Shakespeare ve İncil.

Annesi cüretkâr aşk hikâyelerine ve bu eserlerdeki entrikalara bayılırdı.

O kadarını hatırlayabiliyordu ve Simon da hatırlıyordu. Bütün oyunları okumuştı ve en çok Iago ve Richard III gibi adamlara hayranlık duyuyor, onların sadece yazarın ahlakçı doğası yüzünden kaybettiklerini söylüyordu.

Şimdi merak ediyordu, acaba ağabeyi de zalim ve gaddar olmayı arzuladığı için mi bu adamlara hayranlık duyuyordu? Onların zekâsının da kendisinininki gibi ödüllendirilmesini mi arzuluyordu?

Kardeşinin Price gibi bir adamla rekabet edip edemeyeceğini merak ediyordu.

Dudaklarını yaladı ve "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim ve eminim biliyorsun, o benim için gelecek" dedi.

Price başıyla onayladı. "Onun için hazırlıklı olacağım. Sen merak etme."

Nefesini içine çekti. "Senin gibi bir adam için bu çok aptalca bir söz. Her köşede bir tehlike olduğunu biliyorsunuzdur."

Güldü, yavaş ve alaycı bir sesle. "Tehlike," dedi hayıflanarak. "Tehlike her yerde ve her şeyde var. Tehlike konusunda endişelenmeme izin veremem," dedi, "çünkü izin verirsen hayat seni dehşete düşürür. Eğer onunla yüzleşmez ve onunla barışmazsan, hayat seni küçük bir odada, bir şey yapmaktan korkarak yaşatır."

Tüm vücudu gerilirken yutkundu. "Bununla nasıl barıştın?"

"Korku mu?" diye sordu gözleri büyüyerek.

Nefes almaya bile cesaret edemeyerek başını salladı.

"Karanlıkta, gecede," diye yanıtladı, "kendi ruhum tekrar tekrar dehşet içinde haykırdığında, bedenim korkudan titrediğinde ve asla geçemeyeceğimden korktuğumda mı? İşte o zaman onunla barıştım."

Boğuk bir ses çıkardı. "Bu hissi bilirsin." "Oh, evet," diye rahatlıkla güvence verdi.

"Bedenin titrerken, zihnin uğuldarken, kalbin küt küt atarken ve her an öleceğinden eminken, zihnin ölümün gelmesi için her türlü olası nedeni uydururken?" Price yavaşça onun çenesine dokundu, parmak uçları sert bir şekilde tenini okşuyordu. "Ah evet, bu duyguyu bilirim."

"Bunu nasıl durdurabilirsin?" diye sordu, sesi neredeyse kesiliyordu.

Kadının önünde durdu, diz çöktü ve "Cevap kolay değil" dedi.

"Öyle olmasına gerek yok," diye ısrar etti, mağaralardaki uzun karanlığı düşünmemeye çalışıyordu.

Kardeşlerinin yaptıkları kafasının içinde tekrar tekrar oynuyordu. "Ama söyle bana, çünkü korkarım bir daha asla huzura kavuşamayacağım."

Bölüm 4

"Bir misafirimiz olduğunu duydum," diye seslendi Mollie kapı aralığından.

Çocukken onu acımasız bir dünyanın altında ezilmekten kurtaran yaşlı hizmetçi, üzerinde çay malzemeleri olan gümüş bir tepsiyle telaşla içeri girdi.

Genç hizmetçi Matthew, vahşi, kıvrık saçları yaramaz yüzüne dökülürken, kolunun altına sıkıştırdığı sıcak su şişesi ve omzuna attığı battaniyeyle hemen arkasından geliyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Darius, ayağa kalkıp yaşlı kadına gülümseyerek.

Mollie onun kurtarıcı lütfuydu, onu hırçınlaşmaktan alıkoyan kişiydi. Mollie ona uzun zaman önce aşılması gereken çizgiler olduğunu ve merhamette büyüklük olduğunu öğretmişti.

Onunla ilgilendiği gibi o da onunla ilgileniyordu. Sahildeki iki güçlü kaçakçı aile arasındaki savaşta onun ailesi ve kendi ailesi öldüğünde sadece birbirlerine sahip olmuşlardı.

Ölüm tarafından sürüklendikten sonra kederde birleşmişlerdi.

Onu yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı ve karşılığında o da kızının güvende olduğundan emin olmak için elinden geleni yapmıştı.

Bu kolay bir şey değildi, çünkü paraları ve toprakları yoktu ve ailelerinin her iki gemisi de yıllar önce ezilen rekabetlerin acımasız eylemlerinde yok edilmişti.

Kadının sağlam elleri ve kararlılığı, adamın becerikliliği ve güçlü bedeniyle Devon'un acımasız kaçakçılık çetelerinin arasından tırmanarak zenginlik ve güvenlik bulmuşlardı.

Ve barış getirmişti.

Mollie ne olursa olsun onun yanından hiç ayrılmamıştı. Mollie'nin acıyı seçebilecekken ona sevgi vermeyi seçmiş olmasını asla unutmayacaktı. Mollie harika bir kadındı ve şimdi de harika olacağını biliyordu.

"Bu Bayan Tess Drey," dedi.

Mollie'nin buruşuk yüzü bu ismi duyunca bir an için sertleşti. Dudakları büzüldü ve Tess Drey'i hatırladı.

Mollie'nin genç kadını değerlendirirken aklından geçenleri gerçekten hissedebiliyordu.

Bazıları için yalan söylemek, Mollie'yi olanları acımasızca anlatmaktan ve şu anda Tess'in rahatsızlığıyla tehlikeli bir durumun içinde olduğu gerçeğinden kurtarmak cazip gelebilirdi.

Ama Mollie'den çok az şey saklıyordu. Mollie iyi bir ortaktı ve onu gerçeklerden koruma ihtiyacı hissetmiyordu. Çünkü genellikle ikilemler için en iyi fikirleri ve çözümleri o bulurdu. Sadece saatin tik taklarının ve ocaktaki ateşin çıtırtısının sessizliği doldurduğu birkaç dakikadan sonra, usulca gülümsedi. "Tess Drey. Aman Tanrım. Evimize hoş geldiniz."

Tess rahatsız bir şekilde sandalyede kaydı. Genç ve güzel bir kadındı.

Ve şimdi, yanı başında yanan ateş ve odanın sıcaklığıyla yanakları pembeleşmişti. Altın rengine çalan bakırımsı saçları kurumuştı ve kızıl, gür dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu.

Mollie, "Omuzlarına bir battaniye örtmeme izin ver, tatlım," dedi.

Mollie önce çay tepsisini yere koydu, Matthew'dan battaniyeyi aldı ve hızla Tess'in yanına gitti. Kalın mavi yünü onun omuzlarına örttü. "Yakında seni yağmur gibi göreceğiz."

Mollie daha sonra çocuğun elinden su şişesini aldı ve mutfığa dönmesini işaret etti. Su şişesini

şışeyi Tess'in ayaklarının dibine bıraktı, sonra doğruldu ve ellerini önlüğüne sürdü. "Acıkmış olmalısın. Birazdan et suyu gelecek. Duyduğuma göre epey çile çekmişsin, midene hafif bir şeyler indirmeliyiz."

"Kimden?" Tess ısırıldı, gözleri tıpkı ateş ışığında saçları gibi parlıyordu.

Onun öfkesini ve şiddetli gururunu seviyordu.

Az önce dehşet verici bir deneyim yaşamıştı ama bunu mızızlanan bir süt çocuğu gibi karşılayacak değildi. Ve son zamanlarda dehşete kapıldığını ona itiraf etmiş olması hoşuna gitmişti.

Mollie, ona kendisinin de yaşadığı bu duygularla yüzleşmenin bir yolunu nasıl bulduğunu anlatamadan içeri girmişti. Sık sık beklenmedik bir anda içine hücum eden o inatçı, tüketen duyguları yenememişti. Gerçekte, sonunda iç organlarını bir mengene gibi kavrayan korkuyla arkadaş olmaktan başka bir çıkış yolu görememişti.

Yine de Tess'e anlatması gerekecekti. Ona, insanı genellikle beyaz parmak eklemleri, sıkılmış dişler ve geçmesi için Tanrı'ya dua etmek zorunda bırakan bu duygularla nasıl başa çıkacağını anlatmalıydı. Ona bu duygularla nasıl başa çıkacağını öğretebilecek birinin olmasını ne kadar isterdi.

Mollie Tess'e tekrar gülümsedi, her şeyin kaybolduğundan emin olduğu zamanlarda bile onu her zaman rahatlatan o bilge gülümseme. Bu gülümsemeyle onu pes etmemesi gerektiğine defalarca ikna etmişti.

Mollie battaniyeleri Tess'in üzerine biraz daha örttü, sonra gümüş çay takımına döndü, koyu renkli, dumanı tüten sıvıyı boyalı mavi bir fincana boşalttı ve şekeri hızla karıştırdı.

Mollie tekrar Tess'e döndü ve itirazlarla ilgilenmediği belli olan fincanı öne doğru itti. "Al, şeker sana iyi gelir. Genelde şekeri pek sevmem. Bu

sisteme çok fazla şey yapıyor. Ama bir çok yaşadınız."

Tess başını salladı ve bardağı eline aldı. Yavaşça, dikkatlice içti. Özenle, aslında.

Mollie, "Aman Tanrım," diye söylendi. "Darius'un seninle karşılaşması çok iyi oldu."

Tess titrek bir kahkaha atarak, "Daha fazla katılamazdım," dedi. "O beni kurtardı."

Darius alay etti. "Bu çok fazla."

"Hayır, değil," diye dürüstçe karşı çıktı Tess. "Ve sen de bunu biliyorsun. Şu anda kahramanı oynama. Ya da en azından yaptıklarından kendine pay çıkarmayan, uzun süre acı çekmiş birini."

"Uzun süre acı çekmek mi?" Mollie sırtıttı. "Oh, Darius, o seni çözmüş."

Mollie Tess'e göz kırptı. "İltifatlardan nefret eder ve adının yanında kahraman kelimesini kullanmanızdan bile nefret ettiğine şüphe yok. Ona göre, yapılması gerekeni yapar ve bu iş biter. Bu doğru değil mi, Darius?"

Darius homurdandı. "Övgü hiçbir işe yaramaz," diye savundu. "Önemli olan gerçeklerdir."

Uzun bir nefes aldı. "Şimdi bu evdesin ve seninle ilgilenilecek. Asla korkma. Güvende olmanızı sağlayacağız."

Tess onları incelerken alt dudağını dişledi ve sonra odaya göz gezdirdi "Siz ikiniz çok tuhafsiniz," dedi. "Bu ev, hiç de..."

Mollie başını yana eğdi. "Ne gibi değil?"

Darius, Tess'in ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Bir kaçakçının evi.

Zenginliği ona bir kalede yaşama imkânı veriyordu. Dağılmakta olan ve kendisini savunabileceği bir kaleye sahip olabilmek için iyileştirdiği bir kale. Ama dahası da vardı. Bu doğrudu. Rafları kitaplar dolduruyordu. Duvarlarda sanat eserleri asılıydı. Pencerenin yanındaki köşede bir piyano vardı.

Büyüdükçe ve tuhaf maceralar yaşadıkça, varlığından bile haberdar olmadığı bir dünyayı keşfetmişti. O

bir dükün oğullarıyla arkadaş oldu. Bu adamlardan biri artık dükün kendisiydi ve küçük kardeşi de önemli bir lorddu.

Sanatın, müziğin, kitapların ve sohbetin keyif alınacak şeyler olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

İyi para kazanan kaçakçılardan bazıları hala zor yaşamayı seviyordu. Bazı insanlar her zaman bildikleri şeylerin dışına çıkmak istemiyordu. Ve bunu onlara çok görmüyordu. Ama kendisi ve onu çok iyi yetiştirmiş olan Mollie için daha fazlasını istiyordu.

Güzel kitaplar, müzik, porselen fincanlar, felsefe ve duvar halıları istiyordu.

"Peki," dedi sonunda, "seninle ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Tess yutkundu. "Sanırım mutfaklarınızda çalışabilirim-"

"Mutfaklar mı?" Mollie haykırdı. "Başımızın üstünde yeriniz var ama sanmıyorum. Senin hakkında fısıltılar duydum, Tess Drey. Sen tam bir denizcisin. Ailen bir kızı gemiye almakla çok özel bir şey yapmış. Güçlü ve zekisin. Evde çalışmaya alışabileceğini biliyorum ama ruhunun bunu kaldıracağını sanmıyorum. Dışarıda, tuzlu rüzgarda olman gerek. Eminim sana gemilerinden birinde bir yer bulabilir. Ne de olsa sürekli oraya gidiyorlar-"

Darius bir kahkaha attı. "Mollie!" diye araya girdi.

"Ne?" Mollie burnunu çekti. "Eğer o bir Drey'se, ne hakkında olduğumuzu çok iyi biliyordur. Bu konuda nazlanmaya gerek yok."

Bunun üzerine yavaşça güldü. "Sanırım bu doğru. Ne düşünüyorsun, Tess? Bizimle kalmak ister misin?"

"Kardeşimin buraya gelmesinden korkmuyor musun?" Tess bakışlarını Mollie'ye çevirdi, vücudu gerilmişti. "Sen..."

Mollie bakışlarını kısmıştı. "Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. Darius bundan emin oldu. Ve eğer nasıl yapılacağını bilmiyorsan, senin de bildiğinden emin olacağız."

"Daha önce hiç ihtiyacım olmadı," dedi Tess dürüstçe, gözleri hüznle dolsa da. "Zor işlerden korkmuyorum. Daha önce

Her zaman zor işler yaptım. Ama daha önce sevdiğim insanlar tarafından hiç tehlikeye atılmamıştım."

Mollie, Tess'le arasındaki kısa mesafeyi kapatırken, "Çok üzgünüm," dedi. Anaç bir hareketle Tess'in omzuna hafifçe dokundu. "Çok üzgünüm ama ne olursa olsun biz senin yanında olacağız."

Tess gözlerini kapadı ve elini Mollie'ninkine doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

"Şimdi," dedi Mollie kesin bir ifadeyle, "bence odana çıkmalısın. Sana göstereceğim. Sonra da et suyunu yukarı göndertirim. Sanırım banyo yapmak da sana iyi gelecektir. Odanızda ateş çoktan yakıldı, sıcak su da getirtiriz. Kabul ediyor musun, Darius?"

"Evet, kulağa uygun geliyor," diye kabul etti.

"Düzgün mü?" Tess hayretle yankılandı. "Beni bir mağaranın zemininde buldun."

"Bu doğru," dedi dikkatle, "ama bu durumdan ve senin savunmasızlığından yararlanabileceğimi düşünmeni istemiyorum."

Bir nefes verdi, sonra bakışlarını onunkilere kaldırdı. Ona hayranlıkla bakarken bile içindeki duygu sarsıcı ve güçlüydü. "Bunu yapacağını sanmıyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Benden asla faydalanmazsın." Yüzünde hızlı, alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve bence bunu yaparsan Mollie seni öldürür."

Mollie katıla katıla güldü. "Tanrım, her şeyi doğru anlıyorsun. Durumları çabuk ve iyi değerlendiriyorsun."

Tess'in gülümsemesi kayboldu. "Simon'ı iyi değerlendiremedim," diye yanıtladı Tess. "Ya da en azından bu konuda kendime çok uzun süre yalan söyledim. Sürekli yanıldığımı, onun eski haline döneceğini umdum. Yeniden sevdiğim ve benimle ilgilenen bir ağabey olmasını."

Mollie'nin kaşları çatıldı. "Sana baktı, değil mi? Annen öldüğünde, baban asıldığında." "Evet," dedi Mollie, geçmişini hatırlayınca irkilerek. "Baktı. Uzun yıllar boyunca iyi bir ağabey oldu. O sadece

Will'in ölümüne dayanamadı ve bu onu değiştirdi. Bunu şimdi kabul etmek zor-"

"O kendi yolculuğunda," dedi Mollie yumuşak bir sesle. "Ve bazen bu tür yolculuklar bizi olduğumuz kişiden çok uzağa götürür ve bizi en çok korktuğumuz canavarlara dönüştürür."

Darius Tess'i dikkatle izledi, onu bu acıdan kurtarabilmeyi diledi ama hayatın böyle olmadığını biliyordu. İnsanlar acıdan korunamazdı. Acı, gün doğumu ve gün batımı kadar yaygındı.

Yutkundu. "Bu çok doğru."

Darius bir canavara dönüşmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu günlük bir savaştı. Çünkü onun içinde, tek bir yanlış karar, tek bir aceleci hareket, tek bir tutku dışı karar onu bir canavara dönüştürebilirdi.

O zaten bir canavardı. Peki ya bu? Kabul edebilirdi. Gücünü ve kontrolünü korumak için bu gerekliydi.

Yıllar boyunca canavarca şeyler yapmıştı. İnsanları kaslandırmış, manipüle etmiş ve onları kendi iradesine dönüştürmüştü. Zalim insanları da ezmişti. Ve sahilin çoğunu demir yumrukla yönetti. Yönetmek zorundaydı. Çünkü bunu yapmazsa, kaos hüküm sürecekti. Ve sonra gerçek kan dökölmeye başlardı.

Daha önce de görmüştü.

Rakip ailelerin birbirlerini nasıl öldürdüklerini, birbirlerini nasıl yok ettiklerini görmüştü. Ve hayatta olduğu sürece, böyle şeylerin tekrar olmasına izin vermeyecekti.

Tess'in öz babası bu tür eylemler nedeniyle idam edilmiş ve babasının gemisi, annesiyle birlikte onlar tarafından batırılmıştı.

Hayır, o yönetecekti. Ve uygun gördüğü şekilde, kaçakçılarının uyması gereken kendi kanunlarını koyacaktı.

Bunu yaparak herkesin mantık çerçevesinde hareket etmesini sağladı. Ve yetim ve dulların kılıç ya da tabancayla değil, sadece denizle yaratıldığından emin oldu.

Ve Simon Drey'in bunu çok iyi anladığından emin olmak üzereydi.

Bir fikri vardı ve bunu nasıl gerçekleştireceğini bildiğinden oldukça emindi.

Mollie, "Gel o zaman," diye ısrar etti.

Darius Tess'in yanına gitti ve onu nazikçe ayağa kaldırarak Mollie'nin nazik kollarına bıraktı.

Tess itiraz etti, "Ben gayet yetenekliyim-"

Başını salladı ve araya girdi, "Yarın istediğin kadar itiraz edebilirsin ama epey çile çektin. Bu gece seninle ilgilenmemize izin ver ve yarın bize ne kadar bağımsız olduğunu anlatabilirsin. Ayrıca," diye yumuşak bir şekilde güvence verdi, "zaten biliyoruz. Konuştuğun her kelimedenden kendin için bir şeyler yapmaya alışkın olduğunu anlayabiliyoruz... Ve başkaları için."

Nasıl söyleyeceğinden tam olarak emin olamadan kesik kesik bir nefes aldı. Bu yüzden hızlıca, cesurca söyledi. "Ve sana şunu söyleyeyim, Tess," dedi, sesi kendi kulaklarına bile alçak bir gümbürtü gibi geliyordu, "seni bağlayıp o mağarada bırakması bile bana ne kadar cesur olduğunu ve gerçekten de güçlü olduğunu gösteriyor."

Sonra ona baktı, dudakları aralanırken bakışlarını huşu doldurdu.

Dehşet verici bir şekilde, onun yüzündeki bu ifadeyi sevdiğini fark etti. Sevmesi gerekenden daha çok sevmiştii. Ve içinde bir parça korkunun dolaştığını hissetti.

Ona bu kadar bağlı hissetmek istememişti ama gerçek şu ki... Bu bağ, aniden aklına gelen plana uyacaktı.

Bölüm 5

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Gregory alçak ve sert bir sesle sordu. Gregory'nin köşeli çenesi sıkılıydı ve tıraş edilmemiş siyah sakalının ilk ipuçlarını vurguluyordu.

Darius sağ kolundaki komutanına dikkatle baktı.

Adamın sesindeki öfke alışılmadıktı ama haklıydı. Darius başını yana eğdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve çalışma odasında Gregory'nin daha fazla açıklama yapmasını bekledi.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Bazen sessizlik, bir adamın ihtiyacı olanı söylemesine izin vermek için en iyi şeydi.

Gregory iri yumruğunu kitap ve kâğıtlarla dolu masaya vurdu. Parşömen sıçradı. "Onu buraya getirerek Drey'i kasten kışkırtıyorsun. Bunu biliyorsun."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. "Ne yapmamı isterdin? Onu o mağarada bırakmamı ister miydin?"

Gregory doğrulurken hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve keten gömleği kaslı vücudunun üzerinde kaydı. "Hayır, ama onu buraya, kalene götürmek mi? Bunun herkese ne anlatacağını düşünüyorsun? Herkes şüphelenecek-"

"Herkes istediğinden şüphelenecek," diye araya girdi Darius, bu özel endişeyi olabildiğince çabuk sona erdirmeye kararlıydı. "Her zaman yaptığım gibi bir planım var Gregory."

Darius'un da bildiği gibi bu sözler Gregory'nin duraklamasına neden oldu.

Gregory'nin yüzü asıktı. "Bu durum değişkenlik gösteriyor. O bir kaçakçılık operasyonu değil. Onunla ilgili olan her neyse? Sahili yönetmiyor. Ve bu kişisel olacak."

"Bu kıyıdaki aileler arasındaki ilişkiler ne zaman kişisel olmadı ki?" Darius alay etti. "Drey'i idare edebileceğimi düşünmüyor musun?"

Gregory gözlerini devirdi. "Devon'daki en güçlü kişi olmak için aileleri, kıyıdaki insanları yönettiğini gördüm. Ama Drey farklı. Onun hırsı var. Senin gibi ya da senin kadar güçlü olmak istiyor. Ve şu anda derin bir keder içinde."

"Evet, ona güvenilmez. Hiç şüphe yok. Yükselmek için neler yapabileceğini gördüm. Şans verilirse sahili yeniden kana bulayacaktır."

Gregory başıyla onayladıktan sonra elini tel tel, siyah saçlarının arasından geçirdi. "Bu konuda seninle aynı fikirde değilim ama onu buraya getirmek sadece öfkesini artıracak ve kanı daha hızlı akıtacaktır."

Darius sakince, "Katılmıyorum," dedi.

Gregory homurdandı. "Buraya geldiğinde ve kızın kendisine geri verilmesini talep ettiğinde ne diyeceksin? Eğer isterse onu geri verecek misiniz?"

"Hayır," dedi Darius, bu ideal bile dehşet vericiydi. "Ona o şekilde davrandıktan sonra onu nasıl geri verebilirim? Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun?"

Gregory, "Bence sen zor şeyleri başaran bir adamsın," dedi. "Bu yüzden hepimiz seni takip ediyoruz."

"Ama ben kötü niyetli değilim," diye cevap verdi sıkıca.

Gregory'nin gözleri hafifçe kısıldı. "Belki değilsin ama acımasısın ve bunu biliyorsun. Eğer aksini söylüyorsan, bu kendine söylediğin bir yalandır. Şimdi, onunla ne halt edeceksin?"

"Bir planım var," diye homurdandı Darius.

Gregory, "Öyleyse bana açıkla," diye karşılık verdi.

Darius boğazını temizledi. "Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmak diye bir söz vardır, bilir misin?"

Gregory başını salladı, onun böyle bir klişeye başvurmasından rahatsız olduğu belliydi.

"Farkında olsa da olmasa da o benim düşmanım," diye başladı Darius. "Sadece Drey'in kız kardeşi olduğu için. Bu yüzden onu yakınımda tutacağım. Çok yakın."

Gregory sustu. "Ne kadar yakın?"

"Kız kardeşi şu anda burada yaşıyor, değil mi? Belki onu bizi birleştirecek bir anlaşmaya ikna edebilirim. Bir evlilik önereceğim."

Gregory'nin gözleri inançsızlıkla parladı. "Drey'le birleşmeyeceksin, değil mi? Yüce Tanrım, böyle bir şey yapmak..."

"Tabii ki değilim," diye hırladı. "Ama onun benim karım olabileceğini düşünürse, birlikte iş yapabileceğimizi düşünürse, gardını düşürebilir. Ve o zaman altından zemini söküp atabilirim ve ona tam olarak nereye ait olduğunu, her zaman nereye ait olduğunu gösterebilirim. Ve bu sahili benden asla alamayacağını açıkça belirteceğim."

"Ve bunu ona yapmaya istekli misin?" Gregory yumuşak bir sesle sordu. "Ona böyle yalan söylemek mi?"

"Sahildeki insanları kurtarmak için mi?" Darius meydan okudu. "Evet, hem de fazlasıyla. Ama onu güvende tutacağım. Kardeşinin onu bir daha ele geçiremeyeceğinden emin olacağım. Onu İskoçya'nın dağlık bölgelerine göndermek zorunda kalsam bile."

Bunun üzerine bir kahkaha attı. "Sence gider mi? Senin ve benim kadar uzun zamandır kaçakçılık yapıyor. Burası onun evi. Burası onun büyüdüğü yer. Ve o meyhaneyi ateşe vermek için kardeşlerine katılmaya karar vermemiş olması bir mucize. Damarlarında Drey kanı dolaşıyor." Gregory ona uyarıcı bir bakış attı. "Dikkatli ol. Bir gece kendini ölü bulabilirsin."

Darius kaşlarını kaldırdı. "Tanrı aşkına, neden gece vakti bana ulaşabilirsin ki?"

Gregory, "Mağarada ona nasıl baktığını gördüm," dedi. "Baktın-"

"Erkek kardeşi tarafından mağdur edilmiş genç bir kadına baktım," dedi alçak sesle.

Gregory başını salladı. "Başka bir şey vardı. Aranızda bir şey vardı. Bir kıvılcım, bir parıltı, bir şey. Onun ağabeyine meydan okumasına hayranlık duyuyordun. Bunun tekil olduğunu düşündün."

"O tekil biri," diye dürüstçe karşılık verdi. "Simon Drey gibi birine kaç kişi karşı koyabilir ki? Çoğu erkek bunu yapmaz. Onun hayatta olması bir mucize. Onunla yüzleşecek cesarete sahip olması da bir mucize."

Gregory başını salladı. "Bunu inkâr etmeyeceğim. Ama dikkatli ol. Şehvetin işin içine girmesine izin vermeye başlarsan, sağlıklı düşünemezsin."

"Beni bu kadar az mı düşünüyorsun?" Darius ağzını acı notalarla doldurarak konuştu.

Gregory, "Sana çok değer veriyorum ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ama işin içine duygular girdiğinde herkesin her şeyi yapabileceğini de biliyorum."

"Burada duygu yok," diye söz verdi Darius.

Gregory kısık bir ısıklık çaldı. "Daha önce kendine yalan söylediğini hiç duymamıştım. O yüzden çok dikkatli olsan iyi edersin. Şimdi dışarı çıkıp devriye gezeceğim çünkü Drey'in sabaha kadar burada olacağından eminim. Kızın bizimle olduğunu öğrenecek."

Gregory onun yanından geçip koridora çıktı ve geceye karıştı.

Darius yanında Gregory gibi bir adam olduğu için çok mutluydu ama Gregory kesinlikle yanılıyordu. Sık sık yanılırdı ve Darius'un lider olmasının nedeni de buydu. Gregory dürüsttü, güçlüydü, doğrudu ama büyük resmi görme yeteneğine sahip değildi. Darius'un vardı. İşte bu yüzden sahildeki komutan pozisyonunu alabilmiş ve işleri düzene sokabilmişti.

Büfeye yöneldi ve kendine bir bardak su doldurdu. Bazı erkekler böyle bir günün ardından kör kütük sarhoş olmak isteyebilirdi. Ama o öyle yapmadı. Böyle durumlarda insanın aklını başında tutmasının çok önemli olduğuna inanıyordu. Diğer insanlar üç yaprak rüzgâra kapılmak ve korkunç şeyler yapmak istiyorsa

Kararlar onlarınındı. Ama o değil. Hayır, bir ay pazar günü olmaz.

Çok fazla masum insanın hayatından sorumluydu.

Düşüncelerinin Tess'le dans etmesine engel olamıyordu. Onun meydan okuyan gözleri, bakır saçları ve kare omuzları.

Yerleşmiş miydi? Korkmuş muydu? Korkmalıydı. Sahil için bile şok edici bir hareket tarzı belirlemişti. Ailelerde ihanet çok nadir görülürdü.

Bardağını yere bıraktı ve yürümeye başladı.

Ne yaptığını bilmiyordu ama kendini koridora doğru yürürken ve merdivenlerden yukarı çıkarken buldu. Belki de bunun nedeni Gregory'nin yanıldığını kanıtlamaya kararlı olmasıydı. İkisinin arasında hiçbir şey yoktu ve asla da olmayacaktı.

Ve bunu bilmesine izin verecekti.

Böylece, kapının önünde durakladığında, kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

"Git buradan, Darius," dedi kapının diğer tarafından gelen o nefis, yumuşak ses ve o sersemlemiş bir şekilde durdu.

"Benim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kuru bir kahkaha attı. "Çizme adımların. Artık nerede olsa tanırım."

"O kadar belirginler mi?" diye sordu ahşap panele bakarak.

"Öyleler," diye onayladı. "Şimdi arkana dön ve ikimizden biri aptalca bir şey yapmadan git. Kardeşimin benim için geleceğini biliyorsun. Onun için hazır olmalıyız."

"Hazır olacağız," dedi. "Ama iyi olduğunuzdan emin olmak istedim."

Kapı bir aralık açıldı.

Ay ışığı içeri süzüldü ve kız ışıltılı gözlerle ona baktı. Ateş gibi saçları nemliydi.

Yıkandığı belliydi ve Mollie'nin verdiği bornozun içinde duruyordu. İnce bedenine bol geliyordu.

Bir Wraith gibi görünmeliydi. Ama öyle görünmüyordu. Eski bir savaşçı tanrıçaya benziyordu ve adam nefesini tutmak zorunda kaldı.

Kumaş onun kıvrımlarını sıyrıyor, göğüslerini, kalçalarını ve uyluklarını okşuyor ve ona zerre kadar umursamadığını gösterme konusundaki tüm kararlılığı yok oluyordu.

Onu görünce vücudu ısındı. Bunu inkar edemezdi. Büyülenmişti. Onun gücüne duyduğu hayranlık, vücuduna duyduğu arzuya dönüştü.

Gregory'ye bir özür borçluydu.

Kendine yalan söylemek gibi bir alışkanlığı yoktu. Ama Gregory haklıydı. Hissediordu... Lanet olsun, burada onun karşısında dururken nasıl hissediyordu.

Elini uzatıp onu kollarının arasına almak, onu karşısında hissetmek, kokusunu içine çekmek ve onunla ilgilenmek ve onu kendisinin yapmak için duyduğu ani ilkel dürtüyü tatmin etmek istiyordu.

Ama o kontrollü bir adamdı ve öyle de kalacaktı. Kaprisler tarafından kontrol edilmiyordu. Tüm hayatını öyle olmadığından emin olmak için harcamıştı.

Ona baktı ve şöyle dedi: "Haklısın, kardeşin buraya gelecek. Ülkenin bu kısmında sır saklamak imkânsızdır. Birileri bizi görmüş olacak. Biri bunu ona fısıldayacak ya da kendisi anlayacak."

Yüzünü buruşturdu.

Yavaşça uzanıp kızın yanağını okşadı ve yüzündeki buruşukluğu gidermek istedi. "Peki buraya geldiğinde ona ne söyleyeceksin?"

Dudaklarını yaladı ve yanağını onun dokunuşuna doğru eğerek, "Artık bir Drey olmak istemediğimi," dedi.

Başparmağını kızın elmacık kemiği boyunca okşadı. "Ne diliyorsun?"

Omuz silkti, umutsuzluk onu sardı. "Bilmiyorum. Burada kalmak istiyorum ama belki de gitmeliyim."

"Her zaman bildiğin yerden ayrılmak mı?" diye sordu, dokunuşunun altındaki sıcak teninin tadını çıkararak.

"Bazen her zaman bildiğiniz yer bir hapishanedir," diye ısırdı.

Gözleri karardı. Altlarında gölgeler dans etti ve omuzları bir an için çöktü. "Bana karşı nazik davranıyorsunuz. Ve size sorun çıkarmak istemiyorum."

"Yaptığım şeyi nezaketle karıştırma," diye karşı çıktı Darius. "Ben kardeşinden pek de farklı olmayan bir adamım."

"Bu doğru değil," diyerek elini onunkine doğru kaldırdı ve parmak uçlarını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

Simon ile kendisi arasındaki farkı anlayabilmesi hoşuna gitmişti ama yine de ailesini yok edecekti.

Ve bir an için bunun acısı, dünyanın bu kadar acımasız olmasının dehşeti içinde dans etti ve kendinden nefret etti.

Yapmak zorunda olduğu şey için kendinden nefret ediyordu. Ama sahilin yolu buydu. Ve o bile bunu biliyordu.

Bölüm 6

Darius Price onu kurtarmış olmasına ve onun iyi bir adam olduğuna inanmasına rağmen, Tess ona tam olarak güvenmiyordu. Bir şeyler dönüyordu. Bunu havada hissedebiliyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacak kadar uzun süredir tehlikeli adamların çevresindeydi. Buna ister sezgi deyin, ister etrafındakilerin davranışlarını gözlemleyip bir kavganın ne zaman patlak vermek üzere olduğunu anlayabilmek deyin.

O
biliyordu.

O
biliyordu.

Bir şeylerin patlamak üzere olduğunu ya da birinin sır sakladığını anlayabilirdi ve Darius Price kesinlikle ondan bir şey saklıyordu. Çok sayıda sırrı olduğuna şüphe yoktu ama bu, her neyse, onunla ilgiliydi.

Bu yüzden kapıyı biraz daha araladı, geri çekildi ve "İçeri gel" diye talimat verdi.

Darius'un gözleri parladı. "Anlayamadım?" diye usulca homurdandı.

"Bunu çözeceğiz." "Neyi?"
diye sordu.

"Planın her neyse," diye söylendi kollarını ince cüppeli göğsünde kavuşturarak. "Bir planın olduğunu görebiliyorum ve çok zeki olduğunu ve ne olduğunu anlamayacağımı düşünüyorsun. Belki de bu doğrudur," dedi. "Deli zihninin etrafında fısıldayan şeyin ne olduğunu söyleyemeyeceğim. Ama sana şunu söyleyebilirim, ben sana yardım etmeden işe yaramayacak. Beni itip kakmak ve her şeyin yerli yerine oturmasını ummak yerine beni de dahil edersen daha iyi olur."

Ona tuhaf bir bakış attıktan sonra odasına geçti. Sessiz bir kıkırdamayla kapıyı arkasından kapattı.

Kaşlarını kaldırdı. "Tüm o edepli protestolarına ne oldu?"

"Hizmetçiler seni Mollie'yle birlikte buraya gönderdiğimi bilecekler," diye cevap verdi. "Ve... ne de olsa beni içeri davet eden sensin."

Yumuşak bir şekilde güldü. "O zaman bunu gerçekten olduğumuz gibi çözelim."

"Peki bu ne tür?" diye sordu.

Kadın kararlı bir bakışla onu kıstırdı. "Günün sonunda, Bay Price, siz bir beyefendi değilsiniz, ben de bir hanımefendi değilim. Biz kaçakçıların yöntemlerine alışkınız. Paramızı ay ışığı, yalanlar ve kurnazlıkla kazanıyoruz. Bakalım birlikte ne yapabiliriz. Ama önce bana anlatmalısın."

Başını iki yana salladı. "Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu, adımlarını odanın içinde gezdirerek.

Hayatı boyunca sahip olduğu odaya kıyasla çok güzel bir odaydı. Bu ev mi? Bu şato mu? Bildiğinden çok farklıydı ama Darius'un paradan gelmediğini biliyordu. O da tıpkı kardeşi Simon'ın yapmak istediği gibi mücadele ederek yükselmişti.

Arkasını döndü. "Peki, bana söylemek istemediğin şey ne? Beni kullanacaksın-"

"Tess," diye araya girdi, sesi sertti.

Nefesi kesildi. "İşte bu kadar. Beni ona karşı kullanacaksın."

"Ah, çok hızlısın," dedi.

Ona ters bir bakış attı, sahip olduğu tüm güvenlik duyguları kaçarken kalbi çarpmaya başladı. "Beni Simon'la pazarlık kozu olarak mı kullanacaksın? Beni ona geri mi vereceksin?"

"Hayır," diye güvence verdi, ellerini kaldırarak öne doğru bir adım attı. "Korkmanı istemiyorum. Benim yanımdayken olmaz."

"Ve kesinlikle sen kahramanlık rolünü oynadıktan sonra değil," diye alay etti.

Yüzü sertleşti. "Sana kahraman olmadığımı söylemiştim."

"Demek yaptın." Ağzı kurudu ama konuşmak için kendini zorladı. "Tam olarak ne demek istediğinizi anlayamadım. Bir kızı bir bedel karşılığında teslim edecek türden bir adam mısınız?"

"Hayır," diye tısladı. "Ailelerimizin birleşmesini önereceğim."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye nefes aldı. "Sen ve ben gibi birleş-"

"Aynen öyle."

"Seni hiç tanımıyorum."

Dudakları kuru bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İki aile birleştğinde bunun tarihte hiç önemi var mı?"

Bir elini şakağına götürdü. "Sanırım hayır, ama bu oldukça aşırı bir eylem gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Bence kardeşin bunu kapacaktır. Benimle savaşa girmek isteyebilir ama hazır değil ve bunu biliyor. Eğer sen benim karım olursan, o zaman işler biraz yavaşlar, değil mi? Ve beni alt etmek için daha uzun bir fırsatı olabilir."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Darius başını salladı ve ekledi, "Ya da beni kayınbiraderi olarak göreceksin ve ailesine ihanet edemeyeceğini anlayacak."

"Ben zaten aileme ihanet ettim," diye belirtti.

"Belki de Simon ailenin ahlaktan bile daha önemli olduğunu düşünüyordur."

Yüzünü buruşturdu. "Ya sen?"

Başını yana doğru eğdi. "Bence insan inandığı çizgide durmalı ve kendi ayakları üzerinde durmalıdır."

Bunun üzerine vücudundaki gerginlik azaldı ve titrediğini hissetti. Kendini ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmemişti. "Bunun için teşekkür ederim, sanırım." Nefesini içine çekti. "Aslında benimle evlenmeyeceksin, değil mi?"

Sustu. "Tanrım, senden pek bir şey kaçmıyor, değil mi?"

"Hayır," diye kabul etti. "Benimle evlenmek her türlü sizin için sorun yaratabilir, özellikle de benim

Kardeřim. Onunla ne yapacađına karar verene kadar evleneceđimizi dűřűnmesine ihtiyacın var."

Yűzűnű buruřturdu.

"Sonunda planladığın şey bu, değil mi?" diye meydan okudu. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmak."

"Eđer onu öldűrmek isteyip istemediğimi soruyorsanız, hayır," dedi. "Sadece yapması gerekeni yapmasını ve sahilde mutlak barbarlığı yeniden yaratmaya çalışmaktan vazgeçmesini diliyorum."

"Ama onu durduramazsınız," dedi.

Darius kararlı bir şekilde, "Deneyeceğim," diye cevap verdi. "Bana yardım edecek misin?"

Dudaklarını yaladı ve çenesini kaldırdı. "Evet, yapacađım. űnkű geçen gűn yaptıđı řeyin daha fazla insanın bařına gelmesini hayal bile edemiyorum. Bunun bir parçası olamam. Bunun devam etmesine izin veremem."

Darius sert yűz hatlarında rahatlatma dans ederken bir an için gűzlerini kapattı. Sonra bakıřlarını açtı ve uyardı: "Simon sahilin kontrolűnű ele geçirirse bu sadece bařlangıç olur."

"Peki o geldiğinde ne yapacağız?" diye sordu.

"Ona seninle evleneceđimizi sűyleyeceđiz." Ona dođru bir adım attı, sonra bir adım daha attı, cilalı çizmeleri ay ıřıđında parlıyordu. "Seni kurtardıđımı. Hemen evlendiđimizi. Ona, erkek erkeđe ve iki ailenin reisi olarak, olabilecek en iyi řeyin aramızda bir birliktelik olduđunu sűyleyeceđim. Bunu bűyűk bir olay haline getireceđiz. Herkesi davet edeceđiz. Herkes Simon ve benim diđer herkese karřı olduđumuzu gűrecek. Devon'daki en gűlű ikinci adam olacak. Bunu geri çevireceđini hiç sanmıyorum."

Planın işe yarayıp yaramayacağını merak ederek tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Belki işe yaramaz ama hiçbir şeyde ikinci olmak istemiyor."

"Tabii ki istemiyor," diye kabul etti. "En tepede olmak istiyor. Ama bu onu kesinlikle şaşkına çevirecek ve

bir süreliğine planladığı şekilde devam edebilecek. Bu bana da zaman kazandıracak."

"Ne yapma zamanı?" dedi.

"Onu kontrol etme."

Kardeşinin kontrol altına alınmasını istiyordu. Asi bir köpek gibi ona tasma takılmasını istiyordu ama bunun yapılabileceğini bilmiyordu. Darius'a baktı. "Buna asla inanmayacak. O aptal değil ve artık benden nefret ediyor."

"İyi bir pazarlık kozu olsan bile mi?"

Kadın ürperdi. "Oh, benden faydalanacak, eğer sorduğun buysa."

"O zaman seni kullanmasını sağlayalım. Bu seni güvende tutar ve bana da istediğimi verir."

"Peki tam olarak ne istiyorsun? Beni mi?" diye sordu alay etmeden önce. "Hiç sanmıyorum ve o da buna asla inanmaz. Simon akıllı bir adam. Yalanları sezebilir."

"Oh," dedi. "O zaman bunun bir oyun olmadığına onu ikna etmemiz gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona doğru bir adım daha attı, varlığı bir kucaklaşma kadar güçlüydü. "Adamım Gregory senin benim için bir pazarlık kozundan daha fazlası olduğundan emin görünüyor."

"Öyle miyim?" diye sordu şaşırarak.

"Öyle misin?" diye hafifçe alay etti.

"Hissettim," dedi sonunda, gardını indirerek. "Bana bakma şeklini."

"Ve bana bakışını," diye karşılık verdi. "Bunu ben de hissettim. Senin için bir sürprizim, değil mi?"

"Evet," dedi. "Dürüst olmam gerekirse senin de kardeşim kadar acımasız bir adam olmanı bekliyordum ama öyle değilsin. Sen eşsizsin."

"Ve bu hoşuna gidiyor, değil mi?"

Çenesini kaldırdı ve ona doğru bir adım attı. "Kontrolün sende olması hoşuma gidiyor. Tehlikeyi yönetme şeklinizde oldukça hoşuma giden bir şey var..."

"Ne?" diye ısrar etti.

"Heyecan verici," diye itiraf etti, onun yakınlığı tenini karıncalandırıyor. "Güçlü. Daha önce senin gibi biriyle hiç birlikte olmadım. Eğer istersen hepimizi yönetebileceğine inanıyorum. Ama hükümdarlara ne olduğunu gördün," diye devam etti. "Parçalanırlar. Sen de böyle zirveye çıktın, değil mi? Hepsini aşağı çektin."

"Yaptım," diye itiraf etti. "Sahile barış getirmek için bunu yine yapardım. Şimdi..."

Aralarındaki son mesafeyi de kapatırken bakışları onun üzerinde gezindi.

Karanlık gece vücutlarının etrafında dönüyor gibiydi ve bu garip, tutkulu adam tarafından sarıldığını hissetti.

"Simon'ı benden hoşlandığına ikna edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, bakışları giderek büyüyen bir ateşle kaplanmıştı.

"Evet," dedi dürüstçe. "Evet. Bence... eğer onu durdurmak için planınız buysa tüm ilçeye bir gösteri yapmalıyız. Gerekirse kardeşimi durdurmak için her şeyi yaparım."

Gözleri yaşlarla doldu.

Uzandı ve bir damla gözyaşını nazikçe sildi. "Neyin var?"

"O bir zamanlar farklıydı ve bu kalbimi kırıyor." Karşısındaki cesur adama bakmaya devam etmek için kendini zorladı.

"Özür dilerim," diye cevap verdi.

"Bu pişmanlıkların bir anlamı yok," diye itiraf etti. "Artık sadece ileriye giden bir yol var."

Adamın omuzlarını, o güçlü omuzları ve kendisini taşıyan ve koruyan kolları inceledi. "Dünyayı seni istediğime ikna edebilirim çünkü..." Sesi, içinde dans eden hislerin yoğunluğu karşısında kesildi. "Bana hiç kimsenin yapmadığı bir şey yaptın."

O daha tek kelime edemedi, adamın ağzı onunkinin üzerine indi. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. Tüm düşünceler yok oldu. Düşünmenin ne anlamı vardı ki? Düşünceler sadece daha fazla acıya neden oluyordu. Ve o başka bir şey hissetmek istiyordu. Onu hissetmek istiyordu.

Onu kendine çekti, kollarını ona dolamaya cesaret etti. İnce bornozuna bastırıldığı sert vücudunun hissi, vücuduna lezzetli şoklar gönderdi, çekirdeğinden nabız atıyordu. Onun tadının, ağzının kendisinininkini yutuşunun tadını çıkardı.

Kadın ona doğru açıldı ve adamın dili öne doğru kaydı. Kadın irkilerek bir ses çıkardı ama sonra ona karşılık vererek aralarındaki tutkunun büyümesine izin verdi.

Sıcak bir açlık ve daha önce hiç hissetmediği bir vahşilik. Son günler tüm mantığını kaybetmesine yetmişti ve şu anda sadece bu mutluluğu hissetmek istiyordu.

Ellerini vücudunda gezdirdi, iri avuç içleri baştan çıkarıcı okşamasıyla ona masaj yapıyordu.

Öpücük içini yakıyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Ve kalçalarının arasındaki garip his, her baştan çıkarıcı öpücükle daha da arttı.

Ama sonra... O ayrıldı.

"Böyle olmaz," diye homurdandı, sesini zar zor kontrol edebiliyormuş gibi çıkarıyordu. "Bu kadar çok şey yaşamışken olmaz. Eğer birlikte olacaksak... Beni tamamen istemeni istiyorum. Bunu istemeni. Ve bunu akli başında bir şekilde seçtiğini bilmek istiyorum."

Ve sonra onun kucağından sıyrılıp koridora fırladı ve onu yalnız bıraktı.

Şişmiş dudaklarına dokundu ve vücudundaki ağrıyı bastırmaya çalıştı.

Sağlam bir akıl mı? Artık aralarında neler olabileceğini bildiğine göre buna bir daha sahip olup olamayacağını bilmiyordu.

Bölüm 7

Simon Drey ve adamları Darius Price'ın topraklarına at sürdüklerinde şafak kayalıkları zar zor sıyırmıştı. Elbette onlar için hazırdılar, çeşitli yerlerde konuşlanmışlardı ve tepeden tırnağa silahlanmışlardı.

Darius ve Gregory bir arbede çıkması halinde buna hazırdı ama Darius böyle bir şeyin olmayacağından oldukça emindi.

Simon Drey acımasız bir adam olsa da aptal değildi.

Böylece Darius kalesinin girişinde durdu ve bekledi. Elini hafifçe belindeki tabancaya dayadı ve adamın kapıya kadar gelmesini bekledi.

Kalesinin tepesinde, elini hızla silaha uzatan herkesi indirmeye hazır iki adam vardı. Güneş tamamen yükseldiğinde Simon Drey gri atının dizginlerini çekti.

"İyi günler Bay Drey," dedi Darius. "Burada bulunmanızdan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

Simon Drey atından hızla indi, uzun pardösüsü uzun bacaklarının üzerinde sallanıyordu. Çizmeleri çakılların üzerinde çtırdıyordu. "Kız kardeşim elinizde."

"Öyle mi?" Darius şaşırmış gibi yaparak sordu. "Onu nasıl kaybettiniz? Kayıp mı oldu?"

Sesinin, Tess'i mağarada bağlı bulduğu gerçeğini küçümsediğini göstereceğini biliyordu.

Drey başını yana eğdi, bu da üç boynuzlu şapkasının gözlerinin üzerinde hoyratça eğilmesine neden oldu ve yavaşça gülümsedi, vahşi bir gülümseme, bir köpeğin saldırmadan önce verebileceği türden bir gülümseme. "O benim, istediğimi yaparım Price."

Ve bunu biliyorsunuz. Bu toprakların geleneği ve yolu budur. Size ait olanlara istediğinizi yaparsınız."

Price anlamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Hmm. Daha önce hiç bir aile üyesini bağlamamıştım. Bu büyüleyici bir durum. Elbette, benim gerçek bir ailem yok. Birinin ne yaptığını ve ailesini nasıl hizada tuttuğunu bana ğretmen gerekecek. Kardeşlerine de aynı şeyi yapıyor musun?"

Darius bunu söylediğinde, Drey'in arkasında atlarının üzerinde oturan adamlardan bir küfür mırıltısı yükseldi. Belli ki bu kardeşler onun çıkarımından hoşlanmamışlardı.

Drey'in dudağı kıvrıldı. "Kardeşlerimin kime sadakat borçlu oldukları konusunda eğitilmeye ihtiyaçları yok. Onlar nereye ait olduklarını bilirler."

"Ah, evet. Arkanda ve altında," diye tahmin yürüttü Darius, sesinin tonunu değiştirerek.

Simon'ın çenesi bunun üzerine sıkıştı. İri yarı bir adamdı. Saçları yüzüne dağılmıştı ve birçok meyhane kavgasında ve tabii ki kaçakçılık olaylarında savaştığını gösteren çok sayıda yara izi vardı.

"Onu dışarı çıkarın ve geri verin," diye emretti Drey.

"Onun bende olduğundan nasıl bu kadar eminsin?"

"nk sen mağaralarımızdan onunla çıktığında adamlarımdan biri kayalıkları gözlüyordu."

Darius sahte neşesinin solmasına izin verdi. "lebileceğinin farkında mısın?"

"yle bir şey yapmış olamaz," diye tısladı Drey. "Onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorduk."

"yle miydin?" Darius karşı ıktı. "Onu bulduğumuzda acı içindeydi."

"Cezalandırılması gerekiyordu," diye yanıtladı Drey, sanki yaptığını şey kesinlikle doğruymuş gibi. "Ve seni oracıkta kesmeden mağaralarımıza girmene izin verdik çünkü ne yaptığını görmek istedik."

Darius onu selamladı. "Ne kadar naziksiniz. Mlknz ve topraklarınızı incelememe izin verdiğiniz için minnettarım.

herhangi bir suçlama olmadan. Ve kız kardeşini almama izin ver. Sen çok cömert bir adamsın."

Öfke yüzünü sıkılaştırırken Simon bakışlarını daralttı.

Gerçek şuydu ki Darius, Simon'ı izleyen bir adam, belki de bir çocuk olduğundan oldukça emindi ve olanları bildirmek için zamanında koşup Simon'a ulaşamamıştı.

"Onu şımarttın mı?" Simon homurdandı.

"İnsan bir kadını tam olarak nasıl şımartır?" Darius soğuk bir tavırla sordu. Elbette bu Drey'in soracağı bir şeydi, sanki Tess'in değerini bir şekilde etkiliyormuş gibi.

"Bunu söylememe gerek yok," diye tükürdü Drey.

"Kız kardeşiniz, biraz daha tartışmacı olmasa da, aynen bulduğum gibi."

Simon bunun üzerine hafifçe gülümsedi. "Bu onun sesine benziyor."

"Onu sana geri verirsem ne yapacaksın?" "Bu seni ilgilendirmez," dedi Drey.

Darius, "Gördün mü, aynı fikirde değilim," diye söze başladı. "Ve bir şey önereceğim, onu benim ilişkim haline getirecek ve seni de benim ilişkim haline getirecek bir şey."

Drey bir adım öne çıktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

İşte o an gelmişti. İlk elini oynayacağı an gelmişti. "Bence sen ve ben düşman olmamalıyız."

Simon bir an için omzunun üzerinden kardeşlerine baktı.

Hepsi atlarının üzerinde kıpırdandı, açıkça şüpheliydiler. "Düşman mıyız?" Simon zoraki bir neşeyle sordu.

"Sanırım öyle olduğumuzu biliyorsun," diye cevap verdi Darius kolayca, konuşmalarının yüzeyinin altındaki tehlike sıcağı. "Arada sırada tartışan yoldaşlarımız gibi davranabiliriz ama neyin peşinde olduğunu gördüm Drey. Ve bence olduğun gibi kalmak istiyormuşsun gibi davranmamalıyız."

"Doğru." Drey boğazını temizledi ve başparmağını kemerine soktu. "Dinliyorum."

"Burada daha fazla güç istiyorsun," diye başladı Darius. "Neden buna sahip olamayacağını anlamıyorum. Sen inisiyatif sahibi bir adamsın."

Drey soğukkanlılıkla, "Yaptığım bu tür şeylerden hoşlanmadığımı sanıyordum," dedi.

Darius tiksintisini gizleyerek dikkatle, "Bunları kendim yapmaktan hoşlanmıyorum," dedi, "ama bu, birlikte çalıştığımız sürece bunları yapmana engel olmam gerektiği anlamına gelmez."

"Kendini tehdit altında hissediyorsun, öyle mi?" Drey açıkça memnun bir şekilde sordu.

Darius çok daha uzun bir oyun oynayarak alaycı bir cevap verdi. "Böyle bir adamı tanımamak için aptal olmak lazım. Benim gibi akıllı bir adam böyle bir adamı kendi tarafına çekmeye çalışmalı. Yoksa yapmam gerekeni yapmak zorunda kalacağım."

Drey kaşlarını çatı. "Peki bu tam olarak nedir?"

Darius başını yana eğdi ve kesin bir ifadeyle, "Ya gelip örgütümün bir parçası olursunuz ya da her birinizi öldürmek zorunda kalırım. Ve bunu yapabileceğimi bildiğinizden oldukça eminim."

Drey kırılgan bir kahkaha attı. "Adamlarınızdan birkaçı ölecek. Ve ben-"

"Kız kardeşinle evlensem daha iyi olmaz mı sence?" diye atıldı ve Drey'in yüzünü kurtardı.

"Kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun?" Drey hayretler içinde kalmıştı. "O alıngan bir genç kadın," dedi Darius sanki

iyi bir kısrağı tarif ediyordu, Simon'a mantıklı gelen de buydu. "Güzel, kararlı ve bence güçlü bir anne olur. O zaman sen ve ben sahili kontrol altında tutabiliriz, değil mi?"

Ve işte oradaydı, Drey'in gözlerindeki umut parıltısı. Darius'u alt etmiş olma ihtimalini düşünüyordu; Darius, Drey'in onu parçalamak için elinden geleni yapacağını bilmiyordu. Ne olursa olsun.

Ama Darius, Drey'in nasıl bir adam olduğunu kesinlikle biliyordu.

"Kız kardeşim. Bilmiyorum," diye düşündü Simon. "Ona karşı büyük bir sevgi besliyorum."

"Onu bu şekilde bağlayıp soğukta bıraktığınıza inanıyorum."

"Eğer ona karşı iyi bir sevgi beslemediğimi düşünüyorsan, Tanrı aşkına neden onunla evlenmek istiyorsun?" Drey işaret etti. "Umursamasaydım onun için pek bir şey yapmazdım."

"Bence senin çarpık bir onur anlayışın var, benimki gibi değil ama yine de var." Nefesini içine çekti. "Ailene ihanet etti ama yine de senin kız kardeşin. Yani aradaki bağlantıyı ve bunun sana neler sağlayacağını görebiliyorsun. Dişiler bunun için değil mi?" Darius, bu duyguyu dehşet verici bulmasına rağmen sıkıntıyla konuştu.

Simon ona karanlık bir bakış attı. "Sanırım öyle. O zaman seni kiliseye götüreceğiz."

"Şu anda değil. Saçmalama," dedi Darius.

"Neden şimdi değil?" Drey karşı çıktı. "Tabii bu bir tür hile, sana zaman kazandıracak bir şey değilse?" Darius aniden öksürme ihtiyacı duyduğunu gizledi. "Özür dilerim. Böyle bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir?" "Sen kurnaz, yaşlı, zeki bir hayvansın Price. Ama o günler En zeki olan sensin. Kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun? Güzel. Müttefik oluruz, arkadaş oluruz, kardeş oluruz. Ama onunla şimdi evleneceksin."

Darius gerildi ve ağzı kurudu. Simon'ın niyetini bu kadar çabuk anlayacağını ya da böyle bir meydan okumada bulunacağını düşünmemiştir. Bunu yapabilir miydi? Onunla hemen evlenebilir miydi? Tess'i karısı yapıp sonra da onun ailesine yapması gereken şeyleri yapabilir miydi?

Bir daha aynada kendine bakabilecek miydi? Evet. Öyle olsun. "Papazı seç ve gidelim. Doğru kişilere ödeme yapacağım, evlilik gerçekleşecek, sen şahit olacaksın ve karşılıklı sadakatimiz garanti altına alınacak."

"Güzel," dedi Drey, kendinden memnun bir ifadeyle, "çünkü uğraşmam gereken bazı düşmanlarım var."

"Sen mi?" Darius, sesindeki alaycı tınıyı güçlükle saklayabildiğini söyledi. "Düşman mı? Kimin aklına gelirdi ki?"

Arkasındaki adamı Gregory'nin gerildiğini hissetti ama Gregory bunu herkesten saklayacak kadar iyiydi. Darius'un yaptığı plan bu değildi ve bir kez olsun kontrolden çıkmasına şaşırmıştı.

Drey, "Onu aşağı çağırın," dedi.

Darius arkasına bakmadan başını içeri giren Gregory'ye doğru salladı. Birkaç dakika sonra Tess eşiğe doğru yöneldi.

Yabani kızıl saçları kıvrılmış ve gevşek bir topuzla başının üzerinde şekillendirilmişti. Yün elbisesi kıvrak vücudunu sarıyordu. Çok güzeldi, şu anda Devon manzarasını öpen güneş ışınları kadar güzeldi. Orada yetişen kır çiçekleri kadar göz alıcıydı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ağabeyin ikimizin hemen evleneceğini söylüyor. Planı beğendi."

Gözleri hemen irileşti ama gayet kararlı bir şekilde, "Güzel," dedi.

"O zaman beni alacak mısın?" Darius sordu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti Drey, bu alışverişin her anından zevk alıyordu. "Ona düzgünce sorsan iyi olur, böylece tüm adamlarım görebilir."

Darius dişlerini sıktı.

Kendini buna hazırlamıştı ve bu sonucu tahmin etmemişti. Kendine lanet okudu. İpleri elinde tutan kişi olmaya alışkındı. Bu bir şoktu. Yine de soğuk zeminde tek dizinin üzerine çöküp Tess'e elini uzatırken tereddüt etmedi.

"Tess Drey, benimle evlenir misin?" Gözlerini onunkilere dikti, neredeyse onu öldürecek olan ağabeyinin önünde güçlü durmasını istiyordu. Ama buna gerek kalmadı, çünkü o anda Tess çelikten yapılmış gibi görünüyordu.

"Elimi tutup karım olur musun?" diye kararlı bir şekilde bitirdi.

Bu son sözler üzerine nefesi boğazında düğümlendi. Çünkü kabul etmiş olsa da, onun ne söyleyeceğinin garantisi yoktu.

Tess, adamın midesini bulandıracak kadar uzun bir süre tereddüt etti.

Ama sonra ellerini onun ellerinin arasına soktu ve gür sesiyle herkesin duyabileceği bir mırıltı çıkararak, "Elbette, Bay Price. Karınız olmaktan onur duyarım."

Bölüm 8

Papaz konyağı severdi.

Darius, Papaz Thompson'ın zengin liköre, iyi bir kitap için ayırdığını umabileceği bir bağlılık ve hayranlıkla taptığının farkındaydı.

Ama adam iyi bir bağbozumunu besleyen kiraz ve meşe notaları üzerine şiirsel sözler söylemeyi severdi.

Kumaşın adamı için sıradan şeyler değil! Hayır. Darius adama en iyisini sağlıyordu. Ve şimdi karşılığını alıyordu.

Muhtemelen, bu hızlı iyiliği için Thompson'a hayatlarının geri kalanında en pahalı fiçileri tedarik edecekti.

Rüşvet fikrinden hoşlanmasa da Darius uzun zaman önce gücün ve insanları yumuşatmanın önemini anlamıştı.

Papaz, evinde onu bekleyen nadir bir bağbozumu vaadiyle hızlı bir tören yapmaktan oldukça mutlu görünüyordu.

Drey de etkinliğe olan bağlılığını pekiştirmek için birkaç egemenlik ortaya koymuştu. Böylece tören sorgusuz sualsiz ve engelsiz bir şekilde gerçekleşti.

Aslına bakılırsa, her şey o kadar çabuk olmuştu ki, Darius kelimelerin doğru söylendiğinden tam olarak emin değildi.

Aslında kimsenin umurunda değildi.

Drey'ler küçük kilisenin bir tarafında, Darius'un adamları ve Mollie de diğer tarafında duruyordu.

Ve tabii ki oldukça şaşkın olan Tess de Darius'un yanında duruyordu. Çiçek ya da müzik yoktu. Sadece papaz tarafından hızlıca yapılan bir dizi konuşma vardı. Belli ki töreni yıllar önce ezberlemişti.

Thompson o sabah soğuk kilisede kitabına bakmaya bile gerek duymadı; bunu pek çok kez yapmıştı.

Papazın neşesi ve kuralları esnetme konusundaki istekliliği göz önüne alındığında, Darius da papazın pek çok gece yarısı evliliği ve muhtemelen son derece şüpheli evlilikler yaptığından şüpheleniyordu. Ne de olsa geçen yüzyılda pek çok genç kız rızaları olmadan evlendirilmişti. Yasalar çıkarılmıştı ama güçlü olduğunda bu yasaların pek bir anlamı kalmıyordu. Birinin parası ya da nüfuzu varsa veya şiddet uygulamaya istekliyse yasaların esnekliği artıyor ya da tamamen göz ardı ediliyor gibiydi.

Darius evlilikle karşı karşıya olan genç kızların durumunu kıskanmıyordu. Ama en azından bu konuda, Tess artık onun korumasına sahipti.

O, tüm standartlara göre, onun kızıydı. Bundan kaçış yoktu.

Bu sözler, adamları Mollie gibi şaşkın şaşkın bakarken söylenmişti. O da endişe ve tutsaklık hissetmişti. Karşı koymak zorunda kalacağını düşündüğü, Gregory'nin onu uyardığı bu kadın artık onun karısıydı.

Komplikasyonlar çok fazlaydı. Onlar hakkında endişelenmeyi reddetti.

Kaderin ona çizdiği yol buydu ve Simon Drey onu alt etmişti ya da en azından şimdilik öyle görünüyordu. Drey'in bu raundu kazanmış gibi hissetmesine izin verdiği için mutluydu ve bu güçlü bir raunttu.

Hiç şüphe yoktu.

Ama Drey'in Tess'i gerçekten anladığını düşünmüyordu. Tess Drey'in kız kardeşi olabilirdi ama aynı kanı paylaşmalarına rağmen ona yardım etmek gibi bir arzusu yoktu. Aslına bakılırsa Darius, Tess'i memnun etmeyi başarabilirse onun en büyük kozu olacağını düşünüyordu.

Papaz kitabını kapadı ve sanki hemen çıkmaları gerekiyormuş gibi ikisine de baktı.

Öyle de yaptılar, tek tantana konukların mırıltıları oldu.

Küçük kiliseden çıkıp Manş Denizi'nden esen rüzgâra doğru ilerlediler. Bir fırtına yaklaşıyordu. Havadaki kokuyu alabiliyordu. Ne de olsa yılın bu zamanıydı. Yağmur kırsalı ıslatacaktı.

Bu durum Fransa'ya gidip gelmeyi son derece zorlaştırıyordu. Ancak gemileri fırsat buldukça sefer yapıyor ve sürekli olarak mal getirip götürüyor, bazen de Fransa'ya casus kaçıyordu.

Bu, hükümetin sırlarını bilmesini istemeyen ordudaki güçlü adamlarla el ele olduğu nadir, garip bir şeydi. Yine de hükümet tarafından finanse ediliyorlardı.

Darius'un kaçakçılığın yanı sıra neler yaptığını Simon Drey asla bilemezdi ve asla yapmazdı. Bunun nedeni Drey'in vatanseverlikle ilgilenmemesi idi.

Bazıları Darius'un da gelir vergisini reddettiği için ilgisiz olduğunu iddia edebilir, ancak o bir İngiliz olmaktan gurur duyuyordu. Fransa'da neler olduğunu görmüştü. Devrimin zirvesinde ve sonrasındaki kanlı yıllarda sokaklarda yürümüştü. Bu ülkede böyle bir şeyin olmasına izin vermesine imkan yoktu. Peki, savaş çabalarına yardım etmek için gizlice adam götürdüyseniz? Gurur duyuyordu.

Yerlilere konyak ve ipek tedarik etmekten memnundu ama devrimin bu kıyıyı ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Tanrı adına, Drey gibi bir adamın tüm bunları durdurmasına izin vermeyecekti.

Tess'in elini tuttu, kolunun kıvrımına sıkıştırdı ve "İyi misin?" dedi.

"İyi mi?" diye sordu, gözlerini ona dikerek. "Kullanacağım kelime tam olarak bu değil."

Simon kiliseden koşarak çıkarken, "Rahibe," diye seslendi. Onlara yaklaşıırken, yaptığı işten gurur duyan eski bir korsan gibi kasıla kasıla yürüyordu.

Tess ile ayak parmağına kadar durdu, öne eğildi ve her iki yanağına da öpücükler kondurdu. "Mutluluklar dilerim"

Evlilik. Harika bir evlilik. İyi giyindiğinizden, iyi bakıldığınızdan ve bir arabanız olduğundan emin olacağına şüphe yok. Ne de olsa Price zengin bir adam. Elbette sen de ikimizin arasında bir aracı olarak hareket edeceksin." Simon gülümsedi. "Sevdiğin oyunlardaki o harika kraliçeler gibi."

Tess gerildi ve küçük, temkinli bir gülümseme verdi. "Elbette. Ailemin iyi olduğundan emin olmak benim için bir zevk olacak," dedi sıkıca. "Ama artık Darius'un karısı olduğuma göre, ilk sadakatim ona olacak."

Simon'ın gözleri bunun üzerine hafifçe kısıldı. "Doğru," dedi, "ama nereden geldiğini unutmamalısın, Tess."

Tess'in "Sanki izin verecekmişsin gibi" şeklindeki sessiz cevabı havada asılı kalmış gibiydi.

Tess kelimeleri söylemedi ama Darius onları hissetti. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği, Kuzey Denizi'nde güverteye çarpan sert bir dalga gibi yüzüne çarptı. Artık Drey'e evlilik bağıyla bağlıydı. Bu konuda hiçbir numara yoktu.

"O halde Simon, gelinin şerefine kadeh kaldırmak için eve geri döneceksin," dedi, Simon'ın dönmemesi için dua etmesine rağmen.

"Oh, hayır," diye karşılık verdi Simon. "Yapacak işlerim var ve siz ikiniz birbirinizi daha iyi tanısanız iyi olur, değil mi?"

Simon, Darius'a göz kırptı, sırtına bir tokat attı ve uzaklaştı.

Bu Simon ve kardeşleri hakkında duyduğu son şey olmayacaktı. Bunun farkındaydı. Ama onu evinde barındırmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı.

Tess'in nefes alış verişleri artmıştı ve ağabeyinin kabalığı karşısında kaslarının ürktüğünü hissetmişti.

Elbette temkinliydi. Hangi kadın olmaz ki?

"Şu anda her anlamda benim karım olmak zorunda değilsin," dedi. "Bu çok çabuk oldu. İkimizin de alışmak için zamana ihtiyacı var."

Başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim. Seni çok az tanıyorum," dedi cesurca ve ekledi, "bunda garip bir şey yok, biliyorsun."

Gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim."

"Bu tarihi bir olay," dedi kendini ikna ederek.

"Tarihi mi?" diye sordu adam.

"Shakespeare," diye açıkladı. "Birçok oyunda. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlar ve sonra birdenbire sanki-"

"Ne?" diye sordu, ateşli ve güçlü karısına bakarak.

Yanakları sıcak bir pembeye dönerken boğazını temizledi. "Sanki bir baraj yıkılmış, bir kaleye hücum edilmiş ya da bir kapı açılmış ve saklı olan her şey ortaya çıkmış gibi. Geri çekilen her şey özgürdür. Yakınlaşmaları haftalar sürmez. Sadece birbirlerine teslim olurlar."

"Bu çok şairane," dedi.

"Şiiri severim," diye itiraf etti. "Ama hayat genellikle bunun tadını çıkarmama izin vermiyor. Sadece şiirin gerçekten gösterebileceği bir aydınlık ve karanlık var ve bazen oyunlar da bunu gösteriyor."

Sonra onu inceledi, kalkık burnunu, sivri çenesini, sıvı gözlerini ve pembe yanaklarını. Kıvrılmış bakır saçları kapüşonunun altından ateşten flamalar gibi titreşiyordu.

Buralarda tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu. Onu büyülemişti. Dünyayı olduğu gibi görüyordu ama yine de hassas bir kalbi vardı. Bu kolay bir şey değildi, ülkenin bu kısmında sert bir şekilde büyümek ve ruhunda hala bir yumuşaklık taşımak.

"Gel karıcığım," dedi. "Hepsini şok edeceğiz, değil mi?"

Gözlerinde bir parıltıyla, "Zaten var," dedi. "Şafaktan önce tüm ilçeye yayılmış olacak."

"Evet," dedi usulca. "Ve yazmam gereken bazı mektuplar var." "Mektuplar mı?" diye sordu kadın şaşkınlıkla.

"Arkadaşlarıma."

"İlçe dışında arkadaşların mı var?" diye haykırdı, bu fikri anlamakta güçlük çekiyordu.

Derin bir kahkaha attı. "Seni şaşırtabilir ama evet. Bazıları da önemli. Ne olduğunu onlara hemen bildirmem gerekiyor."

"Neden?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Bilmek isteyeceklerdir," dedi usulca. "Böylece gerekirse yardım edebilirler."

"Başka yerlerde güçlü dostlarımız var," dedi. "Aman Tanrım. Kardeşim olsa kıskanırdı."

"Evet," dedi kaşlarını çatarak. "Simon olurdu."

Gerçek şu ki Simon, Darius'un Wrathborne Dükü ve dükün kardeşiyle iyi arkadaş olduğunu bilmiyordu.

Eğer öyle olsaydı, Simon muhtemelen çok daha dikkatli olurdu.

Darius yıllar önce bu adamlarla dostluk kurmuştu ve onlara ihtiyacı olduğunda, onları çağırabilecekti. Ve yakında onları çağıracağına dair güçlü bir şüphesi vardı.

Ve garip bir şekilde, sanki o adamları düşünmek havaya onlardan bir yankı getirebilirmiş gibi, rüzgârda bir çağrı vardı.

Dük ya da kardeşi değildi. Smith'lerdi. Hepsi.

Yeni Wrathborne Dükü'nün karısı Hazel'in zorlu kardeşleri.

Ne hikâyeydi ama... Hazel bir dükle evleniyordu. Hepsi de kaçakçı olan erkek kardeşleri de sonunda bunu desteklemişti.

"Price," diye seslendi Jasper. "Bana öyle geliyor ki kendini dalgalı denizlere attın. Fırtınayı dümenine geçirmene yardım edecek birilerine ihtiyacın olacak."

"Kesinlikle Jasper," diye kabul etti, böylesine güçlü bir ailenin şimdiden onun yanında yer aldığını görmek onu rahatlatmıştı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Eve gel, evliliğimi kutlayalım."

Jasper'ın gümüş saçları arkasından savruluyor, yaklaşırken koyu renk paltosunun üzerinde geziniyordu.

"Nasılsınız Bayan Price?" dedi ve elini uzattı.

Ona baktı. "Jasper," dedi usulca. "Jasper Smith. Adınızı duymuştum."

Jasper ona göz kırptı. "Öyle mi, Tanrı aşkına? Umarım tüm doğru nedenler içindir."

Güldü. "Şey, çok kötü bir şey duymadım."

Jasper başını eğdi. "Bunu duyduğuma sevindim, çünkü sen ve senin hakkında pek çok şey duydum ve hiçbiri iyi değildi."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Tartışamam."

Jasper, "Kim olduğunuza tam olarak sahip olduğunuzu duyduğuma sevindim," dedi.

"Bu tam olarak benim kim olduğum değil," diye küstahça belirtti. "Ama ailem böyle biri. Tek umudum bana bir şans vermeniz."

"Ama elbette sana bir şans vereceğiz," dedi Tom Smith, Jasper'ın yanına gelirken alçak sesi gür çıkıyordu.

"Bu hayat başka ne için?" Diğer Smith'lerden biri işaret etti.

"Tess," diye homurdandı Price, kolunu onun beline dolayarak. "Artık sen benim ailemsin."

Ve çok uzun zamandır ilk kez gerçekten bir ailesi olduğunu fark etti. Bu keşif, içinden bir duygu seli geçirmesine neden oldu. Gurur ve merak duygusu içini kapladı, özellikle de o olduğu için. Onun cesur Tess'i.

CHAPTER n

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Artık Darius'un kalesinde bir eştı ama birkaç gün önce ıssız bir meyhanenin önünde durmuş, kardeşine geri dönüşü olmayan bir eylemde bulunmaması için yalvarıyordu.

Şimdi hayatı tamamen farklıydı. Yine de bir fırtınanın ortasında olduğunu ve dikkatli olmazsa her an her şeyi kaybedebileceğini hissediyordu.

Ayağa kalktı, yavaşça salona doğru döndü. Mollie telaşla içeri girdi.

"Sana bir şey getireyim mi, Tess?" Mollie'nin buruşuk yüzü sıcak bir gülümsemeye ayrıldı.

Tess ellerini birbirine dolayarak, "Bu ne büyük bir şok," di y e itiraf etti.

"Kesinlikle katılıyorum." Mollie başını salladı. "Şimdi endişelenme. Darius her şeyle ilgilenecek."

"Yapmamalı," diye karşı çıktı Tess.

"Ne demek istiyorsun?" Mollie başını yana eğerek sordu, mafya şapkası dans ediyordu.

Mollie'yi gücendirmemeyi umuyordu, bu yüzden elinden geldiğince temkinli davranarak, "Bir erkeğin her şeyle ilgilenmesini isteyen türden bir kadın olmak istemiyorum," dedi.

Oldukça dik kafalı yetiştirilmişti ve bunun bedelinin ağır olduğunu yakın zamana kadar fark etmemişti. "Darius benden insanların şömine örtülerinin üzerine koydukları bir tür porselen Pekinese gibi itaatkâr olmamı mı bekleyecek? Hareketsiz ve itaatkâr mı?"

Mollie hızlı bir kahkaha attı. "Hayır, canım. Hayır, hiç sanmıyorum."

Tess, Mollie'nin kahkahası karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Bağışlayın beni," diye atıldı Mollie. "Belli ki tutkulusun ve kelimelerle arandaki ilişki hoşuma gidiyor. Bu bana çok iyi gelecek. Ama emin ol, Darius böyle bir adam değil. Eminim o da senin kendi başına bir insan olmanı isteyecektir."

Buna inanmayı ne kadar çok istiyordu! Ama insanın değer verdiği insanların nasıl değişebildiğini ya da kendisine nasıl sırt çevirebildiğini görmüştü. "Ama benimle benim için evlenmedi. Benimle aşk için evlenmedi. Benimle evlendi çünkü kardeşim onu köşeye sıkıştırdı."

Mollie şapkasını sıvazladı, sonra düşüncelerini toparlamak ister gibi ellerini kolalı önlüğünün üzerinde gezdirdi. Tess'e sert bir bakış attı. "Bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle," diye karşılık verdi ama Mollie'nin bakışları devam edince, her şeyi yanlış anlayıp anlamadığını merak etti.

Mollie dudak büktü. "Darius'umun bu kadar kolay kandırılabilceğini mi sanıyorsun? İstemediğini hissetse seninle gerçekten evlenir miydi sence?"

Yutkundu, içi yarı umutsuzluk, yarı Darius'un onu kendisi için isteyebileceğine inanma özlemiyle burkuldu. "Bilmiyorum."

Mollie, Tess'in elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Sana onun hakkında bir şey söyleyeyim. Onu çocukluğundan beri tanırım. Yapmak istemediği şeyler yaptı, ama her zaman, her zaman aklında bir sonuç vardı. Zor olanı yapar, çamur atar, balık ayıklar, kaba işler yapar, bacayı süpürür, gemilerin bıraktığı balyaları Kanal'dan getirir. Ama size söz veriyorum: Ne yapmayı seçerse seçsin ya da ne yapmaya zorlanırsa zorlansın, zihninin arkasında her zaman uğruna çalıştığı bir hedefi vardır. Yani, eğer sizinle evlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeseydi, bunu yapmazdı."

"Bana söyledi," diye ağzından kaçırdı Tess, Mollie'ye henüz tam olarak inanamamıştı.

"Ne?" Mollie kulağını ona doğru eğerek meydan okudu.

"Belki..." Yüzünü buruşturdu. "Bir şey söylememeliyim ama planlarımız artık yok. Yani..."

Mollie, "Durma, söyle," diye teşvik etti. "Sen ve ben arkadaş olacağız."

"Öyle mi?" dedi, umut etmeye cesaret edemeyerek. Mollie'nin yüzü yumuşadı.

"Elbette öyleyiz."

Cevap vermeden önce boğazı düğümlendi: "Bana bakacak kimsem olmadı. Böyle değil..."

Mollie'nin yüzünde anlayış ifadesi belirdi ve Tess'e sempatik bir bakış attı. "Yani, bir kadın gibi değil."

"Evet," diye itiraf etti, Mollie'nin yüzüne inanmak istiyor ama kaybetmenin acısından korkuyordu.

"Zavallı hayvan," diye düşündü Mollie, "o sert kardeşlerle yaşıyor. Dürüst olmak gerekirse ben de kabayımdır, ama biraz yumuşakmışım gibi görünmek için yıllarım geçti."

Mollie diğer budaklı elini kaldırdı ve Tess'in yüzüne bastırdı. "Bu konuda moralini bozmamalısın. Eğer böyle yaparsan, evliliğin çok kötü gider ve senin de keyfin kaçır. Bence melankoli sana yakışmıyor. Onun yerine hareket sana yakışıyor. Şimdi gidip her şeyin yolunda olduğundan emin olacağım. Sen biraz dur ve kendini topla. Ve bana bu kadar korktuğun şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin."

Ve Mollie telaşla odadan çıktı. Kendini topla.

Bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Darius'un kendisiyle evlenmeye zorlanmadığını, ağabeyi tarafından maniple edilmediğini düşününce oldukça rahatlamıştı ama yeni planı neydi?

Eğer varsa bile, bunu henüz ona söylememiştir.

Odanın köşesindeki piyanonun yanına geçti ve ona hayretle baktı. Daha önce hiç eline almamıştı. Ailesinin böyle bir parası yoktu.

Bunu yapan kimseyi tanımıyordu.

Ama Darius tanıyordu.

Parmak uçlarını pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirdi. Sesinin nasıl olduğunu merak etti, ah, nasıl merak etti. Acaba

Cesaret edebilir mi?

Durakladı ve alt dudağını ısırđı.

Etrafına bakındı ve sonra elini sıkıştırmamaya dikkat ederek kapağı kaldırdı ve bir parmağını fildişı tuşlardan birine bastırdı.

Yumuşak ve güzel bir nota çınladı.

Dudaklarında hemen bir gülümseme belirdi.

Havadaki titreşimleri hissedebiliyordu. Cennet gibiydi. Şu anda Darius başka bir odada Smith kardeşlerle konuşuyordu. Ailesini yok etmek için bir plan yaptıklarına şüphe yoktu.

Yanlış hissetmesi gerekirdi. Kendini en kötü türden bir hain gibi hissetmeliydi ama yine de bir daha asla hain gibi hissedemeyecekti.

Kendisine ve inançlarına kandan daha sadıktı. Eğer o kan zalimse. Ve onunki öyleydi.

Darius ve Smith'lerin bir çözüm bulması için nasıl da dua etmişti.

Parmaklarının tekrar tuşların üzerinde gezinmesine izin verdi ve hayatının nasıl değışmek üzere olduğunu anlamaya çalıştı.

Çünkü herkes görmezden gelmesini istese bile, kaçınamayacağı bir şey vardı.

Darius'la evli olması güvende olduğu anlamına gelmiyordu.

Darius öyle düşünebilirdi ama Simon'a itaat etmezse, istediğini ima ettiği bilgileri ona vermezse, bunu ona ödetmenin bir yolunu bulacaktı.

Ona acı çektirmek için.

Bunu biliyordu, çünkü bunu başkalarına da yapmıştı.

Birkaç nota daha çaldı ama bunları nasıl bir melodiye bağlayacağını bilmiyordu. Burası artık onun da evi olduğu için cesaretleterek tezgâha oturdu ve parmaklarının pürüzsüz fildişı tuşların üzerinde gönlünce gezinmesine izin verdi.

Piyanoya şarkı söyletebilmeyi ne kadar isterdi! Bir melodi çalmak, kalbine bir şeyler hissettirmek ne kadar muhteşem olurdu!

Onu çevreleyen sessizlikten ve buradaki hayatın acımasızlığından başka bir şey.

Büyük bir hanımefendi olmak nasıl bir şeydi?

Merak etti, bakımsızlar mıydı? Buna inanamıyordu. Elbette herkesin kendi şeytanları ve sorunları vardı. Sadece onunkilerden farklıydılar. Darius'un açıkça sorunları vardı ve kardeşinden daha zengin ve daha güçlüydü.

Hayır, ona öyle geliyordu ki sorunlar bazen güçle birlikte artıyordu.

Ama burada, piyanonun başında, bir an için gözlerini kapadı ve düşüncelerinin uzaklaşmasına izin verdi. Artık evli bir kadındı ve Darius onun kocasıydı. Bu onlar için ne anlama geliyordu? Aralarında nasıl bir samimiyet oluşacaktı? Onunla aynı yatakta olmak nasıl bir şey olurdu?

Vücutları birbirine dolanacak mıydı? Diğer kızların kıkırdayarak bahsettiği tutkuyu tadabilecek miydi?

Böyle şeyleri hiç umursamamıştı. Kendine izin vermemişti. Kendisinden çamaşır yıkamasını, yemek yapmasını ve çocukları büyütmesini bekleyen bir adama kalbini ve ruhunu teslim etmek istemiyordu. Bir kadına saygı duyuluyorsa bu tür şeyler elbette önemliydi ama kocanın karısına hiç saygı duymadığını çok kez görmüştü. Ne kadar üzülse de, erkeklerin eşlerine genellikle bağımsızlığı ya da özerkliği olmayan bir ev hizmetçisi gibi davrandıklarını görmüştü.

Bazen maaşları olmadığı için daha kötü muamele görüyorlardı.

Darius'un karısı olmasına ve ona çok şey borçlu olmasına rağmen, onunla bir savaşa girmemeyi Tanrı'dan umuyordu. Onun kendisi için yaptıklarına minnettarlık duyarak kendini feda edip edemeyeceğini bilmiyordu. Ama Darius'un ondan her konuda kendisine boyun eğmesini bekleyeceği kesindi.

"Çok güzel, değil mi? Tıpkı..."

Onun sesiyle yerinden sıçradı. "Aman Tanrım! Ne zamandır oradasın?"

"Karıma hayran olacak kadar uzun," diye gürledi.

Gülümsedi, yüreği kabarmıştı. "Piyoano nasıl bir şey?"

Kapının çerçevesini itti ve yavaşça odaya girdi. "Senin gibi güzel tabii ki."

"Darius," diye dudak büktü ama iltifatından duyduğu gizli hazzı da inkâr edemedi.

Ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Eğer karşı çıkmaya çalışırsanız, sizinle tartışmayacağım. Bunun bir anlamı yok. Eninde sonunda benim gördüğümü sen de göreceksin. Belli ki evinizde yeterince ayna yok."

"Hiç yok," diye dürüstçe cevap verdi. Dudaklarını büzdü ve alay etti, "Burada çok fazla var. Oldukça rahatsız edici."

Buna güldü ve piyanonun başında onun yanına oturdu.

Vücudunun onunkinin yanında oturduğunu hissetmek nefesini kesmişti.

Kokusu çok lezzetliydi; tuzlu hava, deri ve yemin edebilirdi ki mürekkep.

"Çalıyor musun?" diye sordu.

"Ben mi?" diye haykırdı kuru bir sesle. "Saçmalama. Tabii ki çalmıyorum. Tanıdığım hiç kimse piyano çalmıyor." Kaşlarını çatı. "Birkaç kişi keman ya da teneke düdük çalıyor, ama piyano?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbirimizin ders alacak parası yok ve o kadar parası olan hiç kimse de bunu böyle anlamsız bir şey için harcamaz."

Ellerini tuşların üzerinde dinlendirirken yumuşak bir sesle, "Anlamsız değil," diye yanıtladı. "Böyle bir enstrümandan müzik çıkarabilmek insanın ruhunun en büyük hazinesidir."

"Ne demek istiyorsun?" dedi, onun cevabı karşısında şaşırmıştı.

Gözleri kapandı, başını hafifçe eğdi ve sonra çalmaya başladı.

Tonu, melankolik müziği. Adamın güçlü elleri tuşların üzerinde gezinip beyaz ve siyah notalara dokunurken nefes alamıyordu.

Güçlü parmaklarının fildişini okşayış şekli onu şok etti. Böyle dokunulmak nasıl bir his olurdu?

Böyle bir tutkuyu, böyle bir mutluluğu nasıl ortaya çıkarmıştı? Melodisi içinde dans ediyordu ve müziği havada hissedebiliyordu.

Bu güç onun içinde yankılandı. Bunu sadece kalbinde değil, tüm teninde, vücudunda hissetti ve sanki bir ruh gibi çağırıyormuş gibi ondan gelen gücü hissedebiliyordu.

Kendini durduramadan hafifçe ona yaslandı ve başını omzuna yasladı. Yapılacak en mükemmel şey gibi görünüyordu, sanki ona bir çeşit büyü yapmıştı. Şu anda onunla bir olmak istemesine neden olan bir tür büyü. İkisi arasında akıp giden müzikle birlikte, sanki müzik sessiz bir dilmiş ve kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyormuş gibi onunla bir bütün olduğunu hissetti.

Ve sonunda parmakları durduğunda ve müzik sessizliğe büründüğünde, usulca sordu: "Bu da neydi?"

"Mozart," diye yanıtladı
basitçe. "Mozart nedir?" diye
sordu kadın.

"Bir besteci, bir müzisyen, çok genç yaşta ölen biri," diye fısıldadı. Sonra ona döndü ve hüzünle, "Bu dünya için yaratıldığını sanmıyorum. Bu dünya onu kırdı, ama bir insan olarak tüm kusurlarına rağmen... Bize cenneti bir anlığına gösterdi."

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım," diye itiraf etti ve müziği yazan adam hakkındaki sözlerinden çok etkilendi.

Kesinlikle tavernalarda ya da kavşak danslarında çalınan müziklere benzemiyordu. Hayır, bu tamamen başka bir şeydi. Ruhunu çıplak bırakmıştı.

Darius müziğe olan tutkusuyla ona bunu yapmıştı ve o anda sanki ruhunu da ona açmış gibi hissetti.

Dudakları onunkilerden çok uzakta olmayacak şekilde başını eğdiğinde gözleri karanlık ve duygu doluydu.

"Mozart bana bunu yapıyor," diye itiraf etti şehvetli dudaklarını yalamadan önce. "Ve sen. Sen de buna benzer bir şey yapıyorsun."

"Ben mi?" diye yankılandı. "Böyle bir şeyi kastetmiş olamazsın." "Ciddiyim," diye onayladı, "ve bu yüzden seni benim yaptım." "Ne?" diye nefesi kesildi.

"İşlerin ters gitmesi riskini almak istemedim." Vücudunun onunkine doğru eğilmesine izin verirken sesi duygu doluydu. "Seni riske atmak istemedim."

"Darius-"

"Büyük bir planım vardı," diye devam etti. "Aramızdaki şeyi manipüle edebileceğimi düşünmek gibi aptalca bir plan. Bu planın hiçbir zaman gerçekleşmesi gerekmedi. Sanırım bu yüzden başarısız oldu. O mağarada seni gördüğüm andan itibaren benim olman gerekiyordu. Artık benim karımsın ve bilmeni isterim ki hayatımın her günü sana değer verecek ve seninle ilgileneceğim."

"Hayatının bütün günleri mi?" diye yankılandı sessizce ve birdenbire o günlerin pek fazla olmayabileceğine dair bir korkuya kapıldı.

Ne de olsa adam bir kaçakçıydı ve kardeşini mahvetmeye çalışacaktı. Güçlü adamların kaderi genellikle acımasız olurdu. Ya acımasız bir son hazırladıysa? Hızlı bir son. Mozart gibi çok erken gelen bir son.

Darius bu dünya için mi yaratılmıştı? Öyle olmalıydı!

Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı, tıpkı onun kendisini koruduğu gibi.

Çünkü bir kaçakçı olmasına rağmen, kalbi şimdiye kadar tanıdıklarının hepsinden çok daha güzeldi.

Piyano başında aralarında bir şey oldu.

Tess gözlerini dikmiş Darius'a bakıyordu, içinden geçenleri tam olarak anlayamıyordu ama bu ona

Hikayeler.

Köydeki kızların bir erkek ve bir kadın arasındaki zevkleri fısıldadıklarını duymuştu.

Kastettikleri şeyin bu olup olmadığını bilmeyi nasıl da arzuluyordu. Hissettiği şey bu muydu, onun yanında otururken içinde dolaşan bu şok edici, çatırdayan his?

Bu mümkün müydü? O da arzuyu biliyor olabilir miydi?

Dudaklarını ayırdı ve "Beni tekrar öpmeni istiyorum," dedi.

"Seni öpmek mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet," diye nefes aldı. "Daha önce beni öptüğünde, beni sadece duyduğum ama gerçekten var olduğuna inanmadığım bir dünyayla tanıştırmıştın. Ama seninle birlikte, birkaç kızın iddia ettiği şey doğru olabilirmiş gibi görünüyor."

"Ne istiyorsun?" diye gürledi, sert sesi devam etmeden önce kadının içinde bir heyecan yarattı. "Daha yeni tanıştık. Beni çok az tanıyorsun. Zorlamak istemiyorum."

Yutkundu, morali bozulmuştu. "Beni istemediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı ve çenesindeki bir kas sanki kontrolü ele geçirmeye çalışıyormuş gibi gerildi. "Hayır, söylediğim bu değil Tess. Seni çok istiyorum. Aslında, seni ne kadar çok istediğimi açıklayamam. Daha önce... daha önce bir kadına karşı hiç bu kadar yoğun bir arzu hissetmemiştim."

İtirafı onu heyecanlandırdı ve dudaklarına yayılan gülümsemeye engel olamadı.

"O zaman bence beklememeliyiz. Ne de olsa evliyiz. Neden gecikelim ki? Bu beklenen bir şey." Cildi beklentiyle ısınırken bile aralarında işaret etti. "Buna izin var. Kendimizi birbirimize adamamız gerektiğini düşünüyorum. Ve sen bana hissettirdin..."

"Ne?" diye sordu. "Sana nasıl hissettirdim?"

Fildişi tuşlara baktı, sonra tekrar kocasına döndü. "O piyanoya dokunduğun gibi bana da dokunmanı istiyorum. Ondan müzik çıkarma şeklini mi? Ben

böyle olabileceğini duydum. Müzik cennet gibiydi. Mutluluktı. Sence-"

"Ah evet," diye homurdandı, yumuşak ve alçak sesle, "kesinlikle olabilir."

Ve sonra nazik, alaycı bir öpücükle ağzını onunkine indirdi.

Parmak uçları kadının omuzlarını okşadı, kollarından aşağı indi ve sonra ellerini onunkilerle birleştirdi.

Onu yavaşça, güçlü bir şekilde, kadının tam olarak anlayamadığı bir cazibeyle öptü. Daha önce bunun sadece bir tadına bakmıştı.

Darius onun ağzının tadına bakarken durmadı, dilini dudaklarının arasından kaydırıldı. Onunla alay etti, onu uyandırdı. Ona karşı nefesi kesildi. Darius onu arkasına yasladı, sonra boğazından aşağıya doğru öptü, dudaklarını köprücük kemikleri üzerinde gezdirdi ve sonra elbisesinin kenarında durdu.

Geri çekildi, bakışları ihtiyaçla sarhoş olmuştu. "Benimle gel."

Onu ayağa kaldırdı, sonra da sessizce üst kattaki odasına götürdü.

Bu sessizlik, olacakların vaadiyle baş döndürücüydü. Adam kapıyı iterek açıp onu içeri soktukten sonra hızlı ve yankılanan bir tekmeye kapattığında etraflarındaki havada titreşiyordu.

Orada öylece durup bir sonraki adımın ne olacağını bekledi.

Darius onun yanına geçti, sonra yavaşça çevirerek elbisesinin arkasındaki bağları çözdü.

Boynunun omzuyla birleştiği yere bir öpücük kondurdu. İçinden bir zevk ürpertisi geçti.

"Bundan hoşlanıyor musun?" diye fısıldadı tenine karşı. "Hem de çok," diye itiraf etti.

Kızın elbisesini çabucak düzeltti ve ardından bağcıklarını bacaklarından kolayca çekti.

Adam giysileri yere bıraktı ve kadın kumaş havuzundan dışarı çıktı. Sırada kombinezonu vardı.

Öndeki fiyonka ulaşabilmek için kollarını ona doladı. Kurdeleyi çekti ve sonra kumaşı kadının kıvrımları üzerinden aşağıya doğru indirdi. Onun kendisini çevirmesini bekliyordu ama bunun yerine, yavaşça, çok yavaşça, tüy gibi hafif öpücüklerle omurgasından aşağıya doğru öptü.

Elleri kalçalarında gezindi, sonra göğüslerini avuçlamadan önce göğüs kafesinde dolaştı.

Parmak uçlarıyla meme uçlarını okşarken, bu şimdiye kadar bildiği en lezzetli şeydi.

Onun durmasını istemiyordu ama onu tüm güzel ihtişamıyla görmeyi arzuluyordu.

Bu yüzden onun kucağında döndü ve bakışlarıyla buluştu. "Seni görmek istiyorum," diye cüret etti.

Başını sallarken gözleri tutkuyla kararmıştı ama konuşamıyor gibiydi. Ellerini kravatına götürdü, ütülenmiş kumaşı çözdü, sonra da yeleşinin düğmeleriyle uğraştı.

Adamın giysilerini teker teker üzerinden çıkardı. Adam o kadar uzundu ki, keten gömleğinden kurtarmak için yardıma ihtiyacı vardı.

Sonra ayağa kalktı, güzeldi, etkileyiciydi, onun tüm cinsel hayallerini süslüyordu.

Onun sert göğsüne nasıl da hayran olmuştu! Bakmaktan daha fazlasını yapmak için yanıp tutuşuyordu.

Cesurca parmak uçlarını kaldırdı ve ona dokunmaya cüret etti. Kemik ve sinirin birleştiği çizgileri takip etti.

Minnettarlık dolu bir iç geçirdi. "Cennet," diye fısıldadı.

"Sen benim cennetimsin," diye karşılık verdi onu kucağına alıp yatağa götürmeden önce.

Onu kuştüyü şiltenin üzerine bıraktı, yanına tırmandı ve sonra kendini aşağı indirdi. "Uyluklarını ayır," diye gürledi.

Gözleri parladı ama adamın istediğini yaptı. Adam onun en mahrem yerine baktı ve bir memnuniyet gümbürtüsü çıkardı.

"Hepsi benim," diye nefes aldı ağzını indirmeden önce.

Adam onu oradan öptüğünde şaşkınlıkla bir çığlık attı. Sersemlemiş bir halde ona doğru sarsıldı ama bu his o kadar harikaydı ki. Onu durdurmadı.

Bunun yerine, onun vücudundan şok edici derecede lezzetli hisler çıkarmasını izledi. Ona doğru eğilirken nefesi kesik kesik geliyordu.

Sanki çözülüyormuş, çözülüyormuş gibi hissetti ve sonra paramparça oldu.

En güçlü coşku dalgaları içinden geçti ve dudaklarından katıksız bir mutluluk çığlığı döküldü.

Ona doğru geri tırmanırken boğazından derin bir onay iniltisi geçti.

Derin bir nefes aldı ve bir süre onun pantolonuyla boğuşmasını izledi. Sersemlemiş bir halde ona yardım etmek için elini uzattı.

Kadın pantolonunun bağlarını çözüp, kumaşı kalçalarının üzerinden geçirip bacaklarından aşağı indirirken, adamın şehvetli dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Botlarını çıkardı.

Onun seksini merakla inceledi. Sertti ve onun için çok istekli görünüyordu.

Alt dudağını ısırды. "Bundan emin misin-"

"Durabilirim," diye inledi. "Eğer istersen-"

"Darius, göster bana. Bana bunun nasıl çalıştığını göster," diye ısrar etti ve onun için arkasına yaslandı.

Arzu yüzünü kapladı ve kendini onun üzerinde hazırladı. Öne doğru sallanmadan önce seksinin başını onun kaygan kıvrımlarında yukarı ve aşağı doğru okşadı.

Bir anlık bir acı oldu. Kadın irkildi ve adam hareketsiz kaldı ama sonra o acı geçti ve kadın içgüdüsel olarak bacaklarını adamın beline doladı.

Bu hareket onun kontrolü için bardağı taşıran son damla gibi göründü ve uzun, sert bir ritimle itmeye başladı.

Adamın nefesi ve hareketleri vahşileşti ve kadının bedeni de ona cevap verdi.

Çıglıkları birbirine karıştı ve adam ona karşı ürperdi. Ve bir kez daha kendini onun içinde bulmak için çözölüyordu.

Darius onun üzerine çöktü, sonra onu kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

Ve o zaman bu birlikteliğin son günlerdeki olaylardan çok daha fazlası olduğunu anladı.

Bu birliktelik bedenlerinin evliliğiyle ilgiliydi. Ruhlarının.

Hayatında hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti ve bu onu umutla dolduruyordu, ama aynı zamanda... Nasıl evlendiklerini düşünürsek, o da aynı şeyi hissedebilir miydi?

Bölüm 10

İyi ya da kötü, Simon Tess'in bir kız rolünü yerine getirmesini beklemiyordu.

Hiç şüphesiz, şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Ama annesi öldüğünde Simon onu kardeşlerine bir eş ya da anne gibi bakmaya zorlamamıştı.

Hayır, onlar vardı hepsi çalıştı Birlikte, yıkama kıyafetler, yemek pişirmek, evle ilgilenmek.

Dünyayla birlikte yüzleşmişlerdi. Simon'ın değişimini bu kadar dayanılmaz kılan da buydu.

Onlar bir takımdı ve o da her zaman takımın içindeydi. Bir kez bile onu geride kalmaya zorlamamışlardı.

Hayır, o ve kardeşleri her zaman Devon'un vahşi ve temiz havasında ya da Kanal'da bulunmuşlardı.

Pek çok kadın gibi geride durup erkeklerin gidişini izlemesi gerekmiyordu.

Küçükken dışarı çıkarılmış ve yelkenlerin nasıl çekileceği, halatların nasıl sarılacağı, geminin nasıl yönlendirileceği ve tabii ki güvertenin kumla ovulması ve dua taşlarıyla ovulması öğretilmişti.

Dizlerinin ve ellerinin neredeyse kanadığı pek çok gün geçirmişti ama şikayet etmemişti çünkü bu hayatı seviyordu. Şimdi, heybetli şatosunun mutfağında dururken, bir kez daha ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Darius'un ve kendisinin ateşli tutkusuna rağmen hâlâ korku hissediyordu.

Her zaman olduğu gibi, her şeyin elimizden alınacağı korkusu.

Ve hâlâ kardeşini görmemek için gözlerini kapatmaktan korkuyordu...

Başını iki yana salladı. Bunu düşünemiyordu.

Bu mutfak sıcak ve düzenliydi. Mollie burayı bir gemi gibi yönetiyordu ve hizmetçiler de hızlı ve istekliydiler. Çoğu şu anda dışarıdaydı, çünkü Darius onlara sabahları yürüyüp hava almaları için boş bir saat veriyordu. Bunun onları daha sağlıklı ve güçlü yaptığını söylüyordu.

İnsanlarla ilgilenirdi. Tüm insanlarla. Ve onun bu yönüne derinden hayranlık duyuyordu.

Henüz yeni evlenmiş olmasına rağmen, nasıl eş olunacağı konusunda hiçbir eğitim almamıştı. Hiçbir anne ona bir evi nasıl idare edeceğini öğretmemişti.

Nasıl başlanır ki?

Büyük ocakta muazzam bir ateş yanıyordu.

Ateşin üzerine yerleştirilmiş demir kolların üzerinde, içinden en lezzetli kokuların çıktığı bir tencere kaynıyordu.

Bir çaydanlık kaynadı.

Bir fincan çaya hayır demezdi, bu kesindi ve tam çaydanlık ve fincan arayacakken, büyük bir köpeğin adımları odayı doldurdu.

İrkildi.

Tecrübelerine göre, köpekler oldukça arkadaş canlısı olabiliyordu ama aynı zamanda birinin boğazını da parçalayabiliyorlardı. Darius'un ne tür bir köpek beslemekten hoşlandığını bilmiyordu. Vahşi bir köpek besleyecek birine benzemiyordu ama yine de asla emin olamazdı ve köşeye sıkışmak istemiyordu.

Söz konusu adamı gördü. Adam iriydi, kesinlikle iriydi.

Bir kurt köpeğiydi.

Onları daha önce de görmüştü. Genellikle kırlarda deli gibi koşarlardı. Çok geniş bir alana ihtiyaç duyan bu hayvanlar iyi eğitilmezlerse bir atı bile ezip geçebilirlerdi. Siska gri adam yaşlı ve bilge gözlerle ona baktı, başını yana eğdi ve kulaklarını biraz salladı. Pembe dili dışarı fırladı ve merakla nefes nefese kaldı. Sonra sanki onun tüm dünyadaki en ilginç şey olduğunu düşünüyormuş gibi yavaşça geçti.

"Merhaba dostum," dedi usulca.

Oldukça dost canlısı görünüyordu ve hiç tereddüt etmeden yanına gidip başını kaşımaya için ona uzattı. Kız da onu kırmadı. "Oldukça sevimlisin, değil mi?"

Başını sallarken gibi oldu ve bir gümbürtüyle arka ayaklarını yere indirip ona yaslandı.

O kadar büyüktü ki neredeyse onu devirecekti.

Bir kahkaha attı ve onun başını okşadı. "Ah, ne iyi bir çocuk."

Kurt köpeği elini yalayıp ona başını sallarken kahkahası devam etti.

Mollie odaya girerken, "Oh, ne hoş bir ses," diye haykırdı.

Mollie'nin sesini nasıl da sevmeye başlamıştı; derin, zengin ve hafif pürüzlü, sanki yıllar boyunca kumla cilalanmış ama bozulmamış bir taş gibiydi.

"Sadece bu güzel çocukla tanışıyorum," diye basitçe bilgi verdi ve bunun kulağa ne kadar sıkıcı geldiğini görünce yüzünü buruşturdu. Elbette Darius gibi birinin karısı olarak daha yüksek bir konuşma şekli olmalıydı. Bu rol için en uygun kişinin kendisi olmayabileceği bir kez daha dikkatini çekti.

"Adı Galley," diye bilgi verdi Mollie.

"Galley mi?" diye sordu.

"Gerçekten de öyle," diye neşeyle karşılık verdi Mollie.

"Görüyorsun ya, her zaman mutfakta yemek bulmaya çalışıyor. Darius'un gemisinde bile bir şeyler atıştırmaya çalışıyor."

"Onun gemisinde!" diye haykırdı.

"Oh, evet." Mollie ellerini geniş kalçalarının üzerine koydu. "Darius'la birlikte pek çok yere gider. Çok iri olduğu için her yere değil ama köpek denizi çok seviyor."

"Kahvaltı hazır mı, Mollie?" Darius mutfığa girerken sordu.

"Gerçekten de öyle. Ateşin üzerindeki tencerede kaynıyor."

"Harika," dedi. Sonra bakışlarını Tess'e çevirdi. "Birkaç dakika içinde gidiyoruz."

Gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim."

"Burada kalmıyorsun, değil mi?" diye sordu gerçekçi bir tavırla, karmakarışık siyah saçlarıyla şok edici derecede yakışıklı görünüyordu.

"Şey, ben-"

"Kalıp evi idare etmek istiyor musun?" diye sordu şaşırarak.

"Hayır," diye ağzından kaçırdı.

"Ben öyle düşünmüyordum," dedi yavaş bir gülümsemeyle. "Pek öyle birine benzemiyorsun. Benimle gemiye gelmeyi tercih edeceğini düşünmüştüm."

Doğruldu. "Bana izin verecek misin?"

Mollie'nin yanından geçip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken derin bir kahkaha attı. "Erkekler hayatlarındaki kadınları kontrol etme alışkanlığına sahip olmamalı, değil mi Mollie?"

Mollie kıkırdadı. "Ona iyi öğrettim. Gördün mü canım! Sana söylemiştim. En başından beri ona kadınların kendi akılları, kendi kalpleri ve kendi iradeleri olduğunu ve hiçbir erkeğin onları şekillendirmeye çalışmaması gerektiğini öğrettim. Bir erkeğin hayatındaki kadınlarla ilgilenmesi ve onları koruması iyidir, ancak bu, kadının her yeni filizini kurutmak pahasına olmamalıdır. Eğer onunla denize gitmek istiyorsan, gitmelisin. Evi ben idare edebilirim; her zaman da öyle yaptım."

Mollie neşeli bir bakış attı. "Yoksa benim işimi mi istiyorsun?" "Oh, asla, Mollie," diye atıldı kadın sırtımadan önce. "Ben yaparım Senin gibi birinin yerini doldurabileceğimi sanmıyorum."

"Beni değiştirin," diye alay etti Mollie. "Ha, bunu görmek isterdim. Kimse benim çöreklerimi ya da yahnimi yapamaz."

"Ben ekmek bile pişiremem. Bu kardeşim Tim'in işiydi."

"Güzel." Mollie tencereye yöneldi, duvardaki kancadan büyük bir tahta kaşık aldı ve içindekileri karıştırdı. "Evin kahyası olmaya hevesli olmadığını duyduğuma sevindim. Burayı yönetmek hoşuma gidiyor. Diğer yandan sen

eminim bir gemide oldukça iyidir. Ellerini gördüm."

Tess yüzünü buruşturdu.

"Bu bir hakaret değil," dedi Mollie çabucak. Parmakları yine de kıvrıldı.

Mollie oldukça haklıydı. Elleri sert halatlardan ve yıllar boyunca yaptığı ağır işlerden dolayı nasırlarla kaplıydı.

"Nasırlarını çok seviyorum," dedi Darius göz kırparak. "İşlerin nasıl yapılacağını bildiğini gösteriyor. Şimdi, fazla zamanımız yok. Yemeğimizi yiyelim ve gidelim. Organize etmem gereken çok şey var. Her şey hazır."

Gerçekten de bir şeyler oluyordu. Yine de rüzgârın hangi yöne döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Mutfaktaki kaba uzun masaya oturdu. Daha önce gördüğü resmi yemek odasında yemek yemek için yukarı çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Darius onu yönlendirir gibi göründü ve yanına oturdu ve sonra avucunu yukarı doğru çevirerek ona uzattı. Kız elini onun elinin içine koydu ve gülümsedi.

Mollie iki kâseye yulaf lapası doldurdu, içlerine krema döktü ve sonra onlara bal ve reçel ikram etti. Tess kendi kâsesine büyük bir topak reçel koydu.

Kesinlikle çok lezzetliydi.

Darius yedi, yedi ve yedi. İri yarı bir adamdı, bu yüzden ne kadar çok yiyebildiğine şaşırmadı. Sonra da kâsesini köpeğe verdi. "Adının Kadırga olmasına şaşmamalı," diye alay etti.

"Her şeyi yer," dedi Darius. "Sen yemez misin oğlum?"

Sonra Galley'i kuvvetlice okşadı ve köpek sanki cennetteymiş gibi görünüyordu.

Bu kocaman köpeğin bu kocaman adamı sevmesi kalbini ısıtmıştı. Bu konuda hassas bir şey vardı.

Darius tam bir muammaydı, bu kadar güzel müzik çalabilen, hayvanları seven, evinde ona bakan ve ona nasıl yaşayacağını öğreten yaşlı bir kadına sahip olan bir adam?

Çok tuhaftı ve belki de şimdiye kadar tanıdığı en iyi, en sevimli, en nazik insandı. Yine de tüm bu iyiliğin altında bir bıçak olabileceğini biliyordu. Bıçaklar güçlüdür. Bıçaklar dövülürdü. Bıçakların kemiğe kadar kesebilen kenarları vardı. Ve onun bu yönünü ne zaman göreceğini merak ediyordu.

"Gel o zaman," diye seslendi.

Mollie'ye sarıldı ve "Geç döneceğiz. Akşam yemeği hazır mı?"

"Oh, ocağın üzerinde kaynıyor olacak." Mollie sarılmak için eğildi ve onun omzunu sıvazladı. "Asla korkma."

"Bunu duyduğuma sevindim Mollie," dedi ve sonra Tess'e oldukça küstah bir bakış attı. "Gel o zaman, karıcığım."

Hâlâ kulağa çok tuhaf geliyordu. Adamın samimi olup olmadığından da tam olarak emin değildi. Bu onun yeni takma adı mı olacaktı, tıpkı Galley'nin köpeğin olduğu gibi?

Ama gemisini görmeye hevesli olduğu için onunla birlikte gitti.

Ne de olsa Darius Prices'ın gemileri bir efsaneydi ve Kanal'da gerçek bir hayalet olduğu gerçeği göz önüne alındığında öyle de olmalıydı.

Gemilerini öyle bir ustalıkla yönetiyordu ki, hiçbir zaman hafiyeler tarafından yakalanmıyorlardı. Sık sık, kendisini görmezden gelmeleri için onlara para verip vermediğini merak ederdi. Ama artık Darius'u tanıdığından, buna ihtiyacı olmadığına dair bir şüphesi vardı. Etkiliydi ve yetenekliydi. Ve evet, iri yarı ve sertti.

Aynı zamanda zekiydi ve sessizlik gerektiğinde nasıl sessiz kalınacağını bildiğini biliyordu. Ve mürettebatının da böyle bir şeye ihtiyaç duyduğuna dair garip bir his vardı içinde.

Gri bulutların arasından görünen güneşle birlikte araziye doğru yola koyuldular.

Adamın atını ya da arabasını çağırmamasına şaşırmıştı.

"Yürüyüşü severim," dedi sanki onun merakını sezmiş gibi. "Armada bir aşağı bir yukarı gidip gelmek iyi bir egzersiz ama

enerjimi dışarı atmak için, böylece komuta bendeyken sakın kalabilirim. Ya da... genel olarak."

Gözlerini kırptırdı. Bu itiraf karşısında oldukça şaşırmişti. "Anlıyorum," dedi. "Peki sakın değil misiniz?"

"Geçen gece duyguların hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi.

"Bu tür endişe verici hisleri sık sık yaşıyorum." Sanki bu konuşmasını kolaylaştırıyormuş gibi yürümeye devam etti. "Çoğu insanın hiçbir fikri yok. Size oldukça önemli bir sır vereceğim. Herkes benim hiçbir şeyden korkmadığımı düşünür. Ama küçüklüğümden beri içimde bir his var. Bu yüzden onu dışarı çıkarmak için yürüyüşe ihtiyacım var. Eğer bunu yapmazsam, tamamen kontrol edilemez bir şeye dönüşür."

"Çok özür dilerim."

"Olma," diye yanıtladı. "Beni deliliğin sınırına sürüklediği zamanlar oldu, ama aynı zamanda beni güçlü kıldı. Her şeye dayanabilirim. Mollie bunun ailemin ölüm şekli yüzünden olduğunu düşünüyor. Ani oldu. Ve zordu."

"Yürümek mi?" diye eklemeyen önce birkaç dakika sessiz kaldı. Sana da yardımcı olacaktır."

"Buna sevindim," dedi, anne babasını kaybetmiş ve kardeşleri olmayan bu küçük çocuk için yüreği sızlıyordu. Tanrıya şükür Mollie'si vardı!

Mağarada mahsur kalana kadar onun tarif ettiği duyguyu hiç tatmamıştı. Ve haksız da sayılmazdı. Şu anda bile, yakılmak üzere olan bir çıra gibi hafifçe hissedebiliyordu. Ve sanki biri elinde çakmaktaşı tutuyormuş ve saldırmaya hazırmış gibi, bunun beklentisini hissedebiliyordu. Bunun kıvılcım çıkarabileceği ve kontrol duygusunu ele geçirebileceği fikri hoşuna gitmemişti.

Ve bu yüzden, eğer böyle şeylerin alevin yanmasını engelleyeceğini hissederse, onun emrettiği her şeyi yapardı.

Çünkü o endişe, insanın zorlukla nefes alabildiği o korku sarsıntısı neredeyse dayanılmazdı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Sonra tekrar ona baktı, gözleri karanlık ve duygu doluydu. "Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi. "Eğer birini bundan kurtarabilseydim, kurtarırdım. Bu korkunç bir şey."

Başını salladı. Daha fazla aynı fikirde olamazdı. Daha önce hiç tamamen güvendeyken ölecekmiş gibi hissetmemiştir.

Artık öyle olmasa bile ölümün her an yanı başında olduğunu hissetmenin mümkün olduğunu biliyordu. Bundan nefret ediyordu ama bu basit bir gerçektir ve en azından yanında ona yardım ve bir çıkış yolu sunan Darius vardı.

Bölüm 11

Devon Sahili'nde kaçakçılıkla ilgili sırları saklamak buradaki insanların işiydi. Ve Darius'un en sevdiği gemi olan Direnç'i barındıran küçük koy, ilçenin son sırlarından biriydi.

Gemi onun gururu ve neşesiydi.

Onu sanki yaşayan bir şeymiş gibi seviyordu. Yıllar geçtikçe, tıpkı kolu ya da bacağı gibi onun bir parçası haline gelmişti.

Çok güzel ve hızlı bir tekneydi. Denizlerdeki bir tazı gibi, o kadar yumuşak seyrediyordu ki, yelkenler doluyken insan kendini uçuyormuş gibi hissediyordu.

Bunu çok seviyordu ve Tess'in bu konuda ne düşündüğünü görmek için sabırsızlanıyordu. Çünkü o da Kanal'ın bir yaratığıydı. Gördüğü zaman anlayacaktı.

Küçük onarımlar için ve mükemmel durumda tutmak için bu küçük koyda saklıyorlardı.

Siyah yelkenler armaya bağlanmıştı ve adam onun elinden tutarak iskeleye çıkmasına rehberlik etti.

Güverteye geçtiler ve sonra onun etrafta dolaşmasına izin verdi.

Gözleri kocaman açılmış, ağzı görmeyi umduğu şaşkınlıkla hafifçe aralanmıştı.

Galley sevinç içinde bir ileri bir geri koşuyordu. Şu anda gemide sadece birkaç adam vardı ve onları yemeklerini yemeleri için gemiden gönderdi, böylece bu anı Tess ile yalnız paylaşabilecekti.

Ekibinin çoğu şehirdeydi ve bir sonraki sefer için hazırlanıyorlardı.

Elleri cilalı ahşabın üzerinde hafifçe gezinirken, her ayrıntıyı inceleyerek mutlu bir şekilde dolaştı. Armaya baktı ve sonra geminin çeşitli yönlerini inceledi.

"Bu bir mucize," diye nefes aldı.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı kollarını göğsünde kavuşturarak. "Oldukça hoşuma gitti."

Dudakları eğlenen bir sırıtışla kıvrıldı. "Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Ve sonra ona baktı. "Zirveye doğru bir yarış yapalım mı?"

"Ne?" diye sordu, onu yanlış duyduğundan emindi.

"Armaya ne kadar hızlı tırmandığınızı görmek isterim." Gözlerini kırıştırdı. "Anlayamadım?"

Sonra da koşmaya başladı. Karga yuvasına doğru kendini hızla yukarı çekmeye başlamadan önce eteklerini kaldırmaya bile zahmet etmedi. Şok olmuş bir ses çıkardı ve ardından armanın kendi tarafına koşup hemen tırmanmaya başladı.

Bir kesicide her şey daha küçüktü. Özellikle de hız için inşa edilmiş olan bu gemide. Eski fırkateynler geçmişte kalacaktı. İçten içe bunu biliyordu.

Sadece hızlı olabilen ve hızlı seferler yapabilen gemiler uzun ömürlü olabilirdi.

Gemiler büyük kalmaya devam edecekse, bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. Bir şeylerin değişeceğini biliyordu. Değişim her zaman vardı. Ama şimdilik gemisine hayrandı. Elden ayağa koşarken, geminin ulaştığı hız onu hayrete düşürüyordu.

Daha küçük olduğu için, daha hafif olduğu için, bir kuş gibi ipin tepesine kadar uçtu, güldü, yüzü güneşe doğru döndü.

Sırıttı. "Bu bir başarıydı!" diye haykırdı.

"Böyle düşünmene sevindim," diye bağırdı ve elini özenle eğerek döndürdü. Kollarını uzattı, elleriyle halatı kavradı ve sanki havayla, rüzgârla, güneşle, gökyüzüyle bir bütünmüş gibi kendini bir nevi armadan sarkıttı.

Ve yine onu inceledi. O kadar güzeldi ki. Şu anda büyüleyici ve özgürdü. Neredeyse

Onun bu görüntüsünü mağarada bağlı olduğu görüntüyle bağdaştırmak imkânsızdı. Bunu ona yaptığı için, şu anda burada kendisiyle birlikte olan bu ruhu neredeyse ezdiği için kardeşini öldürmek istiyordu.

"Gel o zaman," diyerek kendini tekrar halatlara doğru çekti. Ve böylece, sanki hiçbir şey yokmuş gibi halatlardan aşağı kayarak hızla tekrar aşağı inmeye başladı.

O da aynı hızla aşağı indi. Çünkü yalınayak bir çocuk olarak armaya tırmanarak büyümüştü.

Onun hızına şaşırmıştı ama belki de şaşırmamalıydı. Küçüklüğünden beri gemilerin armalarına tırmandığı belliydi. Bazı insanlar kolayca yakalanır ya da yükseklikten korkardı.

Ama bu onun için nefes almak kadar doğaldı. "Size aşağıdaki odamı göstereyim."

Güverteye indi ve vahşi kızıl saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Bir geminin aşağıda nasıl yönetildiğini görmek her zaman hoşuma gitmiştir," dedi kaşlarını sallayarak. "Bu bana kaptan hakkında çok şey anlatır."

"O zaman görmelisin," diye cevap verdi ve ona yolu göstermesini işaret etti.

Kesicinin derinliklerine indiler. Çok fazla oda yoktu. Adamlarının gece boyunca uyudukları hamaklar vardı. Elbette yemek pişirmek için mutfak da vardı. Her kuytu köşeyi, her geçidi, hatta depo alanını bile hayranlıkla inceledi. Ve hatta acil bir durumda bazı yükleri saklayabilecekleri gizli depolama alanlarına bile.

Sonra onu geminin kış tarafındaki küçük kamaraya götürdü.

Büyük değildi. Kesicinin boyutlarına bakılırsa olamazdı. Ama onun yatağıydı. Yatak genellikle kullandığı bir şey değildi. Üzerinde oturmayı, çalışmayı severdi. Ve bunu yapmasını sağlayan bir yazı masası vardı.

Yatağın ayak ucundaki bagajda sakladığı hamakta uyumayı severdi.

Arka taraftaki pencereden dışarı baktı ve gülümsedi.

"Burası çok işlevsel. Ve," dedi onun varlığını tam arkasında hissettiğinde, "dar bir alan."

Gülüştü odanın içinde bir okşayış gibi parıldıyordu.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti, vücudu onun bu kadar yakınında olmasına tepki veriyordu.

Lavanta sabununun kokusunu alabiliyordu ve birazcık sola doğru hareket etse bacakları onunkilere değecekti.

Hafifçe döndü ve ona çarptı, göğüsleri onun göğsüne çarptı. Neredeyse tökezliyordu ve adam onu kollarıyla yakaladı.

Ona gülümsedi, sonra yatağa doğru baktı. "İkimiz için de dar olur ama sanırım üstesinden gelebiliriz."

Başını kaldırıp ona tuhaf ama incelikli bir bakış attı. "Bence yapabiliriz. İkimiz de dar alanlara alışkınız."

"Gerçekten de," diye homurdandı usulca. Böyle olmasını istememişti ama şimdi o buradaydı ve ona sahip olmak için sabırsızlanıyordu.

Ondan hafifçe uzaklaştı, sonra duvara gömülü yatağın üzerine atladı. Üzerine oturdu ve etrafına bakındı.

"Bu gemi," dedi, "bir sığınak, değil mi?"

Başını salladı, elbisesine baktı ve nereden başlaması gerektiğini merak etti. "Nasıl tahmin ettin?"

Yavaşça onu süzdü, bakışlarını yüzünden göğsüne doğru indirdi, dikkati karşısında sertleşen sikiinde oyalandı.

Yavaşça nefes aldı, bu da göğüslerinin elbisesinin kesimine baskı yapmasına neden oldu. "Kaçakçı ya da denizci olmanın cazibesi," diye başladı, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Pek çok insanın bunu anlayacağını sanmıyorum. Biri bunun için doğmadıkça anlayabileceklerinden de emin değilim. Denizin çağrısı, dışarıda olma ve çok fazla risk alma ihtiyacı. Bu delilik! Tanrı aşkına. Neden çoğumuz çiftçi olmayı seçmiyoruz?"

"Çiftçi olmak kolay bir şey değil," dedi parmağını elbisesinin eteklerinde gezdirirken. Bir avuç avuçladı, sonra çoraplarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı doğru çekmeye başladı.

"Kaçakçı olmak da öyle," diye işaret etti ve adamın parmakları çıplak kalçasını okşadığında nefesi kesildi.

"Bu doğru," diye kabul etti, bakışlarını onun üzerinde tutarken bile elini yukarı doğru kaydırды, "ama en azından çeşitlilikte değişiklik var."

"Ah," dedi kalçalarını ayırarak. "İşte bu kadar. Sıradan hayatın sıradan şeylerine katlanamayız ve bu yüzden her zaman macera arayışında olmalıyız."

Parmakları onun kaygan kıvrımlarında gezindi. İşkence edercesine, kalçalarını onun dokunuşuna doğru sallayana kadar en hassas noktasından kaçındı.

"Macera istiyorsun demek?" diye homurdandı, kendi vücudu ihtiyaçtan çılgına dönmüştü ama onun sıcak, ıslak ve istekli olmasını istiyordu. Onu kendisine duyduğu ihtiyaçla delirtmek, onu umutsuzca istemesini sağlamak istiyordu.

Çünkü gerçek şu ki, ona duyduğu tutkunun içinde kendini kaybetmişti.

"Evet, bunu inkâr etmeyeceğim," diye inledi. "Eve bakmaktan mutlu olmazdım. Pek çok kızın eline böyle bir fırsat geçmez," dedi, yanakları arzusuyla kızarak, "böyle dışarıda olmak. Bunu benden almaya çalışmayacağınıza sevindim."

Ve sonra, ah o zaman, onu okşadı, başını çevirip dönmesine neden olan o noktayı buldu. "Seni kilitlemek isterdim."

Cevap vermeden önce bir çığlık attı, "Haklısın. Denizden men edilseydim böyle olurdu."

Elini tuttu, ona baktı ve şöyle dedi: "Yine de pek çok kişi bundan uzak tutuluyor. Sevdikleri şeylerden zorla uzaklaştırılan tüm hayatları düşünmek korkunç."

"Bunu sana asla yapmayacağım."

Elini bıraktı ve ona doğru uzandı.

"Henüz değil," diye gürledikten sonra dizlerinin üzerine çöktü ve çok sevdiği bir manzara olan kızın seksine baktı.

Ağzını o sıcak kıvrımlara indirdi ve diliyle ona taptı, kız ona karşı eğilene kadar rahatlamadı. Kadının tutku çığlıkları büyüdü ve elinin tersini ısırdı.

Ona karşı ürperdi ve serbest bırakılması onu kendi tutkusunun sınırına daha da sürükledi.

Kadın nefes nefese kalırken, adam ayağa kalktı, pantolonunu çıkardı ve istekli sikini serbest bıraktı. Kalçalarını kavradı ve onu kendine çekti, sonra ileri doğru itti. Kadının mükemmelliği, sıkı çekirdeği onu sımsıkı sarmıştı.

Yavaş bir ritim tutturmaya niyetliydi ama bakır rengi saçları yatağa dökülen ve bakışları tutkuyla olgunlaşan kadına bakarken kendini tutamadı.

Adam yatağın yanında dururken temposunu artırdı ve kadının kendi zevk inlemeleri yeniden başladı. Çok geçmeden adamın sırtını kavradı, ona karşı sallandı, ta ki vücudu adamınkinin etrafında dalgalanana ve dudaklarında onun adıyla bir çığlık atana kadar.

Zirveye ulaştığında, artık kendini tutamadı ve sıkıca tutup eve sürdü.

Aldığı zevk o kadar yoğunlu ki ayakta durmaya korkuyordu. Tüm zihni karardı, geriye Tess ve zevkten başka bir şey kalmadı.

Bir süre sonra yanına tırmandı ve onu kendine doğru çekti.

Bir süre orada yattılar.

Dünya tekrar onun etrafında dönüyor gibiydi ve onun yanında kendini garip bir şekilde güvende hissederek aniden itiraf etti, "Birçok erkek sevdiği şeyden vazgeçmek zorundadır."

Küçük avucuyla onun yüzünü kavradı. "Neden kendimize ve birbirimize böyle korkunç şeyler yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

Yutkundu. Bu konu hakkında çok düşünmüştü. Ve sık sık çocukluğu farklı olsaydı nasıl farklı bir adam olacağını merak ederdi. "Sanırım küçükken bize zarar geldiğinde, duvarlar örüyor ve zihnimizde inançlar oluşturuyoruz. Ve bunların gitmesine izin veremiyoruz."

"Zihninizde vazgeçemediğiniz inançlarınız mı var?" diye sordu hayretle.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdi ona sarılarak. "Peki neymiş onlar?" diye sordu ciddiyetle.

"Eğer kontrol bende olmazsa, dibe doğru sürüklenir ve orada ezilirim. Dünyanın tehlikeli olduğunu, sevdiklerimizin her an elimizden alınabileceğini ve akıntıya bırakılacağımızı."

Yutkundu. "Sana da böyle mi oldu?" Başını salladı.

"Benim de annem babam öldü," dedi, "ama kardeşlerim vardı. Kimsen yoktu."

Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu ve bu yüzden sessiz kaldı.

"Mollie'nin seni bulup yanına almasına ve büyütmesine sevindim."

"Birbirimize yardım ettik," diye açıkladı. "Mollie mi? Ben olmasam eminim gençken de bunu başarabilirdi. Ama ona bakacak, yardım edecek kimsesi olmayan yaşlı bir kadın? Bu da iyi bir hayat değil. Birbirimize ihtiyacımız vardı."

"Başiboş ve yalnızsak, hayatın bu kadar sefil olması hiç adil değil," dedi öfkeyle.

"Ah," dedi, "ama biz yalnız olmak için yaratılmadık. Bazen tamamen yalnız kalabilmeyi dilesem de, bu yıllar içinde fark ettiğim bir şey. Bu benim için iyi değil. Hiçbirimiz için iyi değil," dedi yumuşak bir sesle.

Ve bu doğruydı. Bu yüzden bir mürettebat vardı. İnsanlar tek başlarına denize açılmazlardı. İnsanlar tek başlarına çiftlik sahibi olmazlardı. İnsanlar hiçbir şeyi gerçekten tek başlarına yapmazlardı. Tecrübelerine göre, uzun süre yalnız kalmak insanlara en kötü şeyleri yapardı.

Bu onları bir şekilde kırdı.

Yalnızlık iyi ve güzeldi ama nihayetinde insanların birbirlerine ihtiyacı vardı. Uyum sağlayabilecekleri kişileri bulmaları gerekiyordu. Ve ona bakarken, yankı uyandırabileceği kişinin o olduğunu hissetti.

Darius onun artık kardeşlerine uyum sağlamak için kendini değiştirmek zorunda kalmamasından son derece memnundu. Onun yanında kendisi olabilirdi ve Darius da bundan emin olacaktı. Kim olmak istiyorsa o olabilirdi. Korkmadan, suçlanmadan ve kalbine ve özüne aykırı şeyler yapmaya zorlanmadan.

Bölüm 12

Haftalar bir tür fırtına öncesi sessizlik içinde geçti.

Tess bunu hissedebiliyordu ama görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Tess fırtınanın yaklaştığını hissetmesine rağmen her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Hava değişiyor, basınç artıyordu. Her şey ortadaydı. İyi bir denizciydi ve her an, ufukta bulutlar olduğunu, yelkenlerini indirmeleri gerektiğini haykırmak zorunda kalacağını biliyordu. Her an, bunu atlatmak ve geminin kırılmaması ya da onları güverteye çekmemesi için dua etmek zorunda kalacaklardı.

Sezgilerini inkar edebilmeyi ne kadar da isterdi.

Bu fırtınanın tam olarak ne zaman kopacağını bilmiyordu ve bu yüzden anların, günlerin, haftaların tadını çıkarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Kocasını yanımdayken, geceleri onun vücudunun kendi vücudunun yanında verdiği zevke odaklandı. Onun kokusuna, teninin güzelliğine, kaslarının sert kıvrımlarına ve sanki gecenin içinde bir deniz feneriymiş gibi ona bakışına.

Yine de, tüm bunların altında, onu gergin bırakan ve tamamen rahatlayamayan bir akım vardı. Mükemmel bir gösteri sergilemek için elinden geleni yaptı.

Bu konuda yalnız değildi. Sözsüz bir anlaşmaya varmış gibi görünüyorlardı.

Darius pek bir sorun yokmuş gibi davranıyordu ama omuzlarındaki gerginliği, ağzının etrafındaki çizgileri ve kaşlarının hafifçe çatıldığını hissedebiliyordu.

Darius kardeşini giderek daha fazla ağına düşürüyor, yelken rotaları, saklanacak koylar, Fransa'daki tüccarlar planlıyordu. Evet, Simon'a önemli biri olduğunu hissettiriyordu.

Ama Simon zeki bir adamdı. Her zaman öyle görünmüyordu ama ağabeyinin Darius'un entrikalarını önceden sezebileceğini biliyordu ve bu da kendisini her an tetikteymiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Evet, tehlikenin gerçekten kapıda olduğunu bilmek ilkel bir duyguydu. Mağaradaki o geceden sonra olduğu gibi hayal ürünü bir şey değildi. Hayır, bu korku oldukça gerçektir çünkü Simon'ın Darius'un ortağı olmanın yeterli olmayacağını bildiğini hissediyordu.

Kardeşinin Darius'un ölmesini istediğine şüphe yoktu. Son haftalarda onunla çok az zaman geçirmişti ama onun yanındayken içindeki düşmanlığı hissedebiliyordu. Onun dayak yemiş ve sahibini öldürmeye hazır bir köpek gibi olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Gerçek şu ki, Darius Price birçok açıdan Simon'ın efendisiydi. Kocasını daha zengindi, daha çok adamı vardı ve daha örgütlüydü. Kim bakarsa baksın, yetki Darius'taydı. Ama Simon... Simon'ın ne yapacağı belli olmazdı ve saldırıları kışkırtmaya istekliydin, bu da onu zorlu kılıyordu.

Evet, Darius bölgenin efendisiydi ama bir köpek etrafındakileri vahşileştirmek için tasmaından kurtulmak istediğinde, onu yere sermek dışında pek az şey durdurabilirdi. Ve kardeşinin ölmesi fikri onun için hâlâ katlanılamayacak kadar ağırdı. Ona yaptıklarından sonra bile, bunun aktif bir parçası olmak zalimce bir ceza gibi görünüyordu.

Yine de Darius'un suskunluğu yüzünden acı çekmesine izin veremezdi. Tüm bunların gerçek rahatlaması, Darius'un en sevdiği gemide haftalar geçirmiş, mürettebatıyla tanışmış, onları tanımış ve onlarla birlikte çalışmış olmasıydı.

Kaba saba adamlar ona aldırıyor gibi görünüyordu ki buna minnettardı. Aslına bakılırsa, yıpranmış, tuzlu adamların çoğu ona perçemlerini çekmeye, eksik dişleriyle gülümsemeye ve arma üzerinde bir aşağı bir yukarı koşturup şikayet etmeden işini yapabilmesine hayran olmaya alışmıştı.

Darius'un mürettebatının bir üyesi olmak hoşuna gidiyordu. Geceleri Fransa'ya gitmek, konyak fıçılarını gemiye yüklemek ve sonra da Darius'un adamlarının küçük balıkçı tekneleriyle gelip kıyıya yakın sürüklenen fıçıları alacağı kıyıya bırakmak hoşuna gidiyordu.

Darius'un sistemi kolaylıkla ve verimli bir şekilde çalışıyordu ve yaptıkları işin riskli olmasına rağmen hepsinde iyi bir mizah vardı.

Gerçekten de çok hoşuna gitmişti.

Birçok açıdan, alıştığı şey buydu. Ailesinin korkusu olmadan eve dönmek gibiydi. Yine de kendini rahat hissedemiyordu. Hele de ufukta ağabeyinin tehdidi varken.

Eldivenlerini çıkarıp saçlarını yüzünden uzaklaştırarak şatoya doğru yürürken, Mollie'nin yemeklerinden birini yemek için can attığını fark etti. Darius gemiden erken dönmüş ve Galley'i onunla bırakmıştı. Galley onu her zaman korumuştı.

Ve köpeğin arkadaşlığını, sıcak gözlerini ve mutlu nefes alışını sevmeye başlamıştı.

Galley ne zaman bir şeylerin ters gittiğini hissetse, köpeğin tüyleri diken diken oluyor ve hırılıyordu. Ona çok dikkat ediyordu ve bu yüzden henüz başı belaya girmemişti. Birkaç kez kayaların arkasına saklanmış ve ağabeyinin adamlarının Darius'un gemilerini izlediğini görmüştü. Elbette bunu Darius'a bildirmişti ve o da şaşırılmış görünmüyordu. Endişelenmiş de görünmüyordu ve bu da onu duraksatmıştı.

Tanrı'dan Darius'un bunu ciddiye almasını umuyordu çünkü gerçek şu ki şu anda onsuz bir hayat düşünemiyordu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde kalbinde kök salmıştı.

Ona güvende olduğunu, takdir edildiğini ve sevildiğini hissettirdi. Ona olduğu gibi değerli olduğunu, sürekli olarak kendini kanıtlamak zorunda olmadığını hissettirdi.

Ona sarılması, onunla konuşması, onu cesaretlendirmesi, kendisini cesur ve güçlü hissetmesini sağladı. Bir şekilde sanki tamamen canlanıyormuş gibi hissetti ve dışarıda varlığından bile haberdar olmadığı koca bir dünya olduğunu anladı.

Her akşam eve geldiklerinde ona piyanoforte çalmayı öğretmeye başlamıştı ve artık bir gam çıkarıp birkaç küçük melodi çalabiliyordu.

Bu düşünce bile onu gülümsetti.

Ah, bu hayatta pek çok olasılık olduğunu fark etmek ne kadar muhteşemdi.

Hatta eğer isterse onu gemilerinden birinin kaptanı yapabileceğini bile ima etmişti. Çılgınca görünüyordu. Ağabeyi kesinlikle böyle bir şeyi teklif etmezdi. Çoğu erkek bir kadının yerinin bir gemi olduğuna inanmazdı ama Darius'un mürettebatı şüpheli değildi.

Derinlerin büyüğü ve denizin gizemli yaratıkları hakkında hâlâ söylentiler olsa da, tüm bunların daha yeni olan bilimini daha çok önemsiyor gibiydiler ve Darius'un rehberliğine yürekten güveniyorlardı.

Darius, navigasyon için en yeni kesicileri ve seçenekleri seçti.

Bu yüzden o ne derse onunla gideceklerdi. Darius ona bir gemi vermek isterse, adamları onu takip ederdi. Bu dikkat çekiciydi.

Yemek yemek için üst kattaki büyük resmi yemek salonundan çok daha fazla tercih ettiği mutfağa yöneldiğinde, bir tencereyi karıştırmakta olan Mollie'yi gördü.

Gümüşi başını hızlıca salladı. "Hayır canım, bugün yukarıda sana ihtiyaç var. Darius'un ziyaretçileri var ve onlarla tanışmanı istediğini biliyorum."

"Oh, hayır," diye inledi. "Ne diyebilirim ki? Biliyorsun, nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

Mollie nazik ama kararlı bir gülümsemeye, "Gayet iyi konuşuyorsun canım," dedi. "Sadece kendin ol. Bir keresinde Darius'a

aptal bir parça istemediğini söyledi. Şimdi yukarı çık."

Tess pantolonuna, gömleğine ve ceketine bakarak, "Üzerimi değiştirmeliyim," diye itiraz etti. Gemide çalışırken erkek kıyafetleri giymeye alışmıştı. Bunun özgürlüğünü seviyordu. Ama bu pek uygun değildi.

Mollie tsked. "Olduğun gibi git. Onun ilk arkadaşlarından biri olarak git.

Üst kattaki insanlar mı? Sakın onlardan korkma."

"Hiç kimsenin gözünü korkutmadım," diye belirtti, "belki kardeşim hariç," diye yumuşamadan önce.

"İşte bu kadar." Mollie tencerenin üzerine eğildi, içine çekti ve memnun bir mırıltı çıkardı. "Onlara güzel, doyurucu bir güveç sunacağım. Onlara alışık oldukları gibi Fransız zerzevatını nasıl sunacağımı bilmesem de umurumda değil. Sen de aynısını yap, evcil hayvanım! Dantelli bir parça gibi davranma. Tam olarak olduğun kişi ol."

Güldü. "Dantel mi? Asla. Ben daha çok yelken kumaşına benziyorum."

"Mükemmel. Dayanıklı, güçlü ve insanı dünyanın öbür ucuna götürüp geri getirebilecek kapasitede," diye onayladı Mollie.

Tess, Mollie'nin sözleri karşısında içinden geçen duyguyu açıklayamıyordu ama bu çok güçlüydü ve kalbini öyle bir sevgiyle doldurmuştu ki, öne doğru yürüyüp Mollie'nin kâğıttan yanağını öptü.

"Sen nasıl istersen Mollie," diye açıkladı Tess.

Mollie gururla onun omzunu sıvazladı. "Devam et, şimdi. Devam et. Dikkatimi dağıtıyorsun."

Mollie'nin duygu patlaması yaşadığını hisseden Tess, köpeği mutfakta bırakmayı reddederken Galley'e seslendi. Köpek onun yanında olacak ve cesaretini artıracaktı.

Hizmetkâr merdivenlerinden çıkıp taş duvarları, dökümlü halıları ve güzel ahşap işçiliğiyle şatoya doğru ilerlerken hâlâ endişe duyuyordu.

Kalelere göre daha küçük bir kaleydi ama onun gözünde mükemmeldi. Oraya ev demeye hâlâ alışmaya çalışıyordu ama onları güvende tutmasını seviyordu.

Tess uzun salondan gelen derin sesleri duydu ve Galley gözlerini kısarak kokladı. Sonra kuyruğunu salladı, ziyaretçilerinin kokusunu açıkça onaylıyordu.

Ve bu onun için yeterince iyiydi. Nefes aldı ve kendini uzun kapıdan içeri girmeye zorladı.

Ateşin yanında duran, ikisi de kızıl saçlı, heybetli görünümlü iki adam vardı.

Birinin eldivenli elinde bir baston vardı, diğeri ise burayı taş taş üstünde bırakmayacakmış gibi görünüyordu.

Yine de, Darius onların arasında kolayca kendine yer buldu. Kadın onun adını seslendi ve kocası ona döndü, gözleri onun varlığından duyduğu memnuniyetle parlıyordu. Ve sonra ona yavaşça minnettar bir gülümseme verdi. "Gel, Tess," diye ısrar etti. "Wrathborne Dükü ve kardeşi Lord Gabriel Morrowby ile tanış."

Lord Gabriel Morrowby melodramatik bir iç geçirdi ve dudakları gülümsemeye başladı. "Kardeşimin kardeşi olarak tanıtılmak... Bu çok moral bozucu."

"Ah, bağışlayın beni," diye söylendi Darius. "Sizi en olağanüstü, en inanılmaz ve en huysuz adam olarak tanıtmalıyım."

Gabriel güldü, özenle oyulmuş kirişlerden yansıyan büyük bir sesle. "Gerçekten de öyle." Bastonuna dayanarak öne doğru geldi ve sonra elini uzattı. "Nasılsınız Bayan Price? Bu adamı karşısına alacak biriyle tanışmak benim için bir onurdur."

Bunun üzerine sırtıttı ve beyefendinin eldivenli elini tuttu. Adam çok güzel giyinmişti. Giysilerinin pahalı olduğu belliydi ve kadın kendini hayretler içinde buldu. Daha önce hiç böyle iki lordun huzurunda bulunmamıştı.

Dükün giysileri belki daha da güzeldi.

Sör Ambrose'u görmüştü elbette, yerel eşraftan olan tek kişiydi. Ama daha önce hiç bu kadar güçlü, unvanlı adamlara bu kadar yakın olmamıştı.

Yutkundu. "Nasılsınız? Devon'da ne yapıyorsun?" diye ağzından kaçırdı. Kendi açık sözlülüğünden neredeyse inliyordu,

elini geri çekti. "Bağışlayın beni. Ben boşa kürek çeken biri değilim."

"Güzel," dedi Lord Gabriel oldukça ciddi bir şekilde. "Bazen insanın doğrudan konuya girmesi gerekir."

Kardeşine, Wrathborne Dükü'ne baktı. İkisi birbirine oldukça benziyordu.

"Peki neden burada olduğumuza gelince?" Lord Gabriel başladı.

Wrathborne Dükü bir adım öne çıktı; sert çenesi, nasıl bir adam olduğu ve sahip olduğu otorite hakkında çok şey anlatan bir bakışla kızın bakışlarını karşılarken kare şeklindeydi. "Kocanıza yardım etmek için buradayız."

Bölüm 13

Dirençli, karanlık gecenin içinden süzülerek sis kümesine girdi.

Darius lanetledi. Kulübesinden hiçbir şey göremiyordu. Pencere.

Böyle gecelerden nefret ederdi. İyi bir gecede, mükemmel koşullarda Fransa'dan dönüş yolculuğu birkaç saat sürerdi ama yarım gün sürmezdi. Ama işler tersine dönerse... Bütün bahisler kapanırdı ve kimsenin istemeyeceği kadar uzun sürebilirdi.

Manş Denizi'nin sularını sıyrıp geçebileceklerini bilmek iyi bir şeydi ama gerçek şu ki Manş Denizi tehlikeli bir metrestti.

Her zaman öyleydi.

Ordular yollarını kaybetmişti. Savaşlar bu su yolu yüzünden kaybedilmişti.

İnsanlar Kanal'ın kaprisleri yüzünden kral olma şanslarını kaybetmişlerdi ve işte o, mürettebatı ve karısıyla birlikte İngiltere'ye geri dönüyordu. Ve hiçbir şey göremiyorlardı.

Depolar ipek ve konyakla doluydu. İngiltere kıyılarına vardıklarında kargoyu bırakırlardı. Adamlar kıyıya gidip eşyaları kancaya takmak, güvenli bir şekilde kıyıya getirmek ve kayalıklarda depolamak için hazır olurdu.

Her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı. Ya da kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Gece geri dönmek için yeterince riskli bir yolculuktu. Ama bir kaçakçının hayatı şanstı.

Geminin gıcirtısı dışında her şey sessizdi.

Adamlar hâlâ sisli gecenin içindeydi. Polislerin onları yakalayamayacağından emin olmak için belirgin bir ihtiyaç vardı.

Koyu renkli yelkenleri fark edilmelerini zorlaştırıyordu. Ve bir işaret feneri gibi fark edilmemek için geceleri ışısız yelken açıyorlardı.

Darius Tess'i kendine çekti.

Onun gemisinde olmasını ne kadar çok seviyordu. Her zaman evlenirse karısının karada kalması gerektiğini düşünmüştü. Bir evliliğin neye benzeyebileceğini pek düşünmemişti. Bunu bulacağını, en iyi arkadaşını bulacağını, tüm hayatını birlikte geçirebileceği ve tüm sırlarını anlatabileceği birini bulacağını hiç düşünmemişti. Yine de, her gün, her an ve her büyüyen saatte, korkusunun içinde fısıldadığını, onu ele geçirip parçalamakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu.

Bu macerada kardeşlerine, Simon'a bir şey olursa onu affedebilecek miydi?

Çünkü bir şeyler olacaktı. Bunu o da biliyordu. Drey'leri yakalamak için bir yol bulmaları gerekecekti.

Wrathborne Dükü ve Gabriel bunu açıkça belirtmişlerdi ve yardım etmeye hazırdılar. Darius nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini biliyordu ama bu iş bittiğinde Gabriel onu ve kendisini gerçekten affedebilecek miydi?

Olabildiğince uzun süre ertelemişti çünkü sonunda onun nasıl tepki vereceğinden çekiniyordu.

Simon giderek daha öngörülemez ve kontrol edilmesi daha zor bir hale geliyordu. Başka birine zarar vermeden önce onu kontrol altına almanın zamanı gelmişti.

Darius geri döndüklerinde planı uygulamaya koyacak ve bir daha Simon ve kardeşleri için endişelenmelerine gerek kalmayacaktı.

Ama... Darius onun gözlerindeki bakış için endişelenmek zorundaydı. Ruhu kararır mıydı? Onun bundan daha güçlü olduğuna, ikisinden de daha güçlü olduğuna, böyle bir darbeyi kaldırabileceğine ve insanları kurtardıklarını fark edebileceğine inanmak zorundaydı.

Güverteden bir çığlık geldi ve irkildi.

Gözlerini kırptırdı ve kendine geldi. "Ne oldu?" diye seslendi usulca.

"Bilmiyorum," dedi.

"O halde güverteye çıkmalıyız," diye seslendi.

Birlikte geçitlerden geçip merdivenden güverteye çıktılar ve ateşi gördüler.

"Yüce Tanrım," diye nefes verdi.

Adamlarından biri sesinde dehşetle, "Bu bir yangın gemisi, Price," diye seslendi.

Küçük gemi çoktan üzerlerine gelmişti!

Sisin içinden, armaları ve yelkenleri alev alev yanan küçük bir yelkenli geldi.

Bunu her kim yaptıysa büyük bir öngörü ve dikkatle hareket etmişti. Çünkü gemiyi sisin içinden yaklaştırmışlar, sonra da ateşe verip kendilerine yöneltmişlerdi.

Alevler yoğun sisten yansıyarak parlıyordu; önüne çıkan her şeyi tüketmeye hazır, acımasız bir ocaktı.

Bir yangın gemisi her denizcinin kabusuydu.

Ama bunu kim yapmış olabilir? Bunu burada ve ona kim yapmış olabilir? Çünkü bu kesinlikle sivri bir saldırıydı. Kimse buna cüret edemezdi. Yine de, gemi neredeyse onunkine kadar yaklaştığında ve kıvılcımlar uçuşup armalarına düşmeye başladığında, Darius bunu kimin yaptığını tam olarak biliyordu.

Simon Drey'di. Lanet olsun, tek geçerli sonuç buydu.

Açık denizde yangın en büyük korkuydu ve gemilere çıra gibi yayılıyordu.

Kıvılcımlar rüzgârda süzüldü ve kök saldı, yayıldı, durdurulamazdı. Alevler yelkenlinin yanan armasından onunkine sıçradı ve gökyüzü başlarının üzerinde kıpkırmızı oldu.

"Gemiyi terk edin," diye seslendi. "Gemiyi terk edin!"

Hızlı olmasına rağmen tekneyi sisin içine doğru döndürmek için artık çok geçti. Alevler direklerden aşağı iniyor ve yelkenleri tüketiyordu.

Hepsi kaçmak için küçük tekneye doğru ilerledi. Adamları tekneyi denize indirdi ve mürettebatla doldurmaya başladı.

Darius Tess'i kendine doğru çekti. "Gel aşkım," diye homurdandı. "Güvenli bir yere gitmelisin."

Ona karşı sarsıldı, omuzlarını kavradı. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen gitmeye hazır olana kadar gitmeyeceğim."

"Herkes gidene kadar ben gidemem," diye açıkladı.

Yüz ifadesi katıksız bir kararlılığa dönüştü. "O zaman ben de gidemem."

"Tekneye binin," diye emretti.

"Hayır," diye homurdandı. "Senin yanından ayrılmayacağım. Birlikte çalışacağız."

Onu adamlarından birine atıp almalarını sağlamak cazip geliyordu ama kızın dişiyle tırnağıyla mücadele edeceğini biliyordu.

Bunun için ona hayranlık duyuyordu ama yine de bir an için, sırf onu güvende tutabilmek için kaçmasını diledi.

Ama o vazgeçmeyecekti; bu onun duruşundaydı. Her parçasında.

"O zaman yakınımnda kal," diye yumuşadı.

Alevler üzerlerine yağmaya başladığında bile mürettebatının teker teker küçük gemiden inmesini sağladılar. Küçük tahta parçaları, armalar ve yelkenler havada süzölmeye başladı. Kül gökyüzünü doldurdu. Dumanlar yükseliyordu.

Ve hizmetçisi gribe yakalandığı için Galley'nin bu yolculukta Mollie'yle birlikte geride kaldığı için Tanrı'ya şükretti. Köpek, Mollie hastayken onun yanından ayrılmak istememişti.

Çünkü köpek, hiç şüphesiz, alevlerden çok korkardı.

Bu saldırı onları öldürmek anlamına geliyordu. Ateş gemileri ölüm demekti ve Tanrı'ya, dışarıda saldırmak için bekleyen, güvende olduklarını düşündükleri gece her birini öldürmek için bekleyen başka bir gemi olmaması için dua etti.

Son adam da küçük tekneden denize atladığında, "Şimdi gidecek misiniz?" diye sordu.

"Elbette gideceğim," dedi. "Ama sen de gitmelisin."

"Gemiyle birlikte batmayacağım, aşkım," dedi. "Ben böyle oynamam. Her zaman başka bir gemi olacağını bilirim. Hayatım bundan çok daha değerli."

"Öyle olsa iyi olur," dedi, gözleri duygu doluydu. "Çünkü senin hayatın benim hayatım."

Bu sözler içini parçaladı. Yüce Tanrım, bunun doğru olduğunu ve onları ayakta tutacağını umuyordu.

Küçük tekneye tırmandılar ve onun asık suratlı adamlarıyla birlikte yerlerini aldılar.

Kürekler çekildi ve yangından ve batmakta olan gemiden uzaklaşmaya başladılar. Yoğun sisin içinden gemisinin inleyip çatlamasını izledi. Kısa süre sonra, yoğun bulutların arasından zar zor görebiliyordu. Alevler sevgili Direnç'ini sarmıştı.

Çok geçmeden ateş, zar zor görülebilen Kanal'da titreyen kırmızı bir lekeden ibaret kaldı. Karanlık gecede şu anda burası cehennem gibiydi. Gemi siyah kanala gömülürken, gecenin soğuk havasında sallanarak ilerlemeye devam ettiler.

İngiltere'ye geri dönmek artık saatler alacaktı.

Tüm adamlarının morali bozulmuştu. Hepsi aynı şeyi biliyordu. Bu, Darius'u devirmek isteyen biri tarafından yapılmıştı. Tek açıklaması buydu. Fransızların ya da İspanyolların bunu onlara yapacağından oldukça şüpheliydi.

Bu çok uygun bir durumdu. Bu Simon Drey olmalıydı, ateşi sevdiğini kanıtlamış bir adam.

Tess'e sıkıca sarıldı ve o da ona. Kelimelere gerek yoktu. Ne söylenebilirdi ki? Hayatta kalmışlardı. Ama henüz bitmemişti. Kıyıdaki adamlarının güvenliğine ulaşana kadar da bitmeyecekti.

Her adam sırayla kürek çekerken saatler geçti ve sis dağıldı. Havayı sadece küreklerin dalma sesi dolduruyordu. Bitmez tükenmez gibi görünüyordu ve onu öfke ve suçluluk duygularıyla baş başa bıraktı.

Drey'e karşı daha önce harekete geçmesi gerektiği için duyduğu suçluluk.

"Ahoy there," diye seslendi bir ses, şık bir yat onlara doğru yaklaşırken.

"Och, siz ne halt ediyorsunuz?" İskoç aksanı havada dolaşıyordu ve Darius bir an için umutlandı.

Darius, "Sadece keyifli bir gezinti için dışarıdayım," diye seslendi.

"Eğer böyle bir havadan hoşlanıyorsanız, size şapka çıkarırım," diye bağırdı adam. "Ama belki biraz arkadaş'a ya da... belki bir gemiye ihtiyacınız olabilir diye düşündüm."

"Vermek istediğiniz her türlü yardımı kabul edeceğiz, efendim."

Adam parmaklıkların üzerine eğilmiş, dirseklerine dayanarak, sanki bu dünyadaki en sıradan olaymış gibi, "Benim lordum," dedi. "Ben Laird Steelforth. Bu da benim gemim, Kelpie."

Bununla birlikte, aşağıya bir merdiven atıldı.

İskoç laird'in adamları kurtarmaya başladı.

Halatlar ve kancalar kullanarak, hızlı hareket ve zevk için yapıldığı belli olan sandalın güzel yatının yanına gelmesine yardımcı oldular.

Ama Darius güvertenin etrafına yerleştirilmiş döner toplar ve küçük toplar olduğunu fark etti, sanki Laird Steelforth bir saldırıya hazırlanıyor gibiydi. Bu İskoçyalı laird tuhaf bir adamdı ve onu dikkatle izlemesi gerekiyordu.

Teker teker yukarı tırmandılar.

Darius, bir kez daha onunla kalmak için ısrar eden Tess gibi sabırla bekledi.

"Sence bu kişiye güvenebilir miyiz?" diye sordu sessizce.

"Mecbur kalmadığım sürece kimseye güvenmem." Güldü. "Ben de dahil miyim?"

"Sen de dahil," dedi göz kırparak, gergin atmosferi biraz yumuşatmaya çalışarak. "Yine de sanırım sana herkese güvendiğimden daha hızlı güvendim."

Sırıttı, yardım buldukları için rahatladığı belliydi "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Bu kadar özel olduğum için gurur duyuyorum."

Sonra onu öptü, kimin izlediğini umursamadan. Bu hayat başkalarının ne düşündüğünü umursamak için çok kısaydı. Ve onun yumuşak dudaklarını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Sırayla onu öptü, kollarını ona doladı, sanki çapasıymış gibi sıkıca tutundu.

Ve gerçek şu ki, kız onun kızıydı.

Dudaklarının sıcak dokunuşunun tadını çıkarırken, ona duyduğu hızlı güvenin karşılığını alacağını, onun da kendisine güveneceğini umdu.

Islıklar ve alkışlar havayı doldurdu ve birbirlerine sırtarak öpüşmeyi kestiler.

Korkudan başka bir şey hissedebilmek garip geliyordu ama uzun zaman önce, bazen hayat zorlaştığında, bunun canlı hissetmek için en iyi zaman olduğunu öğrenmişti. Ve karısını öpmek ona kendini çok ama çok canlı hissettirmişti.

"Yukarı çık," dedi ve ihtiyacı olmadığını bilmesine rağmen onu kaldırıp merdivene doğru yönlendirdi.

Ve ona izin verdi, ondan asla ayrılmayacağını gösteren bir bakışla ona baktı. Ne bir gemi için, ne ailesi için, ne de tüm dünya için.

O anda kalbindeki kasılma acıya benziyordu ve nefesini keserek onu sardı.

Kadın merdivenden yukarı tırmanırken, adam da kendini toparlayıp onu takip etti.

Güverteye ulaştığında ve adamlarının toplanıp erzak dağıttıklarını gördüğünde, Highlander'ın yatında güvende oldukları için rahatladığını hissetti.

Laird Steelforth simsiyah parlayan karanlık gözleriyle ona baktı. Gümüşü sarı saçları ismini yansıtıyor ve şafak ışığında bir Şam bıçağı gibi parlıyordu. "Burada bir grup Sassenach bulmak ne hoş." Darius'a muzip bir bakış attı. "Siz İngiliz Donanması'na hiç benzemiyorsunuz."

"Biz İngiliz Donanması değiliz," diye onayladı Darius. "Biz tüccarız."

"Manş Denizi'ndeki tüccarlar," dedi İskoçyalı laird. "Ne kadar büyüleyici. İyi bir konyağı nasıl bulacağınızı bildiğinizi sanmıyorum. İçkim azalıyor."

Darius bir sırtışı bastırdı. İskoçyalı'nın varsayımlarını besleyecek değildi. "Bildiğim birkaç yer var," dedi, "ama şu anda vergiler oldukça yüksek."

"Och. Ne yazık," dedi İskoçyalı. "Seni nereye götüreceğimi söyle."

"Bizi Devon sahiline götür. Yaklaştıkça ben yönlendireceğim."

"Nasıl isterseniz," dedi İskoçyalı. "Her halükarda ben de oraya gidiyorum."

"Devon'a," dedi Darius, "İskoçya'ya değil mi?"

"Hayır," dedi. "Birini arıyorum."

Darius bir iniltiyle savaştı.

Steelforth'un bakışlarındaki muzip ifade kayboldu ve yüzünü asık bir mizah kapladı. "Belki de aradığım kişiyi bulmama yardım edebilirsin."

Darius adamın telaşlı bakışlarıyla karşılaştı. Soyluların kaybettikleri insanları bulmalarına yardım etmek onun hayattaki görevi gibi görünüyordu. "Bu bana zevk verir. Ne de olsa size bir borcum var."

Ve gizemli lorda yardım etmek ona zevk veriyordu çünkü insan ne zaman başka bir arkadaşına ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi.

Şafak Kanal'ın üzerine çökmüş ve gemisi dalgaların altında kalmışken, Darius kendisine arkadaş olmayı teklif edebilecek herkese ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bölüm 14

Tess genellikle yükleri paketinden çıkarmayı, arabalara aktarmayı ve satılmak üzere kayalıklara götürülmesine yardım etmeyi severdi.

Artık onu sevemezdi.

Darius'un diğer gemilerinden birkaçı Fransa'dan dönüş yolculuğunu güvenli bir şekilde tamamlamıştı. Yüklerini çoktan atmışlardı ve şafak sökmüş olmasına rağmen mürettebat denizdeki eşyaları toplamaya çalışıyordu.

Birkaç adam yol boyunca eksperi arıyordu.

Çok güzel bir geceydi.

Dürüst olmak gerekirse, çok yorucu olmuştu.

Hayatlarını kurtardıkları için minnettardı. Ateş gemisi hepsini öldürebilirdi ve kocasının da bildiğinden emin olduğu gibi, bunu yapanın Simon olması gerektiğini iliklerine kadar biliyordu.

Kendilerini bir İngiliz savaş gemisiyle karıştıran serseri bir askeri gemi olma ihtimali olduğunu düşündü ama bundan oldukça şüpheliydi. Olayların gerçeği buydu: Simon yönetimi ele almak için sabırsızlanıyordu ve bunu yapmak için Darius'u öldürecek.

Yanında Galley olduğu halde kayalıklara doğru ilerledi. Mollie onların planlanan zamanda gelmediklerini duymuş ve yatağından kalkıp köpeğini de yanına alarak sağ salim dönmelerini beklemeye başlamıştı.

Mollie onların güvende olduğunu görünce geri dönmüş, Galley ise Tess'in sıkıntısını hissederek yanında kalmıştı.

Darius şatoda Laird Steelforth ile konuşuyordu, adamı kalması için davet etmişti.

Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu için gitmişti.

Küçük koydaki limana bırakıldıklarında Laird Steelforth çok eğlenmiş, sürekli kaçakçı olduklarını ima etmişti.

Darius sadece gülümsemiş, şakalar yapmış ve bu durumu iyi idare etmişti. İnsanların dikkatini yasadışı faaliyetlerinden uzaklaştırmaya alışkındı. Ve göz önünde saklanmıştı, bu da ona yıllarca iyi hizmet etmişti.

Ama henüz kaleye geri dönemezdi. İçi burkuluyor ve dönüyordu. Buna zor dayanıyordu. Tıpkı Darius'un söylediği gibi yürümesi gerekiyordu.

Bu yüzden yürüdü, uçurumları ve tepeleri aştı, Kadırğa kolayca yanında ilerledi. Burası onun gençliğinin, çocukluğunun geçtiği yerdı. Burayı çok iyi biliyordu.

Sonunda bacakları ağrıdığında kendini aşağı attı ve nemli çimlerin üzerine oturup denize baktı.

Burası Darius'un ölümüne neden olacak mıydı?

Darius'un Simon'ın ölümcül arzularından nasıl kaçabileceğini anlayamıyordu. Hele Simon hayattaysa. Darius'un kardeşini içeri almak için kanunlardan yararlanması gerektiğini düşündüğünü, bunu doğru şekilde yapacağını, kardeşini içeri almak için Wrathborne Dükü'nü ve Lord Gabriel'i kullanacağını anlıyordu.

Gerçek şu ki, sert ve hızlı bir şekilde saldırmaları gerektiğinden korkuyordu. Kardeşinin bunu bir daha yapamayacağından emin olmaları gerekiyordu. Tanrım, ne kadar korkunçtu.

Galley alçak bir hırıltı çıkardı ve kadın kaskatı kesildi. Galley iç tarafa bakıyordu, tüm vücudu temkinliydi.

"Tess..."

Sarsıldı ve tısladığı isme omzunun üzerinden tekrar baktı.

Anthony'nin otların arasında çömeldiğini gördü ve elini yavaşça Galley'nin omzuna koydu. "Beni mi izliyordun?" diye sordu.

"Bir süredir," diye onayladı, kurt köpeğini izlerken gözleri korkuyla irileşmişti. "Simon yapmamı söyledi. Ben de bir süredir

Aşağıdaki kayalık sahilden yukarı çıktığından beri seni izliyorum. Yanındaki yabancı kim?"

"Seni ilgilendirmez," diye karşı çıktı.

"Sen benim ilişkinsin," diye b e l i r t t i Anthony. "Her zaman öyleydin."

"Artık değil," diye sertçe karşı çıktı. "Hepiniz benim aileden biri olmadığımı açıkça belirttiniz."

"Simon bunu yaptı," diye itiraz etti ağabeyi, kasketini ellerinin arasında sıkarak.

"Peki ya Drew?" diye meydan okudu. "Onun ne yaptığını gördün."

"Yaptım," dedi, sesi kırılarak. "Ve onu durdurmak istedim ama yapamadım. Korkmuştum. Bunu söylemenin saçma olduğunu biliyorum. Neredeyse yetişkin bir adamım."

Gerçek şu ki Anthony henüz on sekiz yaşında bile değildi ve hayatı boyunca ağabeylerinin gölgesinde yaşamış, hep onların dediklerini yapmıştı.

Ama şimdi buradaydı ve korkmuş görünüyordu.

"Anthony, neden buradasın?" Sessizleşti, şüphelenmişti. "Simon'ın bana bir mesajı mı var? Seni bu yüzden mi gönderdi?"

"Hayır," diye ısırdı. "Dürüst olmam gerekirse, senin ölmüş olacağını düşündü."

Düşük bir inilti çıkardı. "Gerçekten de oydu, değil mi?"

"Ateş gemisi mi?" Anthony karanlık bir şekilde teklif etti. "Evet. Onu dün gece size doğru fırlattık. Karanlıkta geldik, ona kılavuzluk ettik, alevlendirdik ve sonra suya girdik. Sonra da yüzerek uzaktaki gemilerimizden birine gittik."

"Bunu neden yaptın Anthony?" diye fısıldadı midesi çalkalanırken.

"Çünkü Simon öyle yapmamı söyledi," diyerek yumruğunu toprağa vurdu ve kasketi çimlerin üzerinde zıpladı. "Hepimize öyle yapmamızı söyledi. Peki ya Drew? Tanrı aşkına, Drew... Açıklayamıyorum bile. Sanki şiddetin tadına varmış gibi. Endişeliyim," diye itiraf etti Anthony. "Şiddeti seven, kavgayı seven, arbedeyi seven herkesi kıskırtacaklar. Bu sahil," diye acele etti, "çok

yakında kargaşa çıkacak. Eskiden, çetelerin her şeyi yönettiği günlerde nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Yutkundu. "Çok küçüktük. Ama herkesin her zaman ne kadar korktuğunu hatırlayabiliyorum" dedi.

Anthony başını salladı. "Hatırlayabiliyorum. İnsanların yaralandığını ve çocukların yalnız bırakıldığını hatırlayabiliyorum. Bizim gibi."

Gerçek şu ki, kötü bir zaman geçirmiştik.

Kıyılardaki insanlar birbirlerine ve eksperlere en korkunç şeyleri yapabiliyorlardı. Sanki bazen kana susamış gibi davranıyorlardı ve Darius'un neden her ne pahasına olursa olsun bunu durdurma ihtiyacı hissettiğini anlıyordu.

Dudaklarını yaladı. "Neden buradasın Anthony?"

"Çünkü buna dayanamıyorum," dedi açıkça, yüzü solmuştu. "Senin gibi olmak istiyorum. Bundan kaçmak istiyorum."

"Ailemizden kaçmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı.

Anthony başını salladı, kırmızımsı kahverengi saçları çilli yanaklarına dökülüyordu. "Geri dönemem," diye ısrar etti.

"Geri dönmek zorundasın," diye fısıldadı. "Eğer şimdi kaçarsan, Simon'ı terk edersen, seni öldürür."

Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Simon gece Darius ve kendisinin peşine düşerse, kendisine ihanet ettiği için genç kardeşini öldürmesini engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı.

"Geri dönemem," diye yakındı Anthony. "Simon'ın şimdi yapmak istediği şeyler-"

"Bize yardım edebilir misin?" diye araya girdi, kardeşine doğru eğildi ve ellerini çimlerin üzerinde gezdirdi. "Geri dönebilir misin? İzleyebilir misin? Dinleyebilir misin? Simon'ın Darius ve benim için planlarını bize anlatabilir misin?"

"Hayatta kaldığın için minnettarım," diye homurdandı Anthony. "Bütün gece boğulmandan, alevler içinde kalmandan korktum..."

"Meyhanedeki eksperler gibi mi?" diye sordu.

Anthony gözleri yaşla dolarken yutkundu. "Uyuyamıyorum, Tess. Yaptığımız şeyden sonra uyuyamıyorum. Evet, yaptığımız yanlıştı."

Will öldü ama bunu asla yapmamalıydık," diye mırıldandı. "Asla yapmamalıydık..."

Ellerini kaldırdı ve kafasına vurmaya başladı.

Galley, Anthony'nin üzücü davranışı karşısında inledi.

"Anthony," diye seslendi. Koşarak kardeşinin yanına gitti ve kollarını ona doladı. "Tanrı'ya şükür Simon'ın istediklerini reddediyorsun. Yaptığın şeyi geride bırakabilirsin. Artık çok geç değil. Bundan geri dönebilirsin. Darius'un seni hoş karşılayacağını biliyorum. Yapabilirse sana yardım edecektir. Ama şu anda Simon'ın ne yaptığını öğrenmeliyiz. Ve eğer göz göre göre çekip gidersen, gitmediğin sürece ondan nasıl korunabileceğini bilmiyorum."

"Amerika," dedi Anthony. "Amerika'ya gitmek istiyorum. Bana yardım eder misiniz?"

"Elbette sana yardım edeceğim," diye yatıştırarak sırtını okşadı. "Üzerimde para olsaydı sana hemen şimdi verirdim."

"Ama ben de sana yardım etmeliyim," diye fısıldadı, "yaptığım şeyden sonra."

"Oh, Anthony," dedi. "Eğer kaçabilirsen, sanırım kaçmalısın. Ama bize yardım edebilirsen çok minnettar olacağım."

Anthony yutkundu. Kadının ellerini avuçlarının içine aldı ve dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerini öptü ve ona sıkıca sarıldı. "Kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum," diye ürperdi.

"Yapmalısın," diye ısrar etti, birlikte oynadığı, hâlâ orada olduğu belli olan ama şimdi ağabeyleri tarafından gölgelenen çocuk için kalbi kırılmıştı. "Simon'a nasıl hayır diyeceğini gerçekten bilmiyordun."

"Sen yaptın," diye homurdandı, açıkça kendinden iğrenmişti. "Ben her zaman biraz tuhaf olmuşumdur," dedi.

Anthony buna kuru bir sesle de olsa güldü. "Öyleydin," diye kabul etti, bunu bir iltifat olarak algılamıştı, "ama keşke ben de senin gibi tuhaf olsaydım."

"Olabilirsin," diye güvence verdi. "Bütün bunları şimdi durdur. Şimdi değiş. Yapabilirsin. Dünyayı kendinin yap ve buna izin verme."

Simon rotanı belirler. Sana rehberlik edecek kendi yıldızını bul Anthony."

Onu kendine çekti ve yüzünü boynuna gömdü. "Yapacağım. Yapacağım," diye fısıldadı omzuna doğru. "Ve kendim için, sadece senin için değil. Simon'a geri döneceğim ve bir sonraki adımda ne yapmak istediğini göreceğim."

Anthony titreyen bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Haber bekle. Söz veriyorum sana ulaştıracağım."

"Emin misin-"

"Huzur bulmamın tek yolu bu," diye araya girdi.

"Dikkatli olun. Güvende ol," diye yalvardı. "Ve eğer onun şüpheli olduğunu düşünüyorsan, dur ve git. Bize gel, senin için para bulacağım ve sen de kaçacaksın."

Onun ellerini sıktı. "Sen de dikkatli ol," diye fısıldadı. "Simon, Darius ölene kadar durmayacak ve senin bu işe bulaşmış olman onun umurunda değil."

Anthony kararlı bir şekilde ellerini bıraktı, döndü ve tepelere doğru koşmaya başladı. Kardeşinin gidişini izledi ve az önce çok korkunç bir hata yapıp yapmadığını merak etti.

Galley onun yanına oturdu, onu dürttü, yüzünü yaladı.

Köpeğin sırtını okşayarak onun ve kendisinin korkularını hafifletmeye çalıştı.

Belki de Anthony'yi hemen şimdi yanına getirmeli, eline altın tutuşturmalı ve ona kaçmasını söylemeliydi. Ama Darius'u seviyordu ve onu riske atmaya dayanamazdı. Anthony'nin verebileceği her yardımı kabul edecekti.

Ve gerçek şu ki, dün gece yanan meyhaneyi telafi etmek için bunu yapmaya gönüllü olmuştu ve bunun da önemli olduğunu biliyordu.

Yeniden onur ve gurur duyabilmesi için ruhunun iyileşmesi önemliydi.

Ama yine de o korku, o her zaman tehditkâr olan korku içine işledi ve Anthony'yi ölüme mahkûm ettiğinden endişelendi.

Bölüm 15

Darius'un kalesi yıllar boyunca papazlardan kaçakçılara, yargıçlara, taverna sahiplerinden düklere kadar pek çok kişiyi ağırlamıştı. Ancak bu gün çok sıra dışı bir gündü çünkü evinde aynı anda bu kadar çok unvanlı insan olmamıştı.

Wrathborne Dükü, Lord Gabriel ve şimdi de Laird Steelforth.

Beyefendiler birbirlerine bakıyor, birbirlerini ölçüp biçiyorlardı; bu, aristokraside olduğunu pek fark etmediği bir şeydi ama belli ki vardı. Erkeklerin birbirlerini yumruklarla ya da sert sözlerle ayırdığı bu bölgelerde buna alışkındı.

Görünüşe göre, en yüksek sınıftan erkeklerin de odadaki en güçlü kişinin kim olduğunu bilmeye ihtiyaçları vardı.

Teknik olarak, elbette, Wrathborne'du. Ama odadaki kişiliklerin hepsi büyüktü.

Bir de Steelforth'un İskoç olduğu gerçeği vardı. Havada kesinlikle elle tutulur bir şeyler vardı. Bu beyefendilerin konyaklarını dikkatle yudumladıkları ve bilardo oynadıkları doğrudu. Ama o her an bir boks ya da düello meydan okuması bekliyordu.

İnsanları yanında oldukları zaman diken üstünde tutmayı sevmesine rağmen, antrenman yapmak için bir boks odası kurmaktan kaçınmıştı. Kendisinin ve diğerlerinin rekabetçi doğası göz önüne alındığında, boks genellikle kanlı burunlara ve çürük egolara yol açıyordu. Bazı erkekler bunu kaldırabilirdi ama herkes değil.

Bilardo, erkeklerin birbirlerinin önünde gösteriş yapmalarının en güvenli yoluydu.

Ve böylece her biri elinde bir sopa tutarak topların yeşil keçe üzerinde sekmesini izledi.

Steelforth hepsine fesat fesat bakıyordu. "Yani bir dük, bir lord ve bir kaçakçı bir odaya giriyor," diye başladı o zengin çapağıyla.

Darius ona tuhaf bir bakış attı, tebeşiri aldı ve ıstakasının ucuna sürdü. "Ne ilginç bir hikâye başlangıcı. Kurgu, değil mi?"

Steelforth başını geriye attı ve yüksek sesle güldü. "Kesinlikle, dostum. Harika bir kurgu eseri. Şimdi, geminizi kaybetmenize neden olacak ne oldu orada?"

"Ateş gemisi," dedi dürüstçe.

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Söylentiler tüm ilçeye yayılacaktı ve bu gerçektir.

"Lanet olsun," dedi Wrathborne Dükü.

"Drey," dedi Gabriel kırmızı kaşlarını tiksintiyle kaldırarak.

Bir kez daha, saklamaya gerek yoktu. Söylentiler her yerde olacaktı. Ve Steelforth her şeyi anlayabilecek türden bir adama benziyordu. Laird'in hizmetkârlarının şu anda alt kattaki adamlarıyla sohbet ettiğine şüphe yoktu.

Halkı dilini tutmayı biliyordu ama gerçek şu ki kaçakçılık Devon'da açık bir sırdı ve o da kimsenin bağlantısını doğrudan kanıtlamayacağından emin olmayı bir sanat haline getirmişti. Bu konuda konuşmak gayet iyiydi. Elllerinde doğrudan kanıt olmadığı sürece.

Bu yüzden Steelforth'un yangın gemisinden haberdar olması onu fazla endişelendirmiyordu.

"Drey kim o zaman?" Steelforth dudaklarını büzerek sordu. "Kayınbiraderim."

Steelforth boğuldu. "Kayınbiraderiniz Kanal'da geminizi ateşe mi verdi?"

Darius boğazını temizledi. "Evet, bu zor bir durum."

Steelforth, "Ben de ailemin zorlu olduğunu sanırdım," dedi.

"Bütün aileler zorlu değil midir?" diye sordu Wrathborne Dükü.

"Baban tam bir baş belasıydı," diye kabul etti Darius. "Ama sen ve Gabriel, işinizi görürsünüz, değil mi?"

Gabriel bir kahkaha attı. "Belki, ama uzun bir süre birbirimizle konuşmadık bile ve ben onun korkunç bir canavar olduğunu düşündüm."

"Korkunç bir canavardım," diye kabul etti Wrathborne.

Steelforth bakışlarını iki kardeş arasında bir ileri bir geri salladı. "Vay, vay, orada ne hikâyeler olmalı."

Gabriel kaşlarını salladı. "Belki bir ara sana anlatırız ama uzun ve meşakkatli bir hikâye. Sadece Darius'un bize çok yardımcı olduğunu bilin."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Steelforth, "çünkü o bana da yardım edecek."

"Öyle mi?" Wrathborne bیلardo masasına yaklaşp beyaz toplardan birine nişan alarak ve vurarak sordu. Top doğrudan cebe girdi.

Gabriel gözlerini kıstı. "En büyüğümüzün lanet şansı."

"Ha," dedi Wrathborne Dükü. "Herkes en genç olanın daha şanslı olduğunu bilir."

"Sen de öyle derdin," dedi Gabriel. Bastonunu bir kenara bırakp kendi pozisyonunu aldı, kırmızı toplardan birine baktı, sonra dikkatlice ama sertçe vurdu.

Darius adamlar arasında yaşanan arbedeyi izlemekten keyif alıyordu ama yine de kendisine yardım etmeleri için hepsini bir araya getirmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu.

"Şimdi," diye başladı, "bir beyefendiyle ilgilenmem gerekiyor."

"Drey," dedi Steelforth.

"Evet," dedi Darius göz kırpmadan önce, çünkü konuşmanın çok karanlık bir hal almasını istemiyordu. "Ama onu öldüremem."

"Neden olmasın?" Steelforth istakasının ucunu yere dayayarak sordu. "İskoçların büyük geleneğine göre, neden onu paketleyip bir göle atmıyoruz? Daha başka

Yapabileceğin şeyler. Sopa, kılıç, bıçak, zehir, kuyuya atmak, boğmak. Taşlar hemen işe yarar."

Wrathborne Dükü dehşete kapılmış olsa da etkilenmiş bir ifadeyle, "Yüce Tanrım, dostum, sen tam bir ölüm İncilisin," diye mırıldandı.

Steelforth, "İskoçlar çok yaratıcıdır," dedi. "Uygunsuz insanları öldürmek için yaratıcı yollar bulma konusunda İngilizlerin yardımına ihtiyacımız yok."

Darius kahkahaya boğuldu. "Benim tarafımda olduğunu bilmek güzel."

Steelforth sırttı. "Benim için bir zevk. İlginç bir tipsiniz. Ve ben ilginç tipleri severim. O ikisi hakkında hâlâ şüphelerim var," diye ekledi kardeşleri işaret ederek. "İngiliz derebeyleri falan."

Wrathborne, "Bak şimdi," diye araya girdi. "İskoç aristokratlarının çoğu İngiliz derebeyleriyle iş yapmaktan mutluluk duyuyor."

"Bu doğru," dedi Steelforth. "Bu benim hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

Gabriel homurdandı. "Küçük bir oğul olarak, bakış açınızı anlıyorum."

"Öyle mi?" Steelforth söyledi.

"Evet." Gabriel homurdandı. "Bu pezevenklerin güçleriyle yaptıkları şey çok sinir bozucu. Ama kardeşim o kadar da kötü değil. İnsanlara gerçekten yardım etmeye çalışır."

"Öyle mi?" Steelforth'un kaşları ilgiyle kalktı. "Belki de tüm İskoçları İskoçya'dan sürmeye çalışanlarla konuşabilir."

Wrathborne içini çekti. "Evet. Bu karanlık bir iş."

"Karanlık bir iş. Bunu söylemenin bir yolu da bu," dedi Steelforth. "Ama sanırım İngilizler İngiliz olacak. Gittikleri her yerde İngiliz olmak gibi bir alışkanlıkları var."

Darius, "Şu anda İngiltere'desiniz," diye işaret etti.

"Öyleyim, değil mi?" dedi Steelforth neşeyle. "Gerçeği söylemem ne büyük kabalık."

Gabriel öksürerek güldü. "Gerçek her zaman uygunsuzdur."

"Şu anda değil," dedi Steelforth. "Yani bu Drey denen kişi senin gibi olmak istiyor. Öyle mi?"

Darius gözlerini kırıştırdı. "Anlayamadım?"

"Geminizi ateşe verdiyse, sizi öldürmeyi umduğu oldukça açık görünüyor. Ama neden kız kardeşini öldürsün ki? Bu biraz garip."

Wrathborne, "Bu biraz yetersiz bir ifade," dedi.

Darius durdu, sonra sordu: "Bir şeyi elde etmek için yaptığı her şeyi haklı çıkarabilecek kadar çok isteyen birini tanıdın mı hiç?"

Steelforth ciddileşti. "Aslında, evet, var, dostum. Tehlikeli serseriler."

"Çok tehlikeli," diye onayladı Darius.

Steelforth omuz silkerek, "Öyleyse öldürün onu," dedi. "Eminim nerede olduğunu biliyordur."

"Ah, biliyorum. Nerede olduğunu biliyorum," dedi Darius, Steelforth'un kana susamışlığı karşısında biraz şaşırmıştı ama bunun daha ziyade adaletsiz bir dünyada adalete duyulan ihtiyaçtan kaynaklandığını hissediyordu. "Bu akşam yemeğe geliyor. Onu üçünüzle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Wrathborne bir protesto sesi çıkardı. "Ciddi olamazsınız. Simon Drey ile yemeğe oturmamı mı istiyorsun?"

"İstiyorum," diye homurdandı Darius. "Simon'ın aslında içinde bulunduğu durumu anlamasını istiyorum. Ve başarısız cinayet girişiminden sonra beni gördüğünü görmek istiyorum. Muhteşem olacak."

Darius genellikle başkalarının hayal kırıklıklarından zevk almazdı ama bu gece alacaktı.

"Akşam yemeğinde seni öldürmeye çalışabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Steelforth. "Ne de olsa etrafta bir sürü bıçak ve çatal olacak, sanırım."

Darius güldü. "Evet, beni öldürmek için pek çok fırsatı olacak ama bunu herkesin gözü önünde yapacağını sanmıyorum. Görüyorsunuz, öldürdüğü adamları tanık olmadan öldürdü. Bu yüzden şu anda onu kolayca yakalayamam."

"Och," dedi Steelforth. "Yani onu etrafta bir sürü tanık varken yakalamanız gerekiyor. Hmm, ne yapacaksınız?"

Gabriel'in gözleri beklentiyle parlıyordu. "Oh, eminim Darius'un aklında bir şey vardır. Ve eğer o yapmazsa, ben Kesinlikle öyle."

"Öyle mi?" Darius bilardo masasının etrafında dönüp başka bir atış ararken sordu.

"Düşündüğüm bazı şeyler var ama İskoç dostumuzu buraya dahil etmememiz gerektiğini düşünüyorum. O her şeyi bilmiyor. Bilmesi de gerekmiyor."

Steelforth gözlerini devirdi. "Yine İngilizler İskoçları masadan dışlıyor."

Darius, "Sen de lanet olası masadasın, dostum," diye işaret etti. Steelforth hemen, "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık verdi.

"Şimdi seni kurtardım, Darius Price. Bu bana bazı haklar vermiyor mu? Bana biraz olsun güvenmiyor musun?"

"Hayır," dedi Darius. "Ben aptal değilim."

"Seni bu yüzden daha çok seviyorum," dedi Steelforth, istakasını kaldırıp atışını hazırlarken masanın üzerindeki topları inceleyerek. "Ama gel. Size yardımcı olabileceğimin farkındasınızdır."

"Bana yardımcı olabileceğinin farkındayım-"

Steelforth atışını yapıp topunu mükemmel bir şekilde batırarak, "Price," dedi. "Eksperin seni alıp sallanırken görmesini istemiyorum."

Wrathborne gözlerini kısarak bir adım öne çıktı. "Sözlerine dikkat et, İskoçyalı."

Steelforth gözlerini kıstı. "Och, ne dediğimi çok iyi biliyorum, seni İngiliz-"

Gabriel elini kaldırdı. "İyi bir yumruklaşmaya hayran olsam da, Darius'un bilardo salonunda başka bir iç savaşın başlamasına gerek görmüyorum. Beyler, bir nefes alalım."

İlk geri adım atan Steelforth oldu ve neşeli bir kahkaha attı. "Ah, ama savaş çok eğlenceli," dedi.

Wrathborne dişlerini sıktı. "Bunu ancak bir deli söyler."

Steelforth başıyla onayladı. "Eğer ayakkabı uyuyorsa, eski dostum," diye alay etti. "İngilizler gerçekten de deli olmalı. Bundan zevk alıyor gibi görünüyorlar."

Gabriel iç çekti. "Yine klişelere düşmek zorunda mıyız?"

"Klişeler gerçektir," dedi Darius yumuşak bir sesle. "İşte bu yüzden klişe olurlar."

"Sen de mi, Darius?" Gabriel elini kalbine götürerek konuştu.

"Aristokratların köylülere nasıl davrandığını bilirsin," dedi Darius, köylü kelimesini bilerek kullanarak. "Siz ikinizin her zaman bu tür şeyleri durdurmaya çalışmanızın nedeni bu."

Gabriel ve Wrathborne bakıştılar.

"Bunu inkar edemeyiz. Bu doğru. Ama söyleyeceklerimi duymak istiyorsanız," dedi Gabriel sıkı sıkıya, istakasını İskoç'a doğrultarak, "bu adamı odada görmek isteyip istemediğinizi ve neler döndüğünü ona anlatmaya gerçekten istekli olup olmadığınızı iyice tartsanız iyi edersiniz."

Darius İskoçyalı'yı inceledi. Gözlerinde tehlikeli bir şeyler vardı ama bu onu şüphelendirecek türden bir tehlike değildi. Darius'un sezgileri ve içgüdüleri pek çok kararında belirleyici olmuştu.

"O güvende," dedi sonunda.

"Güvenli mi?" Steelforth alay etti. "Ben öyle biri değilim."

Darius bunun doğru olduğundan kesinlikle emindi ve elbette bu yüzden onu kendi tarafında istiyordu. Çünkü Steelforth, Darius gibi adamlar için tehlikeli değildi. Hayır, o tehlikenin en iyi türüydü.

Darius, Steelforth'un kendisine asla ihanet etmeyeceğini iliklerine kadar biliyordu. Steelforth otoriteden nefret ederdi. Kanunlardan nefret ederdi. İngiliz askerlerinden açıkça nefret ederdi.

Darius nedenini anlamıştı. Otorite, yasalar ve İngiliz askerleri Steelforth'un topraklarını yok etmiş, halkını yok etmiş ve birçok yönden muhtemelen ailesini de yok etmişti.

Steelforth, Darius'un asıldığını görebilecek olanların tarafını tutacak değildi.

Steelforth birinin tarafını tutacak olsa, bu bir kaçakçının tarafı olurdu.

Bölüm 16

Tess yarı kaçmak yarı da rahatsızlığıyla yüzleşmek isteyerek kapı aralığında durdu.

Bayanlar.

Kadınlarla ne yapıldı?

Bunu öğrenmenin gerçekten tek bir yolu vardı ve bu yüzden kendini salona girmeye zorladı. Manş Denizi üzerinden Fransa'ya gidip gelmişti. Kaçakçılık yapmış ve kardeşleriyle anlaşmıştı. Darius Price ile evliydi.

Elbette bir misafir odasında iki kadınla başa çıkabilirdi ama kadınlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir eğitimi yoktu. Bu yüzden, kendini karşılıklı sandalyelerde oturan ve kahkahalar atan iki kadının karşısına geçerken bulduğunda yutkundu.

"İyi akşamlar," diye seslendi iki bayana.

Biri siyah saçlı, diğeri sarışındı. İkisi de sade ama iyi giyimliydi ve yüzlerini ona dönerek gülümsediler.

"Nasılsınız?" dedi elf yüzlü sarışın kadın. "Ben Wrathborne Düşesi'yim."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi siyah saçlı olan neşeli bir gülümsemeyle. "Ben de Leydi Heather Morrowby."

Yutkundu. Unvanlar. Bir düşes! Gerçek bir leydi! Bu oldukça önemli bir şeydi ama Mollie'nin de dediği gibi, kendisi olacak ve kendini koruyacaktı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Ben Tess Price," dedi kararlı bir şekilde ama hoş bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifadeyle.

Düşes başını yana eğdi, bu da gür sarı buklelerinin boğazını kızdırmasına neden oldu.

"Elbette öylesiniz," dedi sevinçle. "Darius'un karısıyla tanışmak benim için bir onur. Kendisi benim de

evlilik, bilirsin."

"Öyle miydi?" diye sordu, Darius'un bir tür evlilik kolaylaştırıcısı olduğunu düşününce şok olmuştu.

"Evet," dedi düşes kararlılıkla. "O olmasaydı, kocam birlikte olabilmemiz için yapması gereken şeyi yapmaya cesaret edebilir miydi bilmiyorum."

Tess sırtıttı. "Darius insanlara bir şeyler yaptıрма konusunda iyidir."

Wrathborne Düşesi gözlerinin ıslıl ıslıl parlamasına neden olan bir kahkaha attı. "Evet, öyle! Ve Tanrı'ya şükürler olsun. Sanırım bu tek kelimeyle muhteşem olacak."

"Biraz çay içebilir miyiz?" Leydi Heather sordu.

Tess kızardı. Aman Tanrım! Yapması gereken ilk şey buydu. "Ne kadar da ihmalkârım," diye atıldı ve sonra ateşin yanına gidip zili çekti.

"Mollie'nin hemen göndereceğinden kuşku yok," diye güvence verdi. "O bu tür konularda çok iyidir. Benim öyle olmadığımı bilir."

Wrathborne Dükü'nün karısı, "Çay sipariş etme konusunda iyi değil misiniz?" diye sordu.

Sanki bir işaretmiş gibi kapılar açıldı ve Matthew, kıvrıkcık saçları çilli yüzünde dalgalanarak hızla çay getirdi. Tess hâlâ zilin yanında durduğu için büyük tepsiyi düşesin önüne koydu.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki Tess haklı çıkmıştı. Mollie çaya ihtiyaç duyacağını tahmin etmişti ve buna çok minnettardı.

Matthew çıkarken, Tess düşese zoraki de olsa bir gülümseme verdi. "Dürüst olmam gerekirse, eğlence konusunda pek tecrübem yok."

"Oh iyi!" diye açıkladı düşes. "Gördüğünüz gibi ben de tamamen aynıyım. O zaman önüme koyduklarına göre ben döneceğim. Bu sizin onayınızı alır mı?"

Tess neredeyse rahatlamaktan bayılacaktı. En iyi porselenleri dökmek zorunda kalma fikri oldukça iticiydi. Ve

Düşes'in bunu oldukça basit bir şekilde yapmasını izledi.

Düşes küçük gümüş süzgeci kullandı ve üç fincan doldurdu, yanakları heyecandan pembeleşmişti. "Biliyorsun, ben buralardan geliyorum."

"Ne?" Tess'in nefesi kesildi. "Öyle mi?"

Düşes, Leydi Heather'a bir fincan siyah çay uzatırken başını salladı. "Evet, kardeşim Jasper Smith. Sanırım onunla tanıştınız."

Tess'in gözleri yuvarlaklaştı. "Bu sen misin?"

"Kesinlikle!" Düşes, Tess'in önüne bir fincan tabağı ve fincan koyarken cevap verdi. "Benim."

"Ya ben?" diye sordu Leydi Heather memnun bir yudum almadan önce. "Ben Gabriel'in hizmetçisiydim."

"Tanrım," diye nefes aldı Tess, kendisine doğru gelen zengin Darjeeling kokusunun tadını çıkararak. "Birdenbire kendimi o kadar da yabancı hissetmemeye başladım."

"Yersiz yurtsuz değilsiniz," diye onayladı Leydi Heather. "Ve bana Heather demelisin."

Düşes kendi özenle boyanmış fincanını eline almadan önce ellerini birbirine vurdu. "Ve bana Hazel demeni istiyorum."

Tess her ikisine de sırtarak baktı, araya giren bu durum karşısında şaşırmişti. "Bunu yapmaktan mutluluk duyacağım. Bana Tess demelisiniz. Hiç de beklediğim gibi değil."

Hazel katıla katıla güldü. "Bizi eğlendirmek ve sandalyelerinin kenarında oturup size tepeden bakan hanımlarla uğraşmak zorunda kalmayı mı bekliyordunuz?" Hazel homurdandı. "Çünkü düşes olduğumda ben de bunu bekliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bununla uğraşmak zorundayım. Ama kendimi kötü hissetmemem için etrafımda oldukça iyi bir grup var. İnsanlar için gösteri yapmakla ilgilenmiyorum. İnsanlara yardım etmekle ilgileniyorum ve bu da işimi kolaylaştırıyor."

Tess kadına yeni gözlerle baktı. Artık mükemmel kıvrılmış saçları ve gül rengi elbisesi olan bir kadın görmüyordu. Onun yerine, dünyaya sınırsızca bakan bir kız kardeş görüyordu.

"Anlıyorum," dedi Tess.

Gerçek şu ki, insanlara yardım etmeyi o da seviyordu ama en büyük aşkı denizdi. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Hazel'in insanlara yardım etmek için duyduğu açık tutku göz önüne alındığında, bundan sonra ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi.

Heather başını eğdi ve büyük bir içtenlikle "Neyden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Gemiler," diye ağzından kaçırdı, fincanı tabağında hafifçe tıkırdıyordu. "Ve Kanal."

"Bu harika," diye heyecanla ekledi Heather. "Her birimizin bizi eşsiz kılan ve tatmin olmamızı sağlayan kendimize ait bir şeyimiz olmalı."

Tess alt dudağını ısırarak, "Ben insanlara sizin kadar yardım edebiliyor muyum bilmiyorum. Sanki ikiniz de-"

"Ne olduğumuzun bir önemi yok," diye araya girdi Hazel, fincanı havada. "Onun da dediği gibi, önemsedığımız şey bu ve eminim ki işinizde pek çok insana yardım ediyorsunuz."

Tess uzun bir nefes aldıktan sonra, "Pek az eğlencenin olduğu bir dünyada pek çok insanın biraz olsun zevk almasına yardımcı oluyorum," dedi.

"Ve bu çok önemli," dedi Hazel kararlı bir şekilde, fincanını selamlamak için kullanarak. "Bu hayatı zevksiz hayal edin."

Heather inledi, sonra güçlendirici bir içki aldı. "Zevk almadan geçirdiğim çok zaman oldu ve gerçek şu ki, en karanlık zamanlarda bizi ayakta tutan küçük şeylerdir. Sence de öyle değil mi, Tess?"

Tess uzun bir süre sessiz kaldı, çayının koyu rengini inceledikten sonra cevap verdi: "Evet, sanırım haklısın. Karanlıkta ve zorlukta küçük jestler hayatta kalmayı mümkün kılar."

Buraya geldiği gece Mollie'yi düşündü ve şöyle devam etti: "Omuza konan bir el, bir fincan çay, anlayış, güzel bir söz."

"Bunlar büyük hazineler. Öyle değil mi?" Hazel sözlerini bitirdi. "Peki ya bir fincan zengin çay, konyak ya da güzel, hoş kıyafetler?"

Tess hâlâ kararsız hissederek fısıldadı.

"Karanlık bir gökyüzünde parlak yıldızlar," diye bitirdi Hazel, sanki bu konuda hiçbir soru sorulamamış gibi.

Heather, "Bizim gibi olan bir arkadaş daha edindiğimiz için mutluyuz çünkü açıkçası güçlü erkeklerle evlenen ve iktidardan gelmeyen çok fazla kadın yok," diye ekledi. "Eğer beni anlıyorsanız."

"Oh, biliyorum," diye atıldı Tess. "Sınıfta Darius'tan çok da aşağı değilim. O da toprağın tuzundan geliyor ama yine de buralarda bir tanrı gibi görünüyor."

"Bir dükle evli olduğunu düşünsene," diye inledi Hazel. "Ve dediğin gibi ben dünyanın tuzundanım." Bir an için kaşlarını çatı, sonra muzaffer bir gülümseme takındı. "Oldukça zor oldu ama her birimiz kendi yolumuzu bulduk, değil mi?"

Tess buna güldü ve karşılığında gülümsedi.

Bunun zor, imkânsız olacağını ve kendisini aşağılık hisseceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Aslına bakarsanız, kendini hemen bu hanımlarla bir hissetti.

Yürek ısıtıcıydı. Arkadaşlar. Arkadaş ediniyordu.

Ayak sesleri kapının diğer tarafında gümbürdedi ve Darius'un misafirlerini kontrol etmeye geldiğini düşündü. Ama sonra bunların Darius'un kedi yürüyüşüne benzemeyen kaba adımlar olduğunu fark etti.

"Tess," diye homurdandı

bir ses. Kadın üşüdü.

O sert ses. Kardeşinin sesiydi.

Çay fincanını zarafetsizce şöminenin üzerine bıraktı ve yeni arkadaşlarına özür dileyen bir bakış attı. "Bir dakika," dedi.

Hızla odadan çıktı çünkü Heather ve Hazel'ı Simon'a göstermek istemiyordu. Neyse ki çok uzağa gitmesine gerek kalmamıştı çünkü kardeşiyle yalnız kalmak istemiyordu.

Loş salona adımını attı. Simon ince yünlü, yeşil bir palto giymişti. Saçları arkaya doğru taranmıştı.

Yüzü. Pantolon ve çizmeleriyle duruyordu ve garip bir bakışla ona bakıyordu.

"Seni böyle sağlıklı görmek çok güzel," dedi. "Öyle mi?" diye ısırdı.

"Gerçekten de genç kız," diye karşılık verdi dişlerini göstererek. "Ben de kocanızı görmek için sabırsızlanıyorum. İyi olması ne kadar rahatlatıcı."

"Evet. Çok iyi," diye homurdandı.

Simon başını yana eğdi ve alaycı bir sempatiyle, "Dün gece ucuz atlattığını duydum," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, kardeşinden öğrenerek. Simon derin bir nefes alarak başını hayıfla salladı.

"Kaçakçılık yaparken dikkatli olmak gerekir. Belki de bundan vazgeçmeyi düşünmelisin. Güvenli bir hayat sür, Tess. Ne de olsa günün birinde anne olabilirsin ve insan başına bir şey gelebileceğini düşünmekten nefret eder... Ya da çocuklarının."

Yanağının içini ısırdı, Simon'ın yemine karşılık vermeyi reddetti. "Kocam ve arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorsun."

"Wrathborne Dükü ve Lord Gabriel Morrowby ve Laird Steelforth," diye homurdandı. "Ne güzel tüyler. Ve sen de bu durumu çözmemeye yardım edeceksin. Değil mi, Tess?"

Bir adım geri çekildi. "Sen delisin."

Gözleri kısıldı ve parmakları ısırarak kızın dirseğini yakaladı. "Belki de. Ama deli ya da değil, bana yardım edeceksin yoksa kocan dün gece olduğu kadar şanslı olmayacak."

Gözlerini kardeşine dikti, çaresizce uzaklaşmak istiyordu ama onu kendine çekmek istiyordu. Bu yüzden geri çekilmedi. "Bu işte parmağın olduğunu kabul ediyor musun?"

Kaşları çatıldı ve dudaklarını büzdü. "Böyle bir trajediye karıştım mı? Asla. Olsam bile buna tanıklık edecek kimse yok."

Kardeşleri Anthony'nin gerçekten de onun yaptıklarını görmüş olduğu gerçeğini yutkundu. "Şey, " diye cüret etti, onu yönlendirmek zorunda olduğunu biliyordu, "tabii ki

yeni, daha güvenli bir hayat düşün. Ne de olsa yeni şeyleri sevdiğimi fark ediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye homurdandı.

"Darius'u emekliliğin onun için de iyi bir seçenek olduğuna ikna etmelisin."

"Yapmayacağını biliyorsun," diye yakındı, paniğin içinde çalkalandığını hissederek. "Bu onun tek hayatı. İsteddiği şey bu."

Simon'ın dudağı kıvrıldı. "Ah kardeşim, bence o seni daha çok istiyor."

Sana nasıl taptığına dair fısıltılar duydum." Bunu bir iltifat gibi söylemedi.

Bunu sanki Darius'u en zayıf adam yapıyormuş gibi söyledi.

Kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Sanırım içeri girip kocanızın arkadaşlarıyla tanışacağım ve onların cesaretini test edeceğim."

"Evet, yapmalısın," diye tısladı, öfkesi kaynıyordu. "Ve o zaman tam olarak kimin sorumlu olduğunu bileceğiz."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu ve kolunu çekiştirerek büktü. "Ağzından çıkana dikkat et, Tess."

Acıya rağmen boynunu büktü ve ona ters ters baktı. "Seninleyken ağzımı kollamaktan bıktım. Artık buna gerek yok. Ben senin değilim. Sana ait değilim. Sana sadık olmak zorunda değilim."

Kadının kolunu bir derece daha geriye çekti, sanki soluğunu kesmek ister gibiydi, sonra eğildi ve "Cesaretin varsa o yolu seç. Ama bunun sonuçları var."

"Her seçimin sonuçları vardır," diye tükürdü. "Sanırım sen de bunu öğreneceksin."

Yüzü sertleşti ve onu iterek koridorda ilerlemeye başladı. Onun gidişini izledi.

"Vay canına," dedi Heather misafir odasının kapısından.

"Ne tatsız bir adam."

"Kardeşin mi?" Hazel, Heather'ın yanına geçerken sordu.

Korku ve utanç gözyaşları gözlerini yaktı. "Evet, kardeşim."

"Seni korkutmasına izin vermemelisin," dedi Hazel, zalimliği bildiğini gösteren bir sertlikle. "Hayat bir sürü

Böyle adamlar. Benim ilk kocam da onlardan biriydi."

"Böyle bir aileye sahip olduğum için beni küçümsemiyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi Heather, aralarındaki mesafeyi kapatarak ve onu hızla kucaklayarak. "Kimden doğduğumuzu kontrol edemeyiz."

Gözyaşlarını silen Tess geri çekildi. Bu nezaket neredeyse çok fazlaydı.

Hazel yanlarına gitti ve onun elini tutarak, "Kendini bu bataklıktan kurtardığın çok açık. Muhtemelen arzu ettiğinizden daha fazlasına kulak misafiri olduk. Ama Darius'a yardım edeceğini söyleyebilirim. Onu ve kendini koruyacaksın."

Heather, Tess ile bakışlarını kilitledi ve "Bizim gibi olmadığını, insanlara bizim gibi yardım etmek istemediğini söyledi. Ama bu bir yalan, Tess."

Heather Tess'in diğer elini tuttu. "Cesaretine bir bak. Başkalarını koruyorsun çünkü kardeşinin kimseye zarar veremeyeceğinden emin oluyorsun. Bu doğru değil mi?"

Başını salladı. "İkiniz de nasıl bu kadar anlayışlısınız?"

"Deneyim," dedi Hazel. "Bence Darius'a onu desteklediğini söylemenin zamanı geldi."

"Onu destekliyorum," diye karşılık verdi, bu yorum karşısında afallamıştı.

"Güzel," diye onayladı Heather. "O zaman ona izin ver." "İzin mi?" Tess yineledi.

Hazel ona sert bir bakış attı, çünkü Devon'daki aileler arasında ne tür kan davaları ve tehlikeler yaşandığını bildiği açıktı. "O adam senin kardeşin. Simon'ı durdurursa Darius'un ondan sonsuza dek nefret edeceğinden korktuğuna şüphe yok."

Tess çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu. Ve kaybedecek başka bir anı yoktu.

Bölüm 17

"Daha fazlasını istiyorum."

Darius Simon'ın açıklamasına şaşırmamıştı. Simon her zaman daha fazlasını isteyen bir adamdı. Asla tatmin olmazdı. Hiçbir şey kalmayana kadar yiyip bitirirdi.

Darius'un çalışma odasında durdular. Steelforth, dük ve Lord Gabriel hâlâ bilardo odasındaydılar. Simon yalnız konuşmak istemişti. Unvanlı adamlardan hoşlanmıyordu ve açıkçası Darius bunun nedenini anlıyordu.

Simon onların kendisinden daha güçlü olduğunu biliyordu ve onların yanında nasıl davranacağını bilmiyordu, bu da kendisini küçük hissetmesine neden oluyordu. Burada, Darius'un yanındayken kendini güçlü ve mücadeleci hissedebilirdi. Ültimatolar verebilirdi.

"Peki öngördüğünüz şey nedir?" Darius sordu.

"Daha fazla gemi ve kaçakçılık operasyonu
üz erinde daha fazla kontrol istiyorum."

"Yetenekli ve tehlikeli olduğunu kesinlikle kanıtlıyorsun."

Simon verdi onu a bilmek bak ama
masummuş gibi davrandı. "Neden böyle
düşündün ki?"

"Sanki ilerledikçe işler benim için daha riskli hale
geliyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Hayat oldukça riskli," diye karşılık
verdi Simon. "Ne kadar doğru," diye
yanıtladı Darius.

Simon onun misilleme yapmayacağını mı düşünüyordu?
Simon, Darius'un hazır olacağını elbette biliyordu ama
Darius'un da Simon'un misliyle, kendi ateş gemisiyle şiddet
kullanarak ya da evine pusu kurarak karşılık vereceğini
düşüneceğinden kuşkulanıyordu.

Darius'un Simon'ın da böyle düşünmesine ihtiyacı vardı. Bu şekilde adam onun gerçek planlarından şüphelenmeyecekti.

"Kendine dikkat etsen iyi olur Simon," diye sertçe uyardı. "Erkeklerin toplanmaya, içmeye ve sinirlenmeye eğilimleri vardır. Kendilerini belirli bir eve ya da belirli bir gemiye doğru ilerlerken bulabilirler."

Simon anlayışla başını salladı. "Uyarılarınız için teşekkür ederim. Böyle şeyleri ciddiye alırım. Gelecekte çok dikkatli olacağım. Senin başına geldiği gibi benim de başıma bir şey gelmesini istemem."

Simon tısladı. "Dirençli'ye yazık oldu."

Darius dişlerini sıktı. "Evet, Dirençli çok güzel bir gemiydi."

Simon, "Ve servetinle bir tane daha alırsın," diye belirtti.

Simon onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Bu dünyadaki her şeyden bir tane daha alabileceğini mi? Belki de böyle düşünüyordu ve belki de kontrolü ele geçirdiğinde böyle yapacağını düşünüyordu. Ama Darius insanları Simon gibi harcanabilir olarak görmüyordu. Ya da en azından Simon sadece kardeşlerini önemsiyordu.

Ancak Darius, günün sonunda Simon'un güç elde etmek uğruna tüm kardeşlerini feda edeceğinden oldukça emindi. Kardeşleri için savaşmak, istediği şeyin peşinden gitmek için sadece bir bahaneydi.

"Sonraki sevkiyatlarla ilgilenmek ister misin?" diye sordu.

Simon başını yana eğdi. "Büyük olanlar mı geliyor?"

"Evet," dedi. "Gregory bana aynı anda birden fazla mürettebatı idare edebileceğinizi düşündüğünü söyledi."

Simon sırtıttı. Ateş gemisinin Darius'un gözünü korkuttuğuna inandığı açıktı. Darius, Simon'ın daha güçlü ve yetenekli bir adam olduğunu düşündüğü için razı oluyordu.

Darius, Simon'ın böyle düşünmesine izin vermekten mutluydu.

Simon kaşlarını kaldırdı. "Aklının başına geldiğini ve benim değerimi anladığını görmek güzel."

Darius tüm ciddiyetiyle, "Ah, Simon, senin değerini çok iyi biliyorum. Senin gibisi yok."

Simon bir an tereddüt etti ve sonra gülümsedi. "Pekâlâ Darius," dedi, "bu işi ben halledeceğim. Ve bunu yaptıktan sonra, kendi gemilerimden daha fazla satın almam için gerekli paraya sahip olduğumdan emin olacaksın."

"Kesinlikle Simon," dedi Darius, adama kendini asması için yeterli ipi vermeyi umarak. Ama dikkatlice ve çok ağır bir dokunuş yapmadan gitmesi gerekiyordu. "Buna hiç şüphe yok. Şimdi içeri gelip Dük, Gabriel ve yeni arkadaşım ile akşam yemeği yemelisin. Seni tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

."

"Hayır, hiç sanmıyorum," diye araya girdi Simon.

"Yeni arkadaşlar edinmek istemiyor musun?" Darius sordu. Simon alaycı bir ses çıkardı. "Yeni arkadaşlara ihtiyacım yok."

"Yeterince arkadaşım var."

Gerçek şu ki Simon'ın çok az arkadaşı vardı. Simon yeterince insanın gözünü korkuttuğunu, insanları kontrol ettiğini, manipüle ettiğini ve bazılarının sadakat duygusuyla onunla çalıştığını, çünkü bildikleri tek şeyin bu olduğunu ifade ediyordu.

Evet, sırtlarındaki çizmeye aşinaydılar. Darius başıyla onayladı. "Eğer tercihiniz buysa."

"İyi geceler o zaman." Simon kapıya doğru ilerledi ama sonra duraksadı ve omzunun üzerinden geriye baktı "Kız kardeşimle konuşmak isteyebilirsin."

"Onunla her gün konuşuyorum."

Simon ona alaycı bir bakış attı. "Onunla konuştuğumda oldukça keyifsiz görünüyordu. Bence onu arayıp bulman iyi olur. Biraz rahatlarsın falan."

Simon başka bir şey söylemeden Darius'u karışık duygular içinde bıraktı. Bu da neydi böyle? Simon neyin peşindeydi ve Tess'in aklına hangi korku tohumlarını atmıştı? Tess'in üzgün olabileceği fikri hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden onu aramak için koridora yöneldi.

Onu bulması uzun sürmedi, pencereden dışarıya, yıldızlara bakıyordu.

"Düşes ve Leydi Heather nerede?" diye usulca sordu, onu ürkütmek istemiyordu.

Ona bakmadı ama bakışlarını geceye odaklamaya devam etti. "Akşam yemeğine girmeye hazırlanıyorlar."

Kalbi göğsünde şok edici bir güçle çarpmaya başladı. "Sana karşı kaba mıydılar?"

Sonunda omzunun üzerinden geriye baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Hiç de değil. Çok naziktiler. Sanırım yeni arkadaşlar edindim. Kadın arkadaşlar," diye fısıldadı, "daha önce hiç sahip olmadığım. Bunun için çok minnettarım. Beklediğim gibi değillerdi. Beni olduğum gibi kabul ettiler, tıpkı senin gibi."

Bunun üzerine gülümsedi. Kadının sözleri kalbini ısıttı. "Buna sevindim." Konuyu nasıl açacağından emin olamayarak durakladı. Tek yolun cesurca olduğunu fark etti. "Simon bana gelip seni bulmam gerektiğini, üzgün olduğunu söyledi ve... Üzgün görünüyorsun."

Gözleri kısıldı. "Üzgünüm."

"Yükünü hafiflet, Tess."

Boğazı sanki çirkin bir şey söyleyecekmiş gibi çalışıyordu. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, sonra aceleyle, "Sanırım gerçeği itiraf etmemizin zamanı geldi. Bunu söylemeden etrafında dans ediyorduk. Sen benden bir şeyler saklıyordun, ben de iyi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordum. Ama gerçek şu ki Simon dün gece seni ve beni öldürmeye çalıştı. Sen ya da ikimiz ölene kadar durmayacak. Sadece daha fazla kontrol istediğini düşünmemi istiyor. Eğer gözümü korkutursa bunun yeterli olacağını düşünmemi istiyor. Ama-"

"Haklısın Tess," diye yatıştırdı, çünkü her kelimesinde paniği artıyordu ve onu böyle bir belirsizlik kasırgası içinde görmekten nefret ediyordu. "Ben ya da ikimiz birden ölene kadar durmayacak. Bu yüzden bir planım var."

"Nedir o?" diye meydan okudu. "Bana söylemeni istiyorum çünkü planımız daha önce işe yaramadı."

Başını salladı. "Sanırım bu sefer farklı olacak. Kardeşin tanık olmadan bir şeyler yapmakta çok iyidir."

İç çekti.

"Bu yüzden meyhane yüzünden alınmadı," dedi.

"Ama benim dışımda bir tanık daha vardı," diye itiraz etti.

"Barmen-"

İrkildi ama kelimeleri söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Barmen hayatta kalamadı, Tess."

Bunu ona söylemekten nasıl da nefret ediyordu.

Nefes nefese kaldı. "Bu şaka yapılacak bir şey değil."

"Ben değilim," dedi ağır bir sesle. "Simon onun izini buldu ya da en azından biz öyle düşünüyoruz. Onu orada tutmanın çok tehlikeli olduğuna karar vermiş olmalı. Gördüğünüz gibi, barmen kısa bir süre sonra öldü. Bir kaza geçirdi." Bu tatsız sözleri söylerken Darius'un çenesi gerildi. "Atından düştü, gerçi çoğumuz bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Korku dolu bir çığlığı yutarken elini ağzına bastırdı.

"Üzgünüm, Tess. Bunu paylaşmak bana hiç zevk vermiyor."

Gözleri yaşlarla doldu. Elini indirdi. "Bana anlatmalısın çünkü onun ne kadar acımasız olduğunu bilmem gerekiyor. Kardeşim Anthony için endişeleniyorum."

"Biliyorum," diye nefes aldı. Anthony'nin onlara yardım etmeye çalıştığına hâlâ inanamıyordu ama başka bir Drey'in katil bir piç olmamasına da şükreliyordu. "Ona bir şekilde haber ulaştırmanı istiyorum çünkü Simon'ın belli bir saatte belli bir yerde olduğundan emin olmamız gerekiyor. O zaman Anthony özgür olacak, biz de ona yardım edebileceğiz ve sen ve ben de özgür olacağız."

Gözleri anlayışla yuvarlaklaştı. "Onu tuzağa düşürmeye çalışacaksın."

"Yapacağımız şey tam olarak bu," diye kabul etti.

"Dükün, Gabriel'in ve Laird Steelforth'un gücüyle bu iş kesinlikle hallolacak. Tüm bunları yapanın Simon olduğuna dair hiçbir tartışma olmayacak. Dük, Gabriel ve

En tehlikeli olanı. Onu polisleri öldürmekten yakalamamıza gerek yok. Barmen cinayetinden de yakalamamıza gerek yok. Onu kaçakçılık yaparken yakalamak yeterli olacaktır. Nakledilecektir."

"Yeterli mi?" diye sordu, sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

"Ne için? Onu naklettirmek için mi?" diye açıkladı.

"Avustralya'ya giderse duracak mı?" diye sordu.

"Oradan bir şey yapamaz, Tess," diye güvence verdi, aralarındaki mesafeye dayanamayarak onu kollarına aldı. Çünkü onun tüm korkularını yatıştırmayı arzuluyordu.

"Ama ya kaçarsa?" diye sordu, sesi endişeyle yükseliyordu. "Ya geri gelirse?"

Ona sıkıca sarıldı, kollarını sırtına doladı. "Yapmayacak. Bu imkânsız. Geri dönmeye çalışan insanlar hep başarısız olur. Ayrılmak için çok zor bir yer. Ve sen güvende olacaksın."

"Ben de senin güvende olmanı istiyorum," diye ısrar etti.

"Simon'ın gidişiyle öyle olacağım Tess. Anthony güvende olacak ve sen ve ben korkmadan hayatlarımıza devam edebileceğiz."

"O zaman bunu gerçekleştirmeliyiz," diye homurdandı.

"O yakalanmalı."

Eline bir kâğıt parçası tutuştururken başını salladı. "Anthony'ye haber ver. Kardeşine bu üç geminin peşine düşmesi için yardım etmesini söyle. Eksperlerimiz olacak. Tam olarak nereye gitmeleri gerektiğini bilecekler."

Arkasına yaslandı ve dehşet dolu gözlerle ona baktı.

"Ama kesinlikle onlara söylersen, tehlikeye atarsın-"

"Tess," dedi dudaklarını kıpırdatarak, "eksperlerin benim için çalışmadığına gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Benim ölçeğimde bir operasyonla, benim aşkımla, bunu herkesten saklayamam. Pek çok kişi kim olduğumu biliyor. Şimdi, çoğu tam olarak neyin peşinde olduğumu kanıtlamıyor. Ama ben

komutanı olarak atandı." Kuru kuru güldü. "Ben her zaman komutanla arkadaş olurum ve komutanın hayatının iyi geçmesini sağlarım."

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı, açıkça şaşırmıştı ama dehşete düşmemişti. "Bu çok zekice."

"Dünyanın düzeni böyle, aşkım. Bazı şeyleri yağlarım ve işler yolunda gider. Ve adamlarım hapis korkusu olmadan evlerine, eşlerine ve çocuklarına gidebiliyorlar." Bir nefes verdi. "Simon bunu asla yapmazdı."

"Simon nasıl arkadaş edinileceğini bilmiyor, Tess."

"İşte bu yüzden eksperlerle arkadaş olabiliyorsun ve onlardan kardeşim gibi nefret etmiyorsun," diye tahmin etti.

"Onlar sadece insan, Tess," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar sadece işlerini yapmaya çalışıyorlar. Şiddet uygulayan ve cinayet işleyen adamları içeri almak zorundalar. Onlar da insanları korumaya çalışıyorlar. Ama ben onların küçük insanları, gerçekten zarar vermeyenleri almalarını engelleyebiliyorum ve onlar da bu düzenlemeden memnunar. Anlıyor musunuz?"

Yavaşça başını salladı. "Çok zekice. Ve kesinlikle ailemin asla anlayamayacağı şeyleri yapmanın bir yolu."

Eliyle kızın yanağını kavradı ve tutkuyla cevap verdi: "Şiddetin neler yapabileceğini gördüm. Uzun zaman önce. Ve çocukken bunun bir parçası olmak istemediğimi biliyordum. Asla da istemeyeceğim."

Bölüm 18

Uçurumun üzerinde, bulutların altında duran Tess, kardeşinin Kanal'daki gemisini güçlükle seçebiliyordu ama oradaydı ve hızla yaklaşıyordu.

Hiç şüphesiz, Simon kıyıya yaklaşırken dikkatli davrandığını ve yükü bırakmaya hazır olduğunu düşünüyordu.

Ufukta uzak noktalarda üç gemi daha vardı. Böyle bir havada ancak siluetlerini seçebiliyordu. O gemilerin orada olduğuna dair işaretleri yakalamasını sağlayan tek şey, yıllarca Kanal'da kaçakçılık yaparak edindiği büyük tecrübeydi.

İşte o an geldi.

Bu, bekledikleri ve Darius'un ayarladığı fırsattı. Kardeşi büyük bir kaçakçılık operasyonunda yakalanmak üzereydi ve mahkemeye çıkarılacak, suçlu bulunacak ve ardından Avustralya'ya gönderilecekti. Özgür olacaklardı. Güvende olacaklardı.

Karanlık siluetlerin siyah ufukta dans edişini izledi.

Korkudan nefes alamıyordu. Midesi bulanıyordu. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilmesine rağmen, kendini şeytanla işbirliği içindeymiş gibi hissediyordu. İnsanın ailesine sırtını dönmesi zordu, ailesi yanlış bir şey yapıyor olsa bile. Ne de olsa yıllarca birbirlerine tutunmuşlardı. Kimse yardıma gelmediğinde birbirlerinin yanında olmuşlardı. Ve sadece Shakespeare okuyarak edindiğine yemin ettiği yoğun hak duygusu olmasaydı, onlarla birlikte dışarıda olma ihtimali vardı.

Ama ailesine katlanamıyordu, Simon'ın yaptıklarına katlanamıyordu. Drew'un ona yaptıklarından sonra olmazdı. Ve bu yüzden

kayalıklarda durmuş izliyorlardı.

Darius dışarıdaydı, saklanıyor ve muhafızlarla birlikte içeri girmek için bekliyordu.

Siper sağlayan sarp koylardan birindeydiler. Yakında en gizli kesicileri içeri girecek ve Simon ve adamları.

Tess tırnaklarını avuçlarına geçirdi, çünkü beklemek acı vericiydi.

Galley onun yanındaydı ve inliyordu. Köpek bir şekilde onun sıkıntılı olduğunu ya da işlerin kızışmak üzere olduğunu biliyor gibiydi.

Ve sonra oldu.

Mürettebat kayalıkların arkasından çıktı, suyun içinde hızla uçarak kardeşinin gemisine doğru ilerledi.

Simon'ın gemisi kaçmaya çalışsa da Simon'ı geçmeye çalışmalarını izledi.

Askerler toplarını patlattı.

Suya ateş açıldı ve kaçakçılık gemileri durdu.

Tırnaklarını avuçlarına o kadar sıkı geçirdi ki kan akmasından korktu.

Safrasını geri yuttu.

İşte o an gelmişti. Bu onun ve sahilin özgürlüğünün anıydı. Ve Anthony'nin de özgürlüğü. Ve tam her şeyin yoluna gireceğinden emin olduğu anda, Galley hırlamaya başladı.

"Her şey yolunda, Galley," dedi. "Artık her şey yoluna girecek."

Köpeğin omzunu okşadı ama Galley ikna olmuş görünmüyordu. Galley tekrar hırladı ve ardından sessizliği garip bir tıklama sesi doldurdu.

Döndü ve kardeşini gördü. "Anthony, burada ne işin var? Yanında olman gerekiyordu-"

Ama kelimeler ağzından çıkmıyordu.

Hayır, anlayış yavaş yavaş içine işlemeye başladığında başka bir kelime konuşamadı. Anthony'nin Darius'la birlikte olması gerekiyordu. Kardeşlerine ihanet ettikten sonra kocasına gitmesi ve sığınması gerekiyordu.

Anthony'nin yüzü buruşmuştu ve gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çok üzgünüm," diye yakındı, sesi çatlıyordu. "Çok üzgünüm."

Korku omurgasında hızla ilerlerken kanı buza dönüştü. "Ne yapıyorsun Anthony?"

Sesi bir kırbaç gibi sertti. "Ne i ç i n üzgünsün?"

"Bu kadar korkak olduğu için özür diliyor," dedi Simon, tabancası havada, gölgelerin arasından çıkarken.

Boğazı kapandı ve çığlığı orada öldü.

"Hepiniz beni alt edeceğinizi düşündünüz, değil mi kardeşim? Hepsi çok zekice. Üç lord ve Darius. Sen. Hepiniz beni alt edeceğinizi, daha iyisini yapabileceğinizi düşündünüz. Beni yakalayacağınızı sandınız ama bilmediğiniz bir şey var."

Yavaşça geri çekilmeye başladı, ama Anthony başını salladı ve horozlu düello tabancasıyla bir işaret yaptı.

"Seni tutacağım. Seni tutsağım olarak tutacağım ve Darius'un seni asla bulamayacağı bir yere saklayacağım. Seni dans ettireceğim ve senin sayende onun da benimle dans etmesini sağlayacağım."

Olanlara inanmakta güçlük çekiyordu. Her şey nasıl bu kadar yanlış gitmişti? Anthony'ye neden inanmıştı? İnanmak istemişti. Nedeni buydu.

Simon sahte bir sempatiyle, "Bunların hepsi sona erecek," diye yatıştırdı. "Bütün bu kontrolün onda olduğu saçmalığı. Çünkü ben bir şey biliyorum."

"Ne?" diye sordu.

"Seni seviyor," diye tükürdü Simon. "Bu onun en büyük zayıflığı. Bu kadar zayıf olması çok saçma."

"Bu onu zayıf yapmaz," diye karşılık verdi, rüzgâra karşı dönerken saçları yüzüne doğru savruluyordu. "Onu güçlü kılıyor."

"O zaman neden o dışarıda ve sen buradasın?" Simon meydan okudu.

Darius onu korumak istemişti. Onu Kadirga'yla birlikte güvende olacağından emin olduğu kayalıklara göndermişti. Ne de olsa Simon ve kardeşlerinin hepsinin o gemilerde olması gerekiyordu. Omzunun üzerinden geriye baktı ama Kanal'da hâlâ bir top atışı yapılıyordu.

Darius güvende miydi?

"Bunu yapamazsın!" Anthony'ye baktı. "Neden?"

"Çünkü," diye sızlandı Anthony, "ona nasıl hayır diyeceğimi bilmiyorum."

"Bana karşı hiç dürüst oldun mu?" diye homurdandı, kalbi kırılmıştı.

"Hayır," diye itiraf etti Anthony.

Titreyen bir nefes çekti.

"Simon senin ne kadar zayıf bir kalbin olduğunu biliyordu." Anthony'nin yüzü buruştu. "Doğru şeyleri söylersem seni manipüle edebileceğimizi, bunu gerçekleştirebileceğimizi biliyordu."

Gözleri yaşlarla doldu ama ağlamadı. Reddetti.

Galley havlıyor ve hırıliyordu. Anthony ileri atıldı.

"Şu köpeği gönder," diye emretti Simon, "yoksa onu vururum. Anladın mı?"

Başını sıkıca salladı. "Her şey yolunda, Galley. Her şey yolunda." Köpeğin sırtını okşadı.

Galley'nin zarar görmesini istemiyordu.

Anthony bir ip çıkardı ve Galley'nin boynuna atmaya çalıştı. "Artık o kadar da tehlikeli değil, değil mi?"

Ama sonra Galley ileri atıldı ve Anthony'nin elini ısırıldı. Anthony bir çığlık attı ve Galley karanlığa doğru kaçtı.

"Aferin oğlum!" diye seslendi. "Aferin, Galley!"

Kanı pompalanıyordu ve her an uçup gidecekmiş gibi hissediyordu ama en azından Galley güvendedeydi. Simon da Darius'un yakınında değildi. Bunun kocasını da güvende tuttuğuna inanmak zorundaydı.

"Ne yapacaksın Simon?" diye alay etti. "Sonunda beni öldürecek cesaretin var mı?"

"Bu benim için aptallık olurdu. Sana zaten söyledim, kardeşim. Seni daha önce yaptığım gibi esir alacağım. Ama bu sefer kimsenin seni bulamayacağından emin olacağım. Gel," dedi serbest elini uzatarak.

"Hayır," diye haykırdı uçuşunun kenarına doğru geri adım atmaya başlarken.

"Dramatik olma, Tess," diye mırıldandı. "Kendini uçuşumdan aşağı atmayacaksın."

"Olabilir," dedi. "Darius'a eziyet etmeni istemem ve bu topraklar üzerinde güç sahibi olmanı istemem. Sen bir canavarsın. Ve eğer kendimi uçuşumdan atmak seni durdurursa-"

"Peki," diye patladı. "Gereken buysa bir canavar olacağım."

Sonra Simon bir adım daha attı ve bir adım daha. Buna katlanamazdı. O bir kurban değildi. Uçuşumda asilce ölmeyecekti. Savaşacaktı.

Ve böylece, onu çok şaşırtacak şekilde, kız ileri atıldı.

Simon'ın gözleri parladı. Tabancayı havaya kaldırmayı umarak bileğini kavradı. Adam bir küfür savurdu ve kadının vücudu adaminkine çarptı. Yere çarptılar. Adam onunla birlikte yuvarlandı. Kadın tabancayı tutmaya çalıştı.

Onun tacizlerine dayanamayacaktı. Anthony itiraz sesleri çıkarıyordu ama müdahale etmiyordu. Kanlı elini kucaklayarak duruyordu.

Simon'ın iri ve güçlü olduğunu fark etti ama o da öfkeli ve kurnazdı. Yakalanmak istemiyordu. Bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddetti.

Isırdı, pençeledi ve çırpındı. Ağabeyi tabancanın kabzasını geri çekip Tess'in kafasına vurmaya çalıştı ama Tess dönmeyi başardı. Tess elleri ve ayakları üzerinde doğruldu ve tam çılgılık atmak üzereyken Galley karanlıktan fırlayıp ağabeyinin sırtına saldırdı.

Köpek ona arkadan saldırdı.

Simon hırçın bir çığlık attı ve köpeği yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Onlardan hızla uzaklaştı, tabancayı nasıl alabileceğini ve Galley'nin zarar görmesini nasıl engelleyebileceğini bulmaya çalışıyordu. Simon'ı sonsuza dek nasıl durdurabileceğini!

Ama ne yapacağını bilmiyordu. İkisi -köpek ve kardeşi- ileri geri kavga ediyorlardı.

Galley bırakmadı. Kararsızlık içinde Simon'ın tabancayı bıraktığını fark etti.

Anthony de onu yerde gördü ve almak için ileri atıldı ama ona izin vermedi.

Bu onun tek şansıydı!

Tabancayı almak için ileri atıldı ama tam o sırada Anthony bacağını kaldırdı ve karnına bir tekme attı. Kadın bir inilti çıkardı ve dizlerinin üzerine düştü. Ve o anda, Galley'nin omzundan endişelenmesine rağmen, Simon ileri atıldı ve tabancayı kaptı.

Silahı kaldırdı ve ona doğrulttu. Gözleri parladı çünkü bunun bir son olacağı açıktı. Bu onun hayatının sonuydu ve Darius'a veda etmeden ölecekti.

Onu bir daha asla göremeyecekti ve kardeşi kazanacaktı. Bu hayatının en büyük yenilgisiydi. Bir an için kendini tekrar meyhanenin önünde duruyormuş gibi hissetti, alevleri durduramıyordu ve kardeşlerini durduramıyordu.

Her zaman böyle mi olacaktı? Simon her zaman kazanacak mıydı?

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye seslendi.

Simon'ın gözleri çılgına dönmüştü ve uzanıp Galley'e bir yumruk attı.

Köpek bir inilti çıkardı ve bir an için geri çekildi. Simon sendeleyerek ilerlerken, "Evet, biliyorum," diye bağırdı.

"Sen

seçiminizi uzun zaman önce yaptınız."

Toparlanan Galley kendini fırlattı ve Simon'ın sırtını tekrar ısırdı.

Simon köpeği görmezden geliyor gibiydi, sanki bu son öfke anında hiçbir şey hissetmiyordu.

Galley'i öldürmesini bekliyordu ama sonra öldürse bile onu öldürmeye yetecek kadar mermisi olmayacağını fark etti. Ne de olsa tek bir tabancaydı. Bir anlığına gözlerini kapadı ve kocasına sevgilerini gönderdi.

Sonra bakışlarını açtı ve "Yap şunu, seni korkak!" diye meydan okudu.

Ve silah sesleri havayı doldurdu.

GHAPTER İçinde

"Bir şey var değil doğru hakkında onu kardeş Anthony," dedi Gregory.

Darius dişlerini sıktı.

Gregory ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu. Lanet olsun, Anthony'nin doğruyu söylediğine inanmak istiyordu ama gemisinin yanında durmuş, gemiye tırmanmaya, dışarı çıkıp Simon'u durdurmaya hazırlanırken bir şey onu rahatsız ediyordu.

Gemiye binmeye cesaret edemedi.

Her şey hazırды, Jasper Smith ve kardeşleri Darius'a yardım etmeye gelmişlerdi. Gregory de hazırды. Eksperler içeri girmek için sabırsızlanıyordu.

Yine de içinden bir ses, yıllardır kendisine iyi tavsiyeler veren bu adamı dinlemesini söylüyordu.

Steelforth ona baktı ve sonra Gregory'ye baktı. "Sanırım oradaki ikinci komutanın buna hakkı var. Bir şeyler dönüyor, dostum. Ve gerçek şu ki, bence gemine binmeyip karının yanına gitmelisin. Ve şimdi git."

Gregory başını salladı, yüzü korkudan sertleşmişti. "Kayalıklara tırman. Onu gönderdiğin yere git. Bu doğru değil."

Darius başını salladı. "Ama-"

Steelforth, "Gregory gemileri alsın," diye ısrar etti, "sen de onu bul. O zaman her iki işi de halletmiş olursun. Ayrıca en önemlisi o, değil mi? Onu güvende tutacaksın. Gregory de Simon'un o gemilerde olup olmadığına bakar."

Darius giderek büyüyen bir endişe fırtınasını bastırarak başını salladı.

Steelforth onun sırtını sıvazladı. "Hemen gidelim."

Ve böylece Steelforth'la birlikte hızla araziye doğru yola koyuldular.

"Onu nasıl bulacağımızı bilmiyorum," diye yakındı karanlıkta hızla ilerlerken. "Gitmesine asla izin vermemeliydim."

"Ooh, doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun," dedi Steelforth, bacakları yeri yiyip bitirirken onlara ayak uydurarak. "Ve bazen sezgiler dinlenmelidir. Mantık yerine onu dinleselerdi bugün çok daha fazla insan hayatta olurdu."

Darius da onunla aynı fikirdeydi. "Anthony baktı-"

Steelforth, "Orada doğru olmayan bir şeyler var," diye onayladı. "Korkmuş görünüyordu..."

"Telafi etmek istediğini söyledi," diye yakındı Darius. "Bu her zaman olur. Kırılmış adamlar onları kıran adam."

Lanet olsun ama bu doğrudu. Bunu nasıl görmemişti?

"Sen iyi bir monsun, Darius," diye devam etti Steelforth.

"Çünkü

Tüm gücünüzle onun da sizin gibi, Tess gibi iyi biri olduğuna inanmak istediniz ve bunun için sizi suçlayamam. İşte bu yüzden sana gerçeği gösterecek arkadaşların var."

Cevap vermedi. Buna gerek yoktu. Sadece Galley'i onunla birlikte gönderdiği için minnettardı. Galley ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktı.

Kayalıkların üzerinden yukarı doğru çıktıklarında, engebeli arazide yarışan gri kurt köpeğini gördü. Tanrım, Kadirga onlara doğru koştuğuna göre yakınlarda olmalıydı. Köpek çılgına dönmüş görünüyordu ve çılgınca havlıyordu.

Hayvan Darius'u görünce durdu, birkaç kez havladı ve sonra geri döndü. Köpek omzunun üzerinden bir bakış attı ve onları kadına götürmek istediği belliydi.

Köpeği takip ederlerken, rüzgârın ve Kanal'ın gürültüsüyle boğuşma seslerini duydu.

Saldırı altında olmalıydı.

Steelforth da bunu sezmiş gibiydi ve engebeli arazide öyle bir güçle koşmaya başladılar ki, herhangi bir yanlış adımda boyun kırılabilirdi.

Darius kemerinden bir tabanca çıkardı, horozunu kurdu ve sonra Steelforth'un da bir tabanca çıkardığını fark etti.

Yerde debelenen üç kişiyi gördü. Yavaşladı ve tısladı, "Görebiliyor musun?"

Steelforth başını salladı. "Biliyorum. Onu ele geçirdi."

Darius nefesini sakinleşmeye ve kalbini yatışmaya zorladı. Durumu değerlendirmek ve onu kurtarmak için yavaşlaması gerekiyordu. Çılgınca bir koşuşturmanın sonu ölüm olurdu.

Steelforth, "Bu şekilde temiz bir atış yapamıyorum," diye söylendi. "Onları nasıl ayırabiliriz?"

Darius'un gözleri parladı ve diz çökerek köpeğini çağırdı, "Git, Galley. Tess'e git."

Kadırga hızla döndü, geri döndü ve arazide hızla ilerledi. Kadırga aniden Simon'a arkadan saldırmaya başladı ve Darius silahı fark etti.

Simon elinde bir tabanca tutuyor ve onu tehdit ediyordu. Galley'nin saldırısına rağmen pes etmiyordu. Sarsıldı ve köpeğe saldırdı. Galley inledi ve geri çekildi.

İyi bir atış yapmaya çalıştı ama kadın çok yakındaydı. Onu kurtarmaya çalışırken öldürebilirdi.

Steelforth sessiz bir küfür savurdu, belli ki aynı şeyi hissediyordu. "Onu vuracak," diye inledi Steelforth.

Simon çılgına dönmüş gibi görünüyordu.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı.

Ve bir an için Darius buna inanamadı.

Kıpırdamadan durup kardeşine bakarken, adamın her zerresindeki meydan okumayı görebiliyordu.

Tüm varlığıyla buna bir son vermeyi arzuluyordu. Kaçmasını sağlamak, bir şekilde kardeşini ikna etmesini sağlamak, onu öldürmemesi için yalvarmak çünkü onsuz bir güne dayanamazdı.

Aşkı olmadan, hayatı olmadan hayatta kalamazdı. Ona ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Ta ki o varlığına girene kadar ve şimdi onu bırakmayı hayal bile edemiyordu.

Tam o anda, Galley tekrar Simon'a doğru koşarken, bir adım geri çekildi.

O beklemedi. Darius tabancasının tetiğini çekti ve mermi ateşlendi.

Simon'ın tam göğsüne çarptı.

Galley silah sesini duyunca bir havlama sesi çıkardı ama vurulmadığı açıktı. Köpek öylece bekledi ve sonra dikkatini diğer kardeş Anthony'ye çevirerek hırlamaya ve yavaşça ilerlemeye başladı.

Anthony bir çığlık attı ve koşmaya başladı.

Galley peşinden koştu.

"Git şunu getir," diye emretti Darius.

Steelforth ona bir selam vermeden önce, "Karının yanına git," dedi.

Sonra İskoçyalı topuklarının üzerinde dönerek gecenin karanlığına doğru yola çıktı ve hepsine ihanet eden kardeşinin peşine düştü.

Darius hızla Tess'e doğru koştu, onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Sevgilim," diye atıldı, ellerini onun üzerinde gezdirerek herhangi bir zarar belirtisi aradı. "İyi misin?"

"Öyleyim," diye güvence verdi, titrerken ve şoktan dişleri takırdarken bile. "Öyleyim ama o iğnenin sonum olacağını düşünmüştüm."

"Seni buraya yalnız gönderdiğim için özür dilerim." Alnını onunkine doğru eğdi. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedi kollarında yumuşayarak. "Burada olmak istedim. İzliyor olmak istedim. Ve burası en güvenli yer gibi görünüyordu."

Onu bir daha asla bırakmayacaktı. Hiçbir zaman.

Simon topraktan bir inilti çıkardı. Adam hâlâ hayattaydı.

Darius yavaşça Simon'ın yüzükoyun yatan bedenine döndü. Simon boğuluyor, kan kusuyordu.

"Piç kurusu," diye tısladı Simon. "Benim yapabildiklerimi asla yapamayacaksın."

"Haklısın," diye yanıtladı Darius, zavallı adamdan nefret edemiyordu ama onun için üzölmeyi de beceremiyordu. "Benim de arkadaşlarım olabilir. Gelip bana yardım edecek dostlarım. Sende böyle bir şey yok. Senden korkan adamların var. Ama benim dostlarım, Gregory gibi dostlarım, Laird Steelforth gibi dostlarım, Dük ve Lord Gabriel gibi dostlarım ve karım gibi dostlarım olduğu için mi? Ben her zaman kazanacağım ve sen her zaman kaybedeceksin."

"Kaybediyorum, seni aptal. Ölüyorum." Simon'ın boğazından acı dolu bir inilti yükseldi.

"İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm," dedi Darius. "Her ne kadar nahoş ve korkunç olsan da, aramızdaki bu savaşı asla istemedim. Bunu sen seçtin."

Darius Tess'i kendine daha sıkı çekti, ama sonra Tess onu şaşırtarak çekildi ve kardeşinin yanına gitti. Kendini yere bıraktı. "Seni affediyorum. Seni affediyorum çünkü beni sevgiyle büyüttün ve böyle bir insana dönüştüğün için üzgünüm."

Simon uzandı ve bir an için onu tuttu. Eli yüzünü kavrarken yanağına kan sıçramıştı. "Sakın benim için üzölmeye kalkma, Tess. Sakın bana acıma ve sakın beni affetme... Çünkü ben bu hayatta uzun ve zorlu bir mücadele verdim."

"Ve sen kaybettin," diye fısıldadı. "Hayatın ve ailen de dahil olmak üzere her şeyini kaybettin. Ne yaptığına bir bak. Sen çok iyi bir ağabeydin. Neden bunun gitmesine izin vermek zorundaydın? Neden bunu yapmak zorundaydın?"

Ve sonra eli kızın yanağından yere doğru kaydı.

"Ne dersen de," diye bağırdı, "seni affediyorum ve sana huzur diliyorum, ama seni durdurduğumuz ve bir daha kimseye zarar veremeyeceğin için mutluyum."

Simon'ın gözleri kapandı ve sert ve son bir nefes verdi.

Darius Tess'i kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı. "Çok üzgünüm, aşkım. Çok üzgünüm."

Başını onun göğsüne doğru salladı. "Ben değilim. O kendi seçimlerini yaptı, biz de kendi seçimlerimizi yapmak zorundaydık. Onun yasını tutacağım. Eskiden olduğu kardeşinin yasını tutacağım, ama şimdi olduğu kardeşinin mi? Bu benim sevdiğim adam değil. Beni yetiştiren adam bu değil. Gitmesine izin vermek zorundaydım."

Darius onu yakınında tuttu, dikkatle sarıldı. Sonra tıpkı ilk tanıştıkları gece yaptığı gibi, onun gücüne, kapasitesine rağmen, onu tekrar kollarına aldı ve Devon kayalıklarına doğru taşıdı.

Ona bakacaktı. Mollie de onunla ilgilenecekti. Yeni arkadaşları ve onu önemseyen herkes tarafından sevilcek ve çevrelenecekti.

Evet, hayatının geri kalanında her gün ona bakacaktı, tıpkı onun da ona bakacağı gibi.

Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Şimdi onun kendisine nasıl bakacağından korkmuyordu. Kardeşine veda etmek zorunda kalsa da, onu affetme, onu sevdiğini söyleme ve bu dünyadan ayrılışını izleme şansına sahip olmuştu, o son anlarda bile kardeşinin onu öldürebileceğini anlamıştı.

Onu kurtarmanın mümkün olmadığını, kaybolduğunu.

Artık güvendeydi ve önemli olan tek şey de buydu.

Hayatının aşkı güvendeydi.

"Seni seviyorum, Tess," diye fısıldadı kulağına.

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Ben de seni seviyorum, Darius. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Mağarada fener yandığında ve seni orada beni almaya ve özgür bırakmaya gelen intikamcı, karanlık bir melek gibi gördüğümde. O anda hayatımın değiştiğini biliyordum. Ve korkuma rağmen, bunun daha iyi olacağını biliyordum."

Yutkundu ve fısıldadı, "Ama ya şimdi hep korkarsam?"

"Her zaman şu anda olduğu gibi olmayacak," diye söz verdi Tess'in yanağına bir öpücük kondurup başını onunkinin üstüne yaslariken. "Gelecekte ne istersek olacak, Tess ve ben her şeyde senin yanında olacağım."

Umutlu bir nefes aldı. "Bilmem gereken tek şey buydu. Eğer yanımda olursan, her korkuyla yüzleşebilirim. Her korkuyu alt edebilirim."

"Ve korkuyu birlikte yeneceğiz."

EPİLOG

Drey kardeşler Avustralya'ya nakledildi.

Her biri. Mahkeme zar zor bir gün sürdü. Yargıç kesinlikle emindi ve kimse onları savunmakla ilgilenmiyordu. Kısa bir süre sonra sahil yeniden istikrara kavuştu.

Darius, topraklarındaki insanların güvende olduğundan ve onlara iyi bakıldığından emin olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ne de olsa geçimlerini hâlâ kaçakçılık yaparak sağlıyorlardı. Vergisiz konyak ve ipekliyi kim istemezdi ki? Ama aynı zamanda eğitim, yiyecek, topluluk ve sevgi olduğundan da emin oluyordu.

Hiç kimse yalnız kalmayacaktı; hiç kimse acımasızlığa terk edilmeyecekti. Hiç kimse başıboş bırakılmayacaktı.

Özel bir özen gösteriyorlardı ve Wrathborne Dükü'nün ailesine ve Lord Gabriel Morrowby'ye çok uygun bir görev gibi görünüyordu.

Darius hepsinin nasıl bir araya geldiğini bilmiyordu ama kaderlerinde olduğu ve sonuçta hepsinin aynı arzuyu taşıdığı açıktı.

Barış, umut, sevgi.

Tess sonraki yıllarda bir değil, iki değil, üç kez doğum yaptı.

Her çocuk bir mucize, bir umut, bir sevgi vaadiydi. Denizi severek, Manş Denizi'ni severek, Devon'dan Cornwall'a uzanan kırları severek büyüttüler onları.

Korkunun sindiği o gecelerde birbirlerine sarıldılar. Yürüyüşe çıktılar, yıldızları izlediler, kayalara çarpan kanalın sesini dinlediler.

Ve her zaman, her zaman, tehlikenin köşede gizleniyor olabileceğine dair o haksız ve mantıksız his onları tehdit ettiğinde, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar,

Ve orada, o derinliklerde, aşkın her zaman beklediğini görebiliyorlardı.

Korkunun diğer tarafında aşk her zaman bekliyordu. Sonunda var olan tek gerçek sevgiydi. Sevginin, şu anda gemilerinde durmuş üç kızının armaya tırmanmayı öğrenmesini izleyen karısı gibi, korkunun cevabı olduğunu biliyordu.

Aşk onu yenerdi.

Her seferinde, sevgi korkunun üzerine bir ışık tutar ve onu kaçmaya gönderirdi.

Artık sadece birbirlerine olan sevgileri değil, arkadaşlarına olan sevgileri ve çocuklarına olan sevgileri de vardı.

Tüm dünyayı ısıtmaya yetecek kadar sevgileri vardı.

SON

Eğer Cornwall Canavarı [adlı](#) 1. kitabı kaçırdıysanız, [buradan okuyabilirsiniz!](#)

Lord Gabriel Morrowby'nin yaraları hiç iyileşmedi.

Bir maden ocağında geçirdiği kazadan sonra hayatı acılarla doludur. Kalbindeki acı daha da derindir, çünkü ihanetlerin en karanlığını bilmektedir. Malikanesinde izole edilmiş bir halde, tüm saatlerini yerel halkın hayatını iyileştirmeye çalışarak geçirir. İyilik yapma arzusuna rağmen kalbi sonsuza dek kapalıdır. Bir gün, bir arkadaşının ısrarı üzerine, zorlu ve yetenekli bir kadın ona yardım etmek için malikânesine gelir. Şüphesiz, onun için hiçbir şey ifade etmeyecektir. Ama kadın gün geçtikçe onu umuda ve aşka bir şans vermeye teşvik eder.

Yılların acısı kalbini katılaştırır. Sevgiye karşı yumuşayabilir mi?

